Jan Weiss

casa cu o mie de etaje

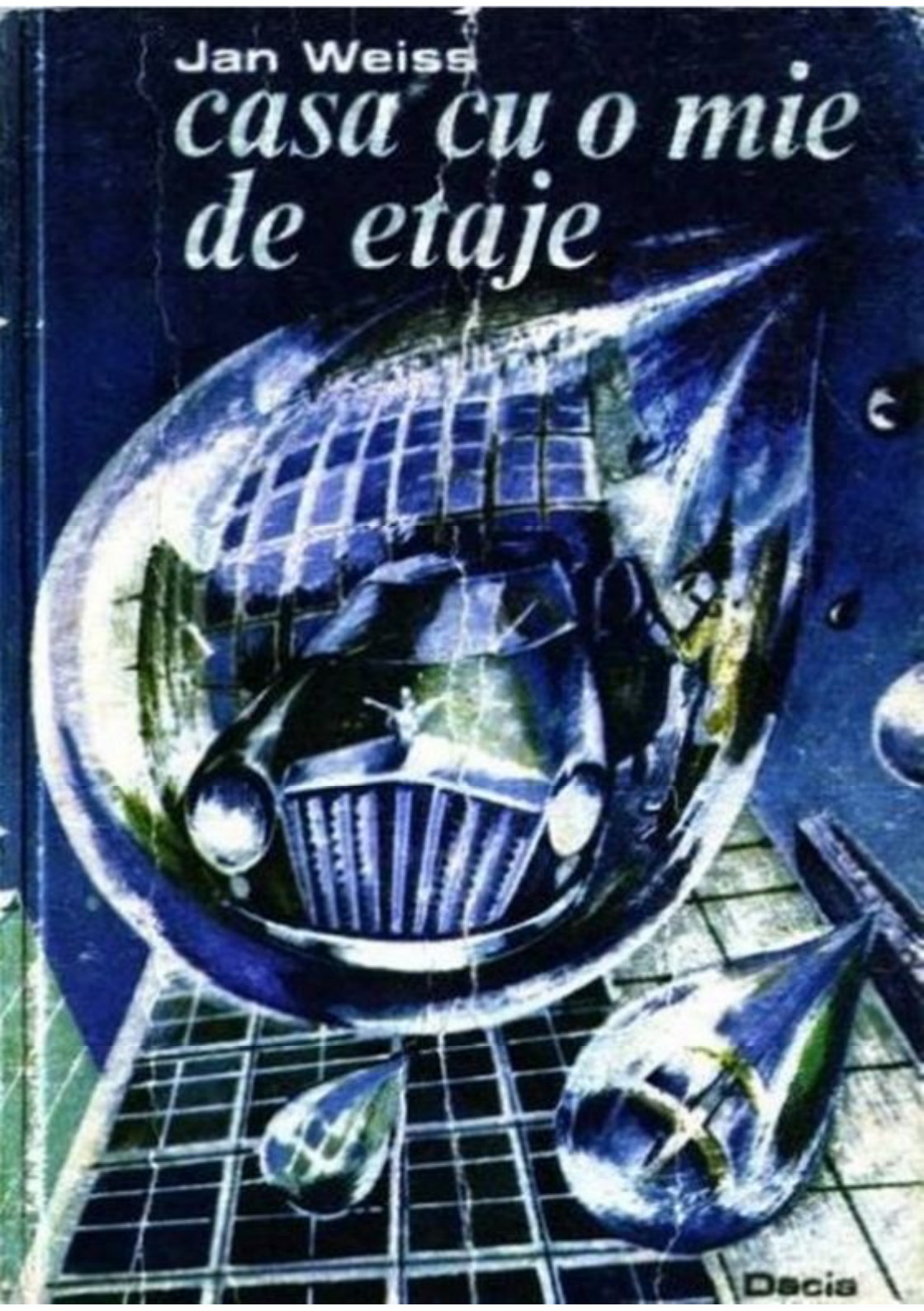

Dacia

JAN WEISS

CASA CU O MIE DE ETAJE

Versiunea digitală 2.0 – ianuarie 2025

Realizată după volumul apărut la Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1976

Titlul lucrării în original: Jan Weiss – DŮM O TISÍCI PATRECH, Československý spisovatel, Praha, 1958
Traducere: Sanda Apostolescu
Prefaţă: Ion Hobana
Coperta: Florin Creangă

PREFAŢĂ

Cititorul volumului În ţara strănepoţilor noştri *(1957[1]) va încerca, fără îndoială, o surpriză parcurgând* Casa cu o mie de etaje *(1929). Nu numai tema, subiectul, atmosfera, dar şi mijloacele de expresie artistică diferă într-o asemenea măsură, încât s-ar putea crede că avem de-a face cu doi autori. Şi respectul adevărului ne obligă să recunoaştem că Jan Weiss a fost mai inspirat în tinereţe, chiar dacă viziunea sa asupra viitorului a evoluat apoi de la utopia-avertisment (specialiştii utilizează cu precădere termenul antiutopie), la anticipaţia constructivă.*

Pentru a înţelege mai exact geneza cărţii de faţă şi locul ei în ansamblul creaţiei autorului, sunt necesare câteva date bio-bibliografice. Născut în 1892 la Jilemnice, în nordul Boemiei, Weiss participă la primul război mondial, mai întâi pe frontul italian, apoi pe cel rusesc, fiind luat prizonier în 1916. Internat în lagărul de la Tockoje, se îmbolnăveşte de febră tifoidă, supravieţuind aproape printr-un miracol. Această experienţă irepetabilă transpare mai cu seamă în Baraca morţii *(1921),* Casa cu o mie de etaje *(1929) şi* Regimentul nebun *(1930). În îndelungata sa activitate literară, scriitorul publică numeroase alte volume, dintre care amintim* Şcoala crimei *(1931),* Tăcerea e de aur *(1933),* El venea din munţi *(1941),* Chemarea în ajutor *(1947),* Întâmplări vechi şi noi *(1954). El moare în 1973, dedicându-şi ultimii ani literaturii ştiinţifico-fantastice.*

Opera lui Weiss a trezit interesul firesc al criticii literare cehe, autorul fiind categorisit, în anii '30, drept suprarealist. Jiři Hájek, semnatarul prefeţei versiunii franceze a Casei cu o mie de etaje,[2] *consideră că e vorba de o neînţelegere, deoarece primele cărţi citate ar fi fost „anterioare tuturor manifestelor suprarealiste". Fără nicio intenţie polemică, trebuie să precizăm că* Primul manifest *datează din 1924. Hájek crede, de asemenea, că „acest «suprarealist avant la lettre» nu are de fapt comun cu mişcarea legată de numele lui André Breton decât un singur lucru: interesul faţă de continentul necunoscut al visului şi al subconştientului. Totuşi, la Weiss, visul nu este sustras conexiunii cu viaţa «în stare de trezie» şi cu toate elementele conştiinţei noastre: la el, visul este integrat totalităţii realului..." Mărturisim că acel „singur lucru comun" nu ni se pare deloc neglijabil. Pe de altă parte, nu afirma oare Breton, în manifestul citat şi referindu-se la forţele subconştientului, că: „Există tot interesul în a le capta, a le capta mai întâi, pentru a le supune apoi, dacă este cazul, controlului raţiunii"?*

---

[1] Editura Tineretului, 1963.

[2] Marabout, 1967 şi 1974.

Nu vom continua această confruntare oarecum abstractă. În definitiv, ceea ce ne interesează este să ştim de ce vibrăm şi astăzi, după aproape patru decenii, însoţindu-l pe Petr Brok în explorarea casei cu o mie de etaje.

Ceea ce izbeşte încă de la primele pagini este factura cinematografică a romanului. Nu ne gândim doar la modul eminamente vizual de a descrie întâmplări şi personaje, la spaţiul redus acordat introspecţiei, ci mai ales la prezenţa unor multiple ecouri din filmele epocii. Decorul îl aminteşte, uneori, pe cel din Cabinetul doctorului Caligari *şi din alte opere cinematografice ale expresionismului german. Deghizările lui Muller par să le repete pe cele ale lui Mabuse, din celebra suită a lui Fritz Lang. Mullerdomul însuşi e un fel de* Metropolis *dement. Până şi abundenţa afişelor şi a reclamelor, sau redarea cu majuscule a unor dialoguri ne sugerează farmecul şi servituţile filmului mut. Punerea în pagină a textului depăşeşte astfel rolul pur funcţional care i-ar putea fi atribuit la o lectură grăbită, dobândind o valoare estetică.*

O a doua remarcă preliminară se referă la pendularea între planul real şi cel oniric, utilizată cu un deosebit simţ al echilibrului. „Coşmarul" lui Brok, acele şiruri de oameni culcaţi pe paturi de scânduri şi acoperiţi cu mantale cenuşii, se dovedeşte a fi realitatea din care evadează sub impulsul febrei, pentru a se refugia în veritabilul coşmar al casei cu o mie de etaje. După un timp, evadarea devine un act conştient, sau semiconştient. Când imaginile realităţii năvălesc în creierul său obosit de himere, „Petr Brok tresare. Acesta – acesta e trecutul meu! Astea sunt amintirile pe care le pierdusem!" Iar mai târziu, îşi dă seama că: „Ajunge să-ţi acoperi faţa cu colţul mantalei – şi toate dispar, se sfârşesc. Colţul mantalei! Numai atât. Să nu uit asta!" Utilizarea frecventă a acestui substitut al procedeelor magice se datorează nu numai spaimei de „baraca morţii", ci şi faptului că rolul pe care-l joacă eroul în universul oniric corespunde aspiraţiilor sale secrete.

Am ajuns astfel la ceea ce constituie cheia de boltă a romanului: revolta împotriva unei societăţi care poartă în germene stigmatele Mullerdomului. Iată de ce proiecţia fantastică nu voalează datele realităţii, ci le amplifică până la hipertrofiere. Casa cu o mie de etaje este, de fapt, un zgârie-nori gigantic, „un oraş uriaş sub un singur acoperiş". (Ideea va fi reluată în science fiction-ul modern, de pildă în Lumea dinlăuntru *a lui Robert Silverberg, unde „monadele urbane" au – aluzie sau coincidenţă? – tot o mie de etaje). Cultul banului nu mai este implicit sau disimulat, ci făţiş, identificându-se cu adoraţia dumnezeului Muller. Aşa se şi explică, după opinia noastră, „transformarea" bursei în sanctuar, pe care prefaţatorul versiunii franceze o pune pe seama „opticii particulare a visurilor... în care lucrurile îşi schimbă forma chiar în faţa ochilor noştri". (În acelaşi fel explică*

Hájek şi prefacerea „sălii de aşteptare a unei societăţi de aviaţie interplanetară… în staţiune de selecţie”, când e limpede că zborul spre alte stele al celor care nu fac parte din casta dominantă nu e decât o înşelătorie). În sfârşit, dictatura nu se mai ascunde sub măşti democratice, proclamându-şi la fiecare pas atotputernicia. Cititorilor anului 1929 putea să li se pară o alegorie cam sinistră sistemul întemeiat pe brutalitate, suspiciune şi abjecţie. Dar, peste numai patru ani, Hitler avea să devină cancelar al Reichului.

Trimis pe Insula Trufiei ca să dezlege tainele Mullerdomului, împuternicit de congresul judecătorilor Statelor unite ale lumii să-l ucidă, la nevoie, pe dictator, Petr Brok descoperă nu numai nenumăratele chipuri ale sclaviei, ale supunerii oarbe sau calculate, ci şi semnele împotrivirii – de la ura neputincioasă a „bătrânului” orb de treizeci şi trei de ani, până la revolta armată a muncitorilor conduşi de Vítek din Vítkovice. Datorită justiţiarului invizibil, mârşavul plan de contraatac eşuează. Înainte de a se întoarce definitiv în lumea reală, Brok asistă la asaltul răzvrătiţilor şi le pecetluieşte victoria prin gestul cu care străpunge inima lui Ohisver Muller, împlinind speranţa tragică a primului său interlocutor: „Fă-ne, pe mine şi pe fraţii mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere şi hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorinţa şi visele. Eliberează-ne din această temniţă şi dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!”

În coşmarul logic al lui Weiss-Brok, un loc firesc revine anticipaţiilor ştiinţifice şi tehnice, menite să sublinieze stranietatea Mullerdomului. Nu sunt prea multe şi nici toate originale. Soliul, acest „element mai uşor decât aerul”, care „eliberat de pământ şi de impurităţi, îşi ia zborul în spaţiu”, este un avatar îndepărtat al substanţei metalice care tinde să se înalţe din romanul lui George Tucker, O călătorie în Lună *(1827). E greu de presupus că Weiss cunoştea cartea autorului american, dar el citise, probabil,* Primii oameni în Lună *(1901) şi ar fi putut să ia drept model „cavorita” lui Wells. Nici cuburile Okka, „micul nostru dejun, prânzul nostru, cina noastră. Esenţă de substanţe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi”, nu constituie o noutate. Hrana sintetică fusese „descoperită”, printre alţii, de Kurd Lasswitz în* Imagini din viitor *(1878) şi* Pe două planete *(1897), iar marele chimist francez Marcelin Berthelot nu considerase că e nedemn pentru un savant să fantazeze, în 1894: „Va veni o zi în care fiecare om va avea asupra sa ca hrană mica sa tabletă de azot, o felie de materie grasă, pacheţelul de amidon sau de zahăr, flaconul de mirodenii aromatizate după gustul său…” Şi mai uşor de depistat e sursa invizibilităţii obţinute prin „experienţa denumită dispersie (asprid)”. Dar Griffin din* Omul invizibil *(1897) nu poate fi întrezărit decât accidental pe când Brok trebuie să*

înfrunte un adversar redutabil: orbul Orsag, cu lentilele lui care-i îngăduie să vadă nevăzutul… aşa cum Robert Darvel din romanul lui Gustave Le Rouge Războiul vampirilor *(1909) vede ciudatele făpturi marţiene cu ajutorul căştii de opal. Să nu-l strivim însă pe Jan Weiss sub aceste referinţe livreşti. Istoria literaturii conjecturale este prin excelenţă tărâmul unor astfel de confruntări – ceea ce nu înseamnă că am asista la o serie nesfârşită de „împrumuturi" săvârşite cu bună ştiinţă. Temele, ideile, „invenţiile" migrează cu o dezinvoltură sinonimă, de cele mai multe ori, cu buna-credinţă. Dacă este adevărat, şi este adevărat că la temelia celor mai îndrăzneţe extrapolări se află realizări şi ipoteze ale ştiinţei, aceste corespondenţe, chiar decalate în timp, sunt pe deplin explicabile. Ceea ce nu înseamnă că, uneori, nu se procedează conform replicii poate apocrife a lui Molière: „Je prends mon bien où je le trouve".*

Să ne întoarcem însă la Casa cu o mie de etaje, *pentru a constata că unele idei par să se bucure, totuşi, de privilegiul noutăţii. Să urmărim, de pildă, un dialog între prinţul Ačorgen, mâna dreaptă a dictatorului şi prinţesa Tamara, nefericita fiică a regelui Moraviei:*

„— …Fuga dumneavoastră, prinţesă, a fost ridiculă şi cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller…

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prinţe Ačorgen?

Prinţul se strâmbă compătimitor:

— Nu ştiţi că e atotvăzător? Aţi crezut cu-adevărat că veţi scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga dumneavoastră, v-a însoţit fiecare pas, aşa cum se uită şi acum la noi, din cerul său…

Ačorgen, cu făţarnică idolatrie, arătă cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Ăsta-i ochiul lui? se sperie prinţesa.

— Bineînţeles! La toate etajele, în toate camerele, îşi priveşte din tavan supuşii, ziua şi noaptea…"

În finalul romanului, Brok descoperă aparatul monstruos care-i îngăduie lui Muller nu numai să-şi vadă, dar şi să-şi audă supuşii, oriunde s-ar afla şi să le transmită sentinţele sale fără drept de apel. Acest sistem de spionaj perpetuu reapare, după două decenii, în celebrul roman 1984 *al lui George Orwell:*

„Teleecranul recepţiona şi emitea simultan. El capta toate sunetele emise de Winston peste pragul unei şoapte foarte încete. Pe deasupra, cât timp rămânea în dreptul plăcii de metal, Winston putea fi şi văzut, nu doar auzit. Desigur, n-avea cum să ştie dacă, într-un moment sau altul, era supravegheat."

Şi mai aproape de imaginaţia dezlănţuită a autorilor moderni se situează filmarea viselor reflectate în pupilele drogaţilor din Gedonia, sau torturarea florilor (căreia experienţe relativ recente par să-i confere o îngrijorătoare veracitate). Cum să ne explicăm, însă, absenţa roboţilor, o absenţă programatică, dacă dăm crezare unei frânturi de dialog:

„— La urma urmelor, orice maşină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăşi îl produce în cantităţi industriale!"

Replicile pot suna ca o distanţare implicită a autorului de ilustrul său compatriot Karel Čapek, a cărui piesă R.U.R. (Rossum's Universal Robots) *apăruse în 1920. Să nu uităm că ele aparţin unora dintre privilegiaţii Mullerdomului, ceea ce le face să dobândească un sens inconfundabil: la ce bun să construieşti roboţi, când dispui de cea mai ieftină mână de lucru? De altfel, tocmai exploatarea şi privaţiunile la care este supusă această „marfă" excedentară (vezi discuţiile din capitolul XXII) determină revolta muncitorilor şi sfârşitul Mullerdomului.*

Accesibil timp de aproape patru decenii doar cunoscătorilor limbii cehe, romanul lui Jan Weiss a fost întâmpinat, la apariţia versiunii franceze, cu elogii pe deplin meritate, fiind considerat astăzi o operă de prim rang a genului. Vom reproduce, spre exemplificare, rândurile pe care i le consacră Pierre Versins, în monumentala sa Encyclopédie de l'utopie, des voyages extraordinaires et de la science fiction[3]: *„În domeniul conjectural, acest roman se află cu 30 de ani înaintea epocii sale. Parcă ai citi un text, şi cel mai bun, apărut în* New Worlds[4]; *se află în el tot atât «Sense of Wonder»*[5] *ca în lucrările celor mai noi autori ai Noului Val*[6] *anglo-saxon şi mai multă inventivitate tematică, iar ancheta menită să demaşte un dictator criptocratic şi sentimentul de opresiune dus până la coşmarul în stare de trezie care se degajă fac din el, fără îndoială, unul dintre cele mai remarcabile texte conjecturale pe care le-a produs Europa." Nădăjduim că lectura* Casei cu o mie de etaje *vă va convinge de adevărul aprecierii finale.*

ION HOBANA

---

3 Editions L'Age de L'Homme, 1972.

4 Magazin englez considerat drept unul dintre focarele Noului Val în science fiction.

5 Simţ al miraculosului (în engl.).

6 Orientare manifestată în ultimul deceniu, care marchează o aplecare spre problematica socială şi tendinţa de îmbogăţire a mijloacelor de expresie artistică.

I.
Începe cu un vis.
Omul de pe scară.
Covorul roşu.
Cine sunt eu?

Visul era cumplit. Un craniu găunos, iar în mijlocul lui o luminiţă gălbuie. Sub ea joacă unii cărţi, dar frigul e atât de aspru, încât culorile nu se mai disting sub stratul de chiciură ce le acoperă. Apoi o platformă vastă, suspendată parcă în aer – şi pe ea un şir de oameni, înghesuiţi unul în altul. Stau toţi culcaţi pe stânga, încercând să-şi încălzească genunchii îngheţaţi şi coapsele amorţite de frig. Dacă unul mişcă, trage după el tot lanţul de corpuri şi, ca la comandă, verigile şerpuitoare se desprind, lanţul se încovoaie, trupurile se întorc pe partea cealaltă... Şi iar se lipesc, genunchii se strâng, coapsele se apropie... Dar nimeni nu mai reuşeşte să se încălzească. Îngheaţă încetul cu încetul, înşiraţi pe acul lung cu care i-a străpuns gerul...

Şi, deodată, o mână uriaşă apucă craniul îngheţat, cu nălucirea infernală cu tot, şi-l azvârle în foc. Craniul plesneşte. O durere cumplită, de nesuportat – şi trezirea!

Omul se trezeşte din visul greu. Ochii îi alunecă pe suprafaţa înclinată a tavanului. Întâiul gând:

— Unde mă aflu?

O scară! Prima treaptă, acoperită cu un covor roşu, fusese pernă pentru visul său. Balustrada de lângă perete e formată dintr-o funie roşie suspendată, iar de partea cealaltă, un şir de conuri din marmură urcă oblic în sus.

— Unde mă aflu?

Omul se scoală. În jos sau în sus?

— În sus!

Trei-patru trepte sunt înghiţite în goană. Întinderea pustie a palierului dintre două etaje, fără ferestre, fără uşi. Şi din nou scara acoperită cu covorul roşu. Şi iar un etaj, orb, surd, cu o lampă albă în tavan... Covorul roşu! Sus! Funia purpurie, aidoma unui şarpe fără sfârşit, atârnă în dreapta, iar în stânga urcă conurile.

Unde o fi capătul? Unde sunt uşile? Omul aleargă în sus. I se învârteşte capul, cascada purpurie a covorului îi arde creierii.

Deodată se opreşte.

— Poate... poate ar fi mai bine s-o iau în jos!

— Înapoi!

— Nu! E prea târziu! Am ajuns prea sus.

— Mai sus!

— Încă un etaj! – Şi încă unul! Nu mai poate!... Ăsta e ultimul! – Şi iar un etaj, monoton, cu covorul roşu care parcă scoate limba la el.

Inima e gata să plesnească, i se taie picioarele. – Nu pot, nu pot mai sus.

...Unde am ajuns?... Cine?... Eu? Cine sunt *eu?*

— Cine sunt?

Groaznic gând! – Surpriză! Omul îşi cuprinde capul în palme.

— Cine sunt?

Dar creierul tace... Memoria s-a dus...

— Cum mă cheamă? – Cum arăt? – De unde vin?... Pentru dumnezeu, trebuie să fi avut un nume pe lumea asta... ce nume?... ce nume?

Oh, ce tare dor tâmplele când le încordezi! Numai să-şi amintească şi totul se lămureşte, iar scara asta dispare de la sine...ce s-a întâmplat?

Mereu alte etaje, etaje surde şi oarbe, şi fiecare are un soare în tavan, un glob aprins, din sticlă lăptoasă.

II.
Groaznica descoperire.
Mâinile.
Faţa?
Ce scrie în agendă.
Posibilitatea de a fi detectiv.
Prinţesa Tamara.

În zborul lui nebun în sus, omul se opreşte pentru a doua oară. Vai! Ce grozăvie! În colţul alb al unui etaj se ridică un morman de oase albe, sfărâmicioase. O coloană vertebrală, spasmodic prăvălită, se târăşte ca o bucată de furtun. Iar în colţ zace ce a mai rămas dintr-un craniu crăpat. Pe perete, deasupra mormanului trist de oase, la înălţimea unui om îngenuncheat, un monogram: „S.M.”. Sub el, cinci linii orizontale.

Ce înseamnă asta? – Un necunoscut, înaintea mea, s-a prăbuşit aici mergând în sus... „S.M.” a ajuns până aici şi a căzut epuizat. A murit stând în genunchi şi a mai putut să-şi zgârie cu unghia inscripţia de pe mormânt! Cinci linii... cinci zile să fi rătăcit? Cinci ore i-au trebuit să moară?

O spaimă îngheţată îl zgâlţâi pe omul ce alerga. Fugi! Fugi de aici! Dar încotro? Nu există decât două drumuri: Sus sau jos! Ei bine – sus!... Trepte şi iarăşi trepte. Covorul roşu îi străpunge creierul ca o dâră de foc. – Când se vor sfârşi toate acestea? – Ah, de-aş şti cine sunt! Cu toată durerea care-mi zdrobeşte tâmplele, trebuie să-mi amintesc! – Memoria! Ce s-a întâmplat cu memoria mea? – Trecutul! Amintirile! Cumplită durere! – Cine sunt?

Şi dintr-odată – mâinile! – Da, astea sunt mâinile mele... şi poate, când îmi voi vedea chipul, îmi voi aminti. – Mâini albe, cu degete prelungi, subţiri şi cu palma trandafirie. Mânecile albe ale hainei, cămaşa de mătase, pantalonii albi, pantofii din pânză albă... şi faţa? Cum să mă recunosc?

Omul îşi apucă chipul cu palmele. Prin atingerea uşoară vrea să-şi prindă imaginea, forma, frumuseţea sau urâţenia, bătrâneţea sau tinereţea... Nasul, gura, părul... E negru sau e alb şi el?

Mâna lui dreaptă simte ceva tare în buzunarul de la piept al hainei. O agendă mică! Chiar pe primele pagini, o mână necunoscută a scris:

1. De colindat prin Mullerdom şi de explorat toate etajele. De pătruns în zonele zidite. *2. Societatea de export-import „Cosmos", transportul spre stele. Nu cumva e o escrocherie?* *3. Soliul, metalul miraculos din care se construiesc avioane interplanetare. Ce e adevărat în asta?*	*4. Cine e Ohisver Muller? Binefăcătorul umanităţii sau un vampir? De ce se ascunde de lume?* *5. Inexplicabila răpire a unor femei frumoase. – Prinţesa Tamara. Unde au dispărut?*

— Nu cumva sunt detectiv? se miră omul. – Să fie oare astea nişte misiuni încredinţate mie? Principalele puncte ale problemei? Dar, pentru numele lui dumnezeu, cum pot lucra fără memorie?!

Răsfoieşte în continuare agenda. Ia te uită! Din ea cad trei hârtiuţe, trei tăieturi din ziare. Prima conţine următoarea ştire:

FUGĂ SAU RĂPIRE?

Astă-noapte a dispărut din dormitorul ei prinţesa Tamara, împreună cu prietena ei Elii. Se presupune că a fost răpită şi dusă cu un aeroplan pe „Insula Trufiei", unde se înalţă celebrul Mullerdom. Nu este însă exclus să fi fugit, căci şi prinţesa fusese cuprinsă în ultima vreme de febra stelelor. Odată cu ea au dispărut şi toate bijuteriile prinţesei, în valoare de cinci milioane.

A doua tăietură are următorul cuprins:

EXPEDIŢIA DETECTIVILOR

tocmai s-a întors din Mullerdom cu buzele umflate. Conform informaţiilor de la secretariatul Cosmosului, prinţesa, împreună cu prietena ei, au luat avionul spre steaua L_4 din constelaţia Lebedei. E demn de notat că transportul unei persoane pe această stea a norocului costă 250 mulldori, ceea ce înseamnă 796.000 coroane de-ale noastre.

Şi încă o hârtiuţă, cu o ştire scurtă:

Misiunea găsirii prinţesei a fost încredinţată
CELEBRULUI DETECTIV PETR BROK

Iar pe ultimele pagini ale agendei negre e mâzgălită cu creionul următoarea listă:

1. Anna Marton, prima balerină a Operei naţionale, 24.III.	*4. Sola Máj, stea de cinema, răpită din vila ei, 8.IX.*
2. Eva Saratov, manechin, a dispărut de la balul artiştilor la miezul nopţii, după ce fusese aleasă regina balului, 7.IV.	*5. Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie din Paris, a dispărut cu maşină cu tot, în Bois de Boulogne, 24.X.*
3. Luna Korio, fiica bancherului, a dispărut în palatul Morio din Veneţia, 30.VII.	*6. Kaja Barard, membră a trupei Teatrului Regal, a dispărut după primul act al operei „Sfârşitul lumii", 3.XII.*

III.
Taina primei oglinzi.
Casa cu o mie de etaje.
Omul care şi-a pierdut memoria.
În sfârşit: o uşiţă în marmură.
O nouă aluzie la Muller.

Omul mai găseşte ceva în buzunarul de la piept: o scrisoare pecetluită, cu adresa:

Pentru Petr Brok!

E gata să rupă pecetea, când observă avertismentul scris cu roşu pe dosul scrisorii:

ATENŢIE! Nu deschide!
Scrisoarea poate fi deschisă în faţa primei oglinzi!

Ce înseamnă asta? Să fiu oare eu detectivul Petr Brok? Dar memoria e goală şi pustie, întreab-o, nu-ţi răspunde... De parcă viaţa a început odată cu trezirea pe scară. Şi dacă vrei totuşi să-ţi aduci aminte, stârneşti o durere sălbatică, ce zvâcneşte undeva în creier ca un abces purulent. Poate că sub această pecete voi afla dezlegarea? Poate că aici e ascuns vreun cuvânt magic care să-mi redea memoria, trecutul, amintirile, fiinţa, pe mine însumi... Dar unde să găsesc o oglindă? Până atunci mor de oboseală, sleit de puteri, înfometat, sau poate inima nu-mi mai rezistă!

Până una-alta, nu-mi rămâne decât să fac pe detectivul! Poate că am şi fost detectiv cândva! Iar dacă vreau să fiu om, trebuie să am un nume! Nu poţi trăi în lume fără un nume! Craniul refuză amintirile, ca un nebun cămaşa de forţă! – Bine! Până când îmi voi aduce aminte, voi fi deci Petr Brok, detectiv... O voi căuta pe prinţesă! Poate îmi voi găsi viitorul, dacă trecut nu mai am.

Dar iată că în fundul unui buzunar mai e ascuns ceva, ceva ce Brok nu observase la început. O coală de hârtie, împăturită în opt. Petr Brok îşi înăbuşă un strigăt de bucurie! – Planul Mullerdomului! – Casa cu o mie de etaje!... Dar asta nici nu-i casă! E un oraş uriaş, îngrămădit sub un singur acoperiş! Şi eu trebuie să explorez acest labirint? Să-l caut pe Muller, stăpânul acestui oraş şi s-o găsesc pe prinţesă, într-unul din cele o mie de etaje? Fantastică misiune! Sunt un om fără memorie! Sau poate tocmai de

aceea mi s-a luat trecutul, ca să mă pot dărui misiunii mele fără rezerve, în întregime, cu fiecare nerv, cu fiecare gând? Dar cum să ajung acolo? Buzunarele nu spun nimic mai mult.

Petr Brok porneşte mai departe în călătoria-i istovitoare. Urcă şi iar urcă, îndârjit şi fără odihnă, şi etajele se scurg fără sfârşit, fără speranţă. Ce dumnezeu, colosul ăsta urcă până la cer?... Şi nicăieri o fereastră, o uşă care să-l scape de covorul roşu, înnebunitor.

Brusc îi vine o idee: Ce-ar fi dacă în perete se ascunde vreo uşă secretă? Începe să caute, pipăind şi ciocănind; dar plăcile netede, solid cimentate, îi răspund monoton cu acelaşi sunet rece, dur. Aleargă atunci cu un etaj mai sus şi iar încearcă plăcile, una după alta. Acum avansează încet. Petr Brok numără etajele. Ar fi trebuit să le numere de mult, de cum se trezise! De ce nu le numărase? Fiindcă încă nu ştia că e detectiv, trimis să dezlege marea enigmă a Mullerdomului.

Înainte, înainte fusese spaima, goana haotică a creierului în delir. Dar acum, acum e necesar să-şi chibzuiască fiecare pas! Să numere etajele! Câte a parcurs oare? 30? 50? Acelea sunt gata pierdute! Să începem măcar acum! Vom măsura Mullerdomul, fie şi de la mijloc! Unu – doi, trei...

Şi pe când Brok ciocănea cam al douăzeci şi şaptelea etaj şi cerceta crăpăturile fine din locul unde plăcile se îmbinau, descoperi, spre uimirea lui, o gămălie argintie, care ieşea dintr-o placă de marmură. O apăsă. Fără niciun rezultat. O prinse apoi cu unghiile şi trase cât putu de tare. Ia te uită! Din marmură ieşi un ac lung, de argint. Când îl trase afară tot, placa de marmură cedă brusc şi în perete apăru o deschizătură. În spatele ei, întunericul. Petr Brok se strecură fără zgomot şi închise chepengul în urma lui.

Se afla într-un coridor întunecos, îngust. Lovea tavanul cu capul, iar pereţii opuşi îi putea atinge cu mâinile. Avansă încet. După câţiva paşi, însă, zări în puţul de beznă un fir subţire, strălucitor, atârnând în întuneric. Când ajunse lângă el, îşi dădu seama că e o crăpătură subţire în peretele de lemn ce închidea culoarul. Îşi apropie ochiul de ea şi crăpătura se lărgi, transformându-se într-o cămăruţă cenuşie, fără geamuri. O masă, un urcior, un scaun, un bec, un pat de fier. Pe pat şade un bătrân, fixând încremenit lumina.

Petr Brok îl privi îndelung, cu fruntea sprijinită de peretele de lemn. Bătrânul însă nu se clinti. Până când deodată, sprijinindu-se ceva mai tare, lacătul cedă şi peretele se deschise. Îşi dădu seama că, de fapt, e o uşă fără clanţă. Până să se dezmeticească, detectivul se trezi în odaie.

Bătrânul sări în sus speriat. Întinse mâinile şi scoase un strigăt.

— Iertaţi-mă, se scuză Brok, că vă deranjez. Bună ziua!

— Cum ai ajuns la mine! gemu bătrânul, şi bărbia îi tremura de frică.

— Pe scară! Slavă domnului că am ajuns măcar la dumneata.

— Pe scară! se miră bătrânul... Eşti om?

— Bineînţeles! Nu vezi?

— Nu te pot vedea, spuse trist bătrânul şi-şi apăsă cu vârfurile degetelor pleoapele. Sunt orb...

Chiar aşa! Abia atunci observă Brok că în ochii bătrânului tresar şi se zbat doi irişi albaştri tulburi, ca ouăle de broască.

— Sărmanul de tine! spuse şi îl mângâie pe faţă. Brusc îl întrebă: Cine e domnul Muller?

Bătrânul se chirci şi pe chipul lui reapăru groaza.

— Nobilul nostru binefăcător şi părintele nostru, dumnezeul şi stăpânul pământului şi al cerului... începu să bâiguie, neinteligibil, un fel de litanie confuză.

— De ce te ţine închis aici? întrebă Brok.

— Încet, încet... şopti îngrozit bătrânul şi-şi acoperi gura cu palma. E atotştiutor! E pretutindeni! Aude tot!

— Las' că-i venim noi de hac! De ce ţi-e frică? De moarte? Ce lucru mai rău ar putea să ţi se întâmple? Iar dacă reuşesc ce mi-am pus în gând, măcar mori în libertate!

— Dă-mi mâna! zise bătrânul. După care izbucni, pătruns de ură şi furie:

— Fă ce vrei, domnule, dacă poţi; praful şi cenuşa să se aleagă de casa asta blestemată!

Petr Brok, tremurând de curiozitate, insistă pe lângă bătrân:

— Povesteşte! Povesteşte-mi tot! De ce se înalţă aici acest zgârie-nori demenţial cu o mie de etaje? Ce se petrece în el? Cine e domnul Muller?

— Cum se poate să nu ştii? Nu eşti atotputernic, ca El? Tu, care ai venit pe scară, tu, cel pe care îl aşteptăm cu toţii? Cine eşti tu?

— Nu întreba! Nu mă iscodi! Nu ştiu nimic, un singur lucru mi-e clar: am o misiune de îndeplinit aici, şi o voi duce la bun sfârşit! Voi vorbi şi cu stăpânul acestei case, cu toate că nu-l cunosc încă şi va trebui să-l caut mult timp. Spune-mi tu: Cine e acest Muller?

IV.
Cine e acest Muller?
Un metal uşor ca aerul.
Omul numărul 794.
Cu ce se hrănesc oamenii în Mullerdom?

Bătrânul clătină din cap:

— Nu ştiu... Nimeni nu ştie. Nimeni nu-l cunoaşte. Nimeni nu i-a văzut încă adevăratul chip. Unii spun că e un evreu puturos, acoperit cu un strat de jeg, cu perciuni roşcaţi. Alţii au văzut un cap chel, ca o bilă, cu o bărbie dublă lipită pe un morman scârbos de carne. Un om care şi-a pierdut forma omenească sub straturile de osânză; un sac îndesat, care nu se poate mişca singur şi e mutat dintr-un loc în altul... Diplomaţii şi bancherii cu care vine în contact cunosc la rândul lor un alt Muller, un aristocrat palid, de 35 de ani, cu monoclu la ochi şi cu buza de jos răsfrântă, trasă parcă de un dispreţ fără margini, vechi de sute şi sute de ani. Iar alţii jură că e un moşneag cărunt şi cocârjat, cu faţa atât de zbârcită, încât nu i se mai văd trăsăturile. Cică numai ochii mici şi cenuşii privesc lumea, din mulţimea de riduri, cu inocenţa unui prunc în cărucior, primăvara. Numai semnătura lui e peste tot aceeaşi şi trezeşte uimire şi groază, pretutindeni unde apare. E subţire, ca scrijelită cu acul şi merge în jos, ca un fulger. Înseamnă voinţă, ordin, sentinţă fără recurs. De câte ori n-a fost ucis Ohisver Muller?! Câte gloanţe nu i-au străpuns ţeasta?! De câte ori n-a fost înecat, otrăvit, de câte ori n-a fost linşat de muncitorimea răsculată?! Dar niciodată nu e El! În cele din urmă îşi dau seama, de fiecare dată, că e vorba despre vreun secretar de-al lui, sau despre vreun agent provocator, un manechin viu, o sosie pe care o trimite în locul său...

— Dar soliul ce este? întrebă Brok, amintindu-şi brusc de punctul patru din însemnări.

Memoria lui, eliberată de trecut, funcţiona acum de-a dreptul miraculos. Se mira şi el cât de fantastic de uşor îşi aminteşte fiecare amănunt de după trezire. Conţinutul agendei se întipărise, cuvânt cu cuvânt, în creierul său.

— Soliul este o materie descoperită în această insulă, la mare adâncime, sub un zăcământ de cărbuni epuizat, un strat nou, necunoscut până acum, al scoarţei pământeşti, stratul cel mai apropiat de centrul pământului. S-ar putea să fie ultima crustă a miezului de foc. E un element mai uşor decât aerul. Eliberat de pământ şi de impurităţi, îşi ia zborul în spaţiu şi nu se mai întoarce.

Nimeni pe lume nu ştie ce cantitate de soliu extrage Muller în minele lui! Mai mult decât fier! Decât cărbune! Dacă l-ar folosi pentru binele omenirii,

lumea s-ar schimba cu totul, omul ar fi creat din nou şi o altă viaţă ar începe pe această stea.

Numai că Muller îşi păzeşte cu străşnicie minele. Le-a astupat la suprafaţă şi accesul la ele se face numai din coridoarele Mullerdomului. De aceea lumea ignoră abundenţa fantastică a soliului. Iar Muller, cu gesturi de filantrop, îl vinde în grăunţe mici, la preţuri nemaiauzite. O fărâmă infimă de soliu, ca un fir de praf într-o rază de soare, o vinde universităţilor şi spitalelor bogate pe o sumă cu multe zerouri, în aur. El, desigur, nu face economie. Prelucrează această materie industrial şi produce din ea un beton mai tare ca oţelul şi la fel de uşor ca aerul! Din materialul ăsta şi-a ridicat palatul cu o mie de etaje, mândria lui, triumful lui, victoria lui. Din vârful palatului, priveşte lumea şi trufia lui e mai înaltă decât o mie de etaje!

Mullerdomul nu are nici uşi, nici ferestre. Cu greu pătrunzi în el; şi mai greu ieşi. Nu are nicio legătură cu lumea, deşi a crescut în mijlocul ei. Aşa îşi păzeşte Muller secretul mârşav...

Bătrânul tăcu.

— Spune-mi cine eşti, insistă Brok, de ce te ţine aici? Nu eşti destul de închis în orbirea ta? Cum te cheamă?

Bătrânul desfăcu palmele. Pe ele era scris cu fierul roşu numărul „794".

— Nu am alt nume în afara acestui număr... Făceam parte din a opta echipă de muncitori care au ridicat 800 de etaje ale Mullerdomului. Toţi cei care au construit acest turn blestemat au orbit în răstimp de cinci ani. Soliul cuprins în beton emană radiaţii mai puternice decât soarele şi distruge ochii. Întreaga noastră colonie, de o sută de etaje, e locuită de orbi. Sunt foştii zidari şi maiştri ai Mullerdomului.

— Şi cu ce vă hrăneşte?

Bătrânul arătă spre masă. Lângă urciorul cu apă se afla un cubuleţ, învelit în celofan, cu marca Okka înscrisă pe el. Nu era mai mare decât o bucăţică de zahăr. Brok îl desfăcu şi-l gustă cu vârful limbii: cenuşă, lemn, piatră... Nu avea niciun gust.

— Ăsta e micul nostru dejun, prânzul nostru, cina noastră. Esenţă de substanţe nutritive, necesare corpului omenesc pentru o zi. Dar cuburile astea mai cuprind ceva, ceva pus intenţionat de Muller, ca să ne înăbuşe bărbăţia. Vrea să distrugă în oameni seva miraculoasă care aprinde ochii bărbatului când vede o femeie şi ai femeii când vede un bărbat şi care face din corpul omenesc, cu toate proeminenţele şi meandrele lui, o insulă de fericire, unde visul paradisului pierdut devine realitate. Noi nu ştim ce e iubirea, de aceea zilele ne par atât de lungi şi nu cunoaştem alt viitor în afara morţii. Nu simţim pofta sau foamea, nu avem nici dorinţe, nici vise, în afară de unul singur şi anume un cumplit dor care ne chinuieşte tot timpul şi pe

care nici zeul Muller nu ni-l poate răpi! Dorul de moarte! Fiecare trezire a noastră înseamnă groază şi ziua întreagă nu-i decât o lungă jinduire după un pat, după somn, după moarte! Suntem mii şi mii cei care dorim o noapte liniştită, fără vise, din care să nu ne mai trezim...

— Şi nu puteţi ieşi de aici?

— Unde am putea merge? întrebă bătrânul. Pretutindeni domneşte întunericul. Chiar de-aş vedea, tot n-aş fugi. Pe scară ne pândeşte moartea prin înfometare...

— Dar uşa asta unde duce? îl iscodi în continuare Brok, care examinase cu atenţie toată cămăruţa.

— Pe culoar. La capătul lui e o colivie de fier. Pe acolo se poate trece în al patrulea cartier.

— Şi acolo ce e?

V.
West-Wester, oraşul aventurierilor. Gedonia, oraşul fericirii. Cum se fabrică desfătările în Gedonia

— West-Wester. Au dat acolo năvală aventurierii din întreaga lume. Negustori, vânzători şi misiţi vând şi cumpără tot felul de lucruri: zdrenţe vechi şi luminări şi suflete omeneşti, virtute şi sânge, covoare şi zei, pudră şi inocenţă; au venit cu toţii să caute fericirea. Agenţi, copoi, trântori, tâlhari, trişori, provocatori, spărgători de grevă, trădători, nebuni, ucigaşi, o întreagă armată de indivizi dubioşi îşi oferă aici serviciile. Bogăţia lor se măsoară după etaj. Cu cât eşti mai jos, cu atât mai mare e bunăstarea. Cu cât urci mai sus, cu atât creşte mizeria. Nimeni nu e mulţumit de etajul lui. După cum îi merg afacerile, pleava asta urcă sau coboară, dar numai în cadrul celor o sută de etaje care i-au fost destinate. Ăsta e deci West-Westerul. Aici putem, o dată pe săptămână, să cheltuim pe băutură jumătatea de mulldor pe care nobilul Muller ne-o dă ca pensie. Oh, şi unui văzător îi e greu prin locurile acelea, darămite unui orb. Suntem mereu traşi pe sfoară.

Brok îşi aminti de schiţa de plan. De oraşul care ocupa a cincea sută de etaje. Îi dădu în gând că acolo, printre aventurieri, ar putea găsi omul nimerit care să-i arate drumul direct către Muller. Dar cel mai mult îl atrăgea zona din partea de jos a planului său, notată cu numele Gedonia. Îl întrebă pe bătrân despre ea şi acesta, îndatoritor, se puse pe povestit:

— Gedonia e un oraş de cristal, aflat în a doua sută de etaje a Mullerdomului. Prin locurile acelea stă cel mai mult El, cu suita lui de agenţi, ambasadori, diplomaţi, financiari şi generali. Găseşti acolo săli şi încăperi unde cică poţi cunoaşte, încă de pe lumea asta, fericirea eternă. Aceste tărâmuri ale fericirii sunt iscusit păzite de ziduri de nepătruns şi numai un grup mic de adulatori şi de favoriţi au acces dincolo de ele.

Aici, plăcerile trupului şi ale spiritului sunt produse pe cale chimică şi mecanică, şi există adevărate game de voluptate prin care trec corpul şi sufletul, până la istovirea totală. Cele cinci simţuri omeneşti nu au fost de-ajuns pentru ca să cuprindă toate formele de desfătare şi se zice că s-au descoperit alte cinci simţuri, cu ajutorul unor noi desfătări. Voluptatea trupească e stimulată de diferite balsamuri şi leacuri, pilule şi unguenţi, masaje, injecţii şi operaţii variate, prin care se extrag din corp părţi de organe şi glande, se leagă vene, se scurtează nervi... Cică s-ar fi descoperit un nou tip de desfătare în strănut, care, după o anume intervenţie chirurgicală, atinge o intensitate paroxistică şi sfârşeşte printr-o moarte cumplită. Prin duşuri şi băi excitante se obţine o minunată mâncărime a pielii în diferite

părţi ale corpului – cultul căscatului, al gâdilatului, al aţâţării până la culmi pe care omul nu le poate suporta...

Şi atunci când toate mijloacele de stimulare nu mai au efect, când corpurile se prăbuşesc stoarse şi de ultima picătură de vlagă, atunci se sting toate luminile şi urmează perioada de repaus. Muller în persoană hotărăşte dacă în Gedonia va fi zi sau noapte, căci soarele nu domneşte în Mullerdom.

Arhitectul care a conceput şi înfăptuit aceste lăcaşuri divine, în spatele pereţilor nevinovaţi, a fost zidit de Muller într-una din firide. Numai El are planul acestui rai înconjurat de ziduri. Cunoaşte toate tainele uşilor şi ale coridoarelor, ale porţilor invizibile, ce se deschid cu ajutorul unor mecanisme ascunse. Duc în săli de teatru, în palate, în biserici şi în dormitoare. Steaua din plafon, de care e suspendată lustra, chipul Răstignitului din altarul catedralei, parchetul mobil dintr-un dormitor – iată porţile cerului prin care trece zeul Muller. Prin ele poate să asculte, să se strecoare înăuntru, să ia prin surprindere, să apară la momentul oportun ca să dispară apoi fără urmă.

— Dar deasupra voastră ce e? întrebă Brok. Pe plan, etajele astea sunt pline de semne de întrebare.

— Spitale, aziluri pentru săraci şi pentru bătrâni, unde oamenii merg să moară...

— Şi mai sus?

— Balamucul, temniţele, închisoarea pentru cei condamnaţi la înfometare, sălile de tortură...

— Şi mai sus?

— Crematoriul...

— Şi cel mai sus?

— Acolo cică se construieşte încă... Se construieşte mereu... Etajele se lipesc altor etaje, fără odihnă, fără sfârşit. Oraşul creşte numai în sus, mereu e nevoie de noi şi noi încăperi, aşa că suntem încontinuu împinşi în sus, ca de un piston... În perioadele de mutare, Mullerdomul seamănă cu un furnicar în răscoală. Sunt zilele de nebunie şi de groază. Aparatul administrativ, amplasat la etajul 50, deasupra Gedoniei, nu mai face faţă panicii ce-i cuprinde pe toţi locuitorii casei...

VI.
Un bătrân tânăr.
Ce i-a spus lui Brok oglinda de la capătul culoarului.
Starea de „dispersie”.

Brok apucă mâna bătrânului şi deodată îşi aminti de plic.

— Nu cumva e pe-aici vreo oglindă?

Bătrânul dădu trist din cap.

— Ce nevoie are un orb de oglindă? De zece ani tot privesc întunericul.

— Câţi ani ai, unchiaşule?

— Treizeci şi trei...

Brok se uită mirat la tânărul bătrân. Nu treizeci şi trei, ci optzeci de ani de mizerie şi disperare erau săpaţi în ridurile lui.

— Aşa arată toţi cei care se hrănesc cu cuburile lui Ohisver Muller.

Abia atunci în mintea lui Petr Brok se făcu lumină. Se hotărî brusc:

— Destul! Cred că voi găsi mijlocul de a ajunge în faţa dumnezeului ăsta al vostru!

Bătrânul lăcrimă:

— Eşti puternic, căci ai venit pe scară! De zece ani aştept să se deschidă uşa! Fiindcă numai pe aici poate veni cineva mai puternic decât Muller! Fă-ne, domnule, pe mine şi pe fraţii mei, din nou oameni! Dă-ne nume în loc de numere şi hrană în loc de cuburi, redă-ne dragostea, dorinţa şi visele! Eliberează-ne din această temniţă şi dă-le soare celor ce l-au pierdut pe vecie!

— Făgăduiesc! spuse Brok.

Mâinile lor se întâlniră. Şi Brok simţi dintr-odată întreaga dificultate a misiunii lui. E oare chiar atât de puternic, încât să se poată măsura cu Muller? Cum va pătrunde în etajele interzise, fără să se dea imediat de gol?

Şi iar îi veni în minte: plicul! Da, în plic e închisă acea putere pe care o bănuieşte şi care i se va dezvălui de îndată ce va sta în faţa primei oglinzi.

— Unde găsesc o oglindă? întrebă din nou, pe când bătrânul îl conducea pe un coridor lung, cu un şir de uşi de-o parte şi de cealaltă.

— La capătul coridorului, spuse bătrânul, se află o cuşcă de fier. E un lift fulger, care te duce în cartierul West-Wester. În spatele cuştii e o firidă. Acolo, pe perete, e agăţată o placă şlefuită, netedă şi rece ca un şarpe. Nu ştiu dacă e o oglindă, dar când stau în faţa ei mi se pare că orbirea mea se uită la mine... Nu ştiu. S-ar putea să nu fie decât un geam!

Se apropiară de lift. Brok tremura de încordare. Ocoliră liftul. Şi în spatele lui, sub o lampă tristă, strălucea – într-adevăr – suprafaţa mare, pură a unei oglinzi.

Brok o luă înaintea bătrânului, sări spre perete şi se uită în oglindă cu plicul în mână.

De pe buze îi scăpă un strigăt de uimire!

Se înălţă în vârful picioarelor în faţa oglinzii. Începu să-şi agite braţele. Sări în sus. Făcu tot felul de mişcări ca să se vadă că e acolo, că acolo e un om în faţa unei oglinzi – în zadar – oglinda nu-l vedea, oglinda nu-l băga în seamă.

Oglinda era goală!

Peretele din spatele lui era redat fidel, dar omul ce se afla între el şi oglindă, nu reuşea să se vadă. Ce fel de oglindă e asta, la toţi dracii, dacă nu arată nimic? Şi dintr-odată, în profunzimea aceea miraculoasă, Brok îl văzu pe bătrân, apropiindu-se cu greu. Ia te uită! Bătrânul se oglindea în cadrul şlefuit, în care fiecare rid se desena cu precizie.

Un gând sălbatic îşi făcu loc în creierul lui Petr Brok! Rupse febril pecetea roşie, desfăcu coala albă de hârtie şi citi:

Din propria mea voinţă şi pe riscul meu, i-am împrumutat meşterului Oskar Eril trupul meu, pentru experienţa denumită dispersie (asprid), ca în acest fel şi sub această formă (adică în stare invizibilă) să pot pătrunde în toate colţurile Mullerdomului, să-i dezleg tainele şi, dacă bănuiala cumplită se confirmă, să-l omor pe loc pe bărbatul care se numeşte Ohisver Muller, faptă pentru care mi s-au dat puteri depline în şedinţa secretă a congresului judecătorilor SUL (Statele unite ale lumii) de pe Insula Ultimei Speranţe. Această jertfă nu o fac din dorinţa de câştig şi nu mă sperii de urmări, asupra cărora mi s-a atras atenţia; o fac pătruns de dorinţa arzătoare de adevăr şi dreptate şi pentru a salva omenirea.

Semnat cu propria mână:
Petr Brok

Iar dedesubt o altă mână adăugase:

Garantez cu semnătura mea că aşa-numita stare de dispersie (asprid) va dispărea după scurgerea a treizeci de zile.

Cu propria mână:
Oskar Eril

Brok înţelese în sfârşit de ce putere fără margini dispune! Nebun de bucurie, îl apucă pe bătrân de mijloc şi începu să danseze cu el ca un zănatic.

Bătrânul atinse apoi cu degetul suprafaţa oglinzii şi se trase temător îndărăt.

— Oh, mi-e frică de oglinzi, când le simt cu palmele! Ele răspund şi orbilor... Oglinda nu orbeşte niciodată.

— Ştii, unchiaşule! strigă Brok, şi dac-ai avea o mie de ochi, tot nu m-ai vedea! Nimeni nu mă vede...

Brok nu se mai sătura de gândul că e invizibil. Sărea în faţa oglinzii, lovea în ea, sufla peste ea şi o mângâia – degeaba! Oglinda obosise de moarte tot primind şi redând figuri omeneşti! Nu! De parcă s-ar fi revoltat dintr-odată şi ar fi refuzat să-l oglindească pe Petr Brok! Dar el nu se supăra deloc. Cât sunt de puternic...! Ca un zeu! Pot face orice! Minuni, la care nici Cristos n-a visat! Voi ului lumea încătuşată în blestemul acestei bărăci până la cer! Acum Mullerdomul îmi aparţine!

Îşi luă degrabă rămas bun de la tânărul bătrân şi intră în cuşcă. De îndată ce grilajul de fier se închise în urma lui, simţi o zguduitură. Podeaua începu să coboare şi dintr-odată i se păru că se prăbuşeşte într-o prăpastie. Închise ochii. Căderea abruptă, cu capul în jos, îl ameţea. Craniul îi pocnea surd de durere. Petr Brok leşină.

VII.
Din nou visul şi mica lampă galbenă.
Ferestre şi oameni.
Cârciuma de la capătul lumii.
Vânzătorul de vise.

Şi cum se prăbuşeşte – minune! – visul apăsător, scârbos reapare. Lampa galbenă din craniu aruncă o lumină neliniştită, pâlpâitoare. Nu luminează deloc; numai pe ea însăşi şi cercul galben de praf ce se roteşte în jurul ei. Brok are impresia că zace făcut ghem, cu capul între genunchi, într-o peşteră umedă, îngheţată. Dă la o parte gluga cenuşie ce-i acoperă capul – şi ochii i se obişnuiesc cu întunericul: vede ca printr-un voal grinzi crăpate, încrucişându-se deasupra capului lui şi pornind în direcţii de neînţeles, încolo şi încoace. Iar pe platforma suspendată stă, înghesuit, un şir de oameni, culcaţi pe dreapta şi încălzindu-se unul în altul. El însă nu mai e o verigă din acest lanţ; zace în faţa lor, lângă un geam spart, acoperit de albeaţa chiciurei. Îi e frig. Îşi trage iar gluga pe cap, se ghemuieşte şi se înfăşoară în întunericul care poate fi şi zi şi noapte...

Petr Brok s-a trezit. O zguduitură bruscă l-a făcut să deschidă ochii şi în clipa aceea a dispărut şi nălucirea chinuitoare. Cât a dormit? Îşi îndreaptă trupul pe fundul cuştii şi dintr-odată îşi aminteşte de ziua de ieri. Apucă cu dragoste grilajul de fier, de parcă ar fi vrut să apere această realitate de visul înspăimântător cu lampa galbenă în craniul găunos. Simte o dorinţă dureroasă de lucruri viitoare. Uimit îşi aminteşte că e invizibil şi sare din cuşcă.

Parcurge un coridor, nişte scări, deschide o portiţă de fier – şi se trezeşte pe o stradă! Două şiruri de case, firme, trotuare. Nu lipseşte decât un singur lucru, care există pe fiecare stradă, cu toate că nimeni nu se uită la el... Cerul. În locul lui, sus, deasupra capetelor, se arcuieşte un plafon în stil roman, turnat dintr-o singură bucată de sticlă. Sub el arde un glob uriaş, alb, cu o lumină de nesuportat, ca a soarelui la zenit.

Ferestre şi oameni. Şiruri fără sfârşit de ferestre şi de oameni... Ferestre care tac şi ferestre care strigă, speriate şi plânse, misterioase şi căscând de plictiseală, ferestre, ferestre, ferestre – dau din cap, ispitesc, râd, plâng. Iar sub ele, mulţimea. Mulţimea pestriţă, învolburată, grăbită. Toate seminţiile umane se amestecă aici într-o neobosită mişcare de rotaţie. Culorile veşmintelor, chipurilor, ochilor şi părului se împletesc, glasurile ies din mii de guri ca din tuburile unei orgi scăpate dintr-o catedrală în flăcări.

Şi aşa cum cerul şi soarele de deasupra lui sunt artificiale, lui Brok i se pare că toţi oamenii care ţopăie şi strigă aici au în ei ceva ireal, înşelător şi

fals. Chipurile bărbaţilor sunt imberbe sau acoperite de bărbi de toate formele posibile; lui Brok însă i se pare că multe din aceste bărbi sunt false, lipite numai de obraz. Unii se distrează prea tare şi râd ca proştii. Alţii aleargă într-o anumită direcţie, cu îngrijorarea sau groaza întipărite pe faţă. Ici un chinez se tupilează pe sub ferestre, urmărind pe cineva. Colo se strecoară o mutră de criminal, cu un plasture negru pe un ochi. Undeva, în spatele unei uşi, răsună o împuşcătură şi nimeni nu se întoarce să vadă ce e. Un marinar – tricou negru cu galben – cu faţa ciuruită de vărsat, se clatină beat turtă şi urlă un cântec obscen. Trei tipi, goi până la brâu, cu măşti negre pe faţă, trec insolenţi pe stradă, cu pumnalele la cingătoare. Ceilalţi se dau la o parte. Colo păşesc lent nişte oameni cu măşti violete, cu găuri rotunde în ele. Ferestrele unei săli de dans râd galben... Li-la-la-lu – povesteşte o japoneză, cu părul împodobit cu un ac lung, ca o inimă neagră străpunsă de un pumnal. Merge la braţul unui apaş, care le pune piedică bătrânilor orbi şi râde de ei cu dinţii vopsiţi în roşu. Acum trage un şut într-un cerşetor fără picioare, care se rostogoleşte în canal. O firmă neagră strigă:

VÂNZARE
DE DIAMANTE ŞI CĂRBUNI

Un vânzător horcăie:

Cubul „OVA” e CEL MAI BUN!!

Un steag negru cu verde:

CÂRCIUMA LA SFÂRŞITUL LUMII

Se deschide o ferestruică:

DISPERAŢILOR!
CUMPĂRAŢI
Zilele cenuşii le colorăm în roz!
Laşul devine erou! KOKA!
Învinsul va fi învingător!

Măşti violete de pudră pe feţele femeilor. Strălucirea albă a dinţilor, pătratele negre ale ferestrelor, clopoţei; într-un colţ, sub picătura de lumină sângerie a unui bec, o femeie cheamă cu cuvinte îndrăzneţe, iar prin gesturi obscene arată că ea însăşi e vânzătoare, prăvălie şi marfă:

„Grăbiţi, bătrâni şi tineri!
Înainte de a trece mai departe,
priviţi-mi chipul!
Admiraţi-mi părul,
preţuiţi culoarea ochilor mei!
Încercaţi tăria sânilor mei –
e pe gratis…
Atingeţi-mi coapsele,
sunt tari ca şinele de cale ferată
pe care vine în goană patima!
Ard, ard –
pentru opt arginţi
vă voi omorî cu dragostea mea!”

Iar peste drum, un scandalagiu cu barbă ruginie, despicată în două, stă la o măsuţă şubredă, acoperită cu cutiuţe; înconjurat de câţiva gură-cască, strigă:

CUMPĂRAŢI VISE
Marfă garantată, solidă, ţine toată noaptea!
*
VISE DESPRE AUR
Deveniţi milionar pentru o noapte!
Cumpăraţi »Aurvisul» meu, marcă depusă!
*
O SINGURA TABLETĂ AGA
înainte de culcare, vă asigură o
noapte de dragoste, cu sărutări şi îmbrăţişări!
Citiţi modul de întrebuinţare!
*
SPECIALITATE
Vise roz!
Gustaţi o dată şi veţi reveni.
Garantat inofensiv
*
VREŢI SĂ CĂLĂTORIŢI PE MELEAGURILE
DE DINCOLO DE MĂRI ŞI OCEANE?
Să vedeţi palmieri, caravane,
sălbatici, tigri şi maimuţe?
Cumpăraţi praful EXOTIC!

*

UN ZBOR CU AEROPLANUL
spre soare veţi face
dacă adormiţi pe spate, cu o pastilă
ARO pe limbă!

*

Vreţi să trăiţi, într-o noapte, un uragan?
Încercaţi o pilulă ORA şi-l veţi trăi,
bine sănătos, în patul dvs.!

*

VĂ TEMEŢI SĂ CĂLĂTORIŢI SPRE STELE?
Sau mijloacele nu vă permit s-o faceţi?
Visele despre stele vă vor înlocui această aventură!
Cumpăraţi, pe cinci arginţi, Stelovisul meu.
Atenţie la marca depusă!

*

Firme uriaşe, imagini mişcătoare din neon, repetându-se până la demenţă, reclame pe drapele, pe ziduri, pe vitrine, pe uşi, pe spatele oamenilor şi pe chipuri. Din amândouă părţile şi din gurile omeneşti, în ochii şi urechile lui Brok dau buzna aceste strigăte de hârtie, culoare şi sticlă. Merge de mult drept înainte, neocolind pe nimeni; se distrează văzând cum trecătorii, fără să bănuiască nimic, se lovesc de el, sar în lături şi chipurile li se schimonosesc de uimire şi spaimă. Merge, tot către dreapta, cum îl duce strada.

Deodată îşi dă seama că merge de fapt în cerc şi că a ajuns, în cele din urmă, în locul de unde plecase. Şi abia atunci observă că din această stradă mare, circulară, cotesc spre interior străduţe înguste, întortocheate, pe care mulţimea se scurge picătură cu picătură. Pereţii de tinichea ai caselor au ruginit aici, din cauza umezelii, ferestrele au gratii ca nişte botniţe convexe. Unele străduţe sunt atât de înguste, încât dacă întinzi braţele atingi, şi de-o parte şi de alta, zidurile. Şi mai sunt unele ca nişte defileuri, în care zidurile de fier ale caselor se ating pe alocuri şi pe unde oamenii trec pieziş, sugându-şi burta.

VIII.
Magazinele de pe strada tigrului.
Hotelul „Eldorado”.
Reuniunea unei societăţi alese.
Revoluţie în Mullerdom

Petr Brok o ia pe una din aceste străduţe lăturalnice. Dalele de sticlă de pe jos sunt acoperite cu un strat uscat de murdărie. Unele sunt crăpate sau sparte şi prin ele se strecoară lumina. Printr-o asemenea ferestruică în podea, Brok observă că şi jos, sub el, mişună mulţimea, culorile aruncă lumini fosforescente şi vânzătorii strigă în gura mare.

Şi străduţa pe care păşeşte e acoperită de inscripţii dintre cele mai ciudate, dar mult mai discrete. Cu cât firma e mai mică şi mai modestă, cu atât e mai impozantă prăvălia, cu atât mai arătos patronul. O carte de vizită murdară, lipită pe uşă, o tăbliţă pe fereastră, o plăcuţă emailată cât palma. Nu mai sunt strigăte, sunt mai degrabă şoapte, şoapte pline de mister...

– OPIUM –
marca cea mai bună

Aici HIPNOTIZOR
Arpag Merle, alchimist

– IMMA –
moarte fără dureri

ELIXIRUL R – A.
vă prelungeşte viaţa după voie

Fr. IPS, cambii, plastografie
falsificare de bani

Joe Mina,
furturi mărunte, buzunăreli ş.a.,
discret!!!

MAGIE, FARMECE!
Sandor, Sabath

PICĂTURI
de uitare veşnică!

Gentlemeni!
cumpăraţi numai raze GGGGG

SCHWARZ şi comp., producţie de
WWWW

Ko – Son – Mo, RĂPIRI!

După o fereastră, între sticle, o plăcuţă de tablă:

VÂNZĂTOR DE OTRĂVURI

Pe un perete ruginit, scris cu cretă:

GARPONA
ia sânge toată *ziua*!
Discret!

O bucată de scândură, cu vopseaua literelor scursă pe lemn:

ČULKOV, nebunie

Pe intervalul întunecat dintre ziduri e întinsă o sârmă, de care se leagănă o tăbliţă. Pe ea e desenat un pumnal cu inscripţia:

Atenţie la spate!
Firida în stânga!!!

Ceva mai departe, deasupra unei uşi atârnă oblic o firmă strâmbă. Literele sunt frânte, de parcă le-ar fi scris un beţiv, cu degetul înmuiat în noroi:

Hotel Eldorado

Petr Brok se hotărăşte să viziteze acest hotel dubios. Pe de-o parte a obosit şi, în plus, vrea să privească de aproape pleava care se adună aici. Intră în antreul întunecos. Miroase a şoarece, a sudoare şi a încă ceva de nesuferit. Din antreu, o uşă dă într-o încăpere spaţioasă, un bar strident decorat. În plafon se află un geam rotund, convex, al cărui rost Brok nu-l poate pricepe.

Masa rotundă din mijlocul camerei e ocupată. Numai că nu are timp de pierdut cu examinarea societăţii adunate acolo, căci cineva tocmai strigase cuvântul „revoluţie", or, acest cuvânt are asupra urechii un efect la fel de puternic ca sângele asupra ochiului!

— Revoluţie! strigă un bărbat cu barbă neagră, împărţită în două. Sclavii s-au răsculat în cartierul fabricilor! Revolta a şi cuprins optzeci de etaje. A izbucnit în fabrica de cuburi Omega, unde un oarecare Vítek din Vítkovice, supraveghetor, l-a trădat pe Marele nostru Muller! A organizat în secret revolta şi acum declară că va elibera lumea noastră din ghearele lui Muller.

Vrea să înscăuneze domnia sclavilor şi să gonească aristocraţia din etajele de jos, s-o gonească în mine şi în fabrici. Cuburilor Omega li s-au alăturat uzina chimică: 1.980 bărbaţi, monetăria: 260 bărbaţi, turnătoria: 400 bărbaţi, uzina de gaz: 5.380 bărbaţi, fabrica de lichioruri: 250 bărbaţi. Au făcut o breşă prin care au şi pătruns în Oraşul întunericului. Pe locuitori i-au câştigat de partea lor, promiţându-le o republică în care cică şi orbii îşi vor avea reprezentanţii lor. Vor să facă din ei o cumplită armată de avangardă, ca un zid. Dacă cuceresc Oraşul întunericului, ne ameninţă primejdia că vor deschide temniţele de la etajele de sus. Mai rău e că pătrund şi în jos, distrugând maşinile şi instalaţiile. La etajele 690 şi 700 au devastat birourile şi acum se apropie de etajul 680, unde încep antrepozitele. Deci de depozite nu-i mai despart decât 60 de etaje. Desigur că pătrund cu greu prin plafoanele dure, din beton cu soliu. Din fericire, ascensoarele nu funcţionează (centralele electrice se află în prima zonă, iar curentul a fost tăiat imediat). Scara principală e împânzită de baricade. Nu trec de ele nici în cinci luni, dacă ţinem cont de faptul că sunt destul de primitiv înarmaţi.

Dar Marele nostru Muller nu vrea să-şi păteze mâinile cu sângele lor, deşi i-ar putea distruge şi prin gazare. Crede că va reuşi cu binele. De aceea m-a trimis la voi, în West-Wester, ca să angajez câţiva specialişti. Iată despre ce e vorba: să pătrundem discret în mijlocul răsculaţilor şi să băgăm zâzanie între ei; să le spargem rândurile şi mai ales să-l înlăturăm pe ascuns pe Vítek

din Vítkovice, care e de fapt sufletul şi creierul acestei revoluţii de palat. A încercat odată să-l câştige cu aur, dar nu a reuşit...

IX.
Garpona.
Meşterul Perker – otrăvuri.
Serul Kawai.
Gazul Sio.
Sticlele de pe tâmplele orbului

— Poate cu pumnalul? întrebă un flăcău colţuros, căruia tovarăşii lui îi spuneau „Garpona”.

Nu avea mâini şi se slujea, în locul lor, de picioare.

— V-am mai spus-o: nobilul Muller nu vrea sânge!

— Am în depozit otrăvuri pe cinste... începu să turuie un bărbat cu nasul roşu, neruşinat de mare, care-i acoperea, ca un ciorchine, cea mai mare parte a feţei, şi lui Brok i se păru că mai creşte încă şi se coace văzând cu ochii.

— Am mărfuri verificate, de mii de ori încercate. De administrarea lor mă ocup personal, cu efect garantat. Dacă vreţi, moare de apoplexie. După o picătură de U, moartea vine de la cap. La cererea dumneavoastră, poate muri de cancer, prin absorbţia unei doze de I. Am trabuce O! Un miligram de E într-un pahar de lapte...

— Eu lucrez numai *en gros,* îl întrerupse pe năsos un orb, cu o voce profundă de bas.

Pleoapele îi erau cusute, fapt care-i dădea chipului o linişte înspăimântătoare. Pe tâmple însă avea montate două degetare de metal; în vârful lor scânteiau două lentile fine, ca ochii unui animal de pradă.

— Dacă trebuie să înăbuşim revoluţia, sunt în stare s-o fac cu ajutorul bacilului meu... De altfel Marele Muller mă cunoaşte...

— Vine şi rândul sclavilor, răspunse agentul. Dar mai întâi să-l lichidăm pe Vítek! Nu să-l ucidem, înţelegeţi? Corpul lui n-are decât să trăiască! Sufletul trebuie să i-l distrugem! Sau sufletul, sau creierul!

— Dacă-i injectăm ser KAWAI în creier, înnebuneşte... îi povăţui un omuleţ cu două cocoaşe în spinare.

— Dacă inspiră gazul SIO, îmbătrâneşte peste noapte, adăugă un bătrân ramolit, fără un fir de păr pe cap, tremurând tot. Cât îi mai rămâne de trăit o va duce într-un ramolisment ce-l va conduce drept la moarte. Aparatul poate fi pus pe furiş în dormitor, e ca o jucărie, o minge de cauciuc, care de îndată ce se rostogoleşte...

— Cel mai bun pumnal, cea mai bună otravă, cel mai bun ser, cel mai bun gaz – sunt ochii! spuse încet, dar apăsat, un chip galben cu ochi rotunzi, negri, în care scânteiau viu două pătrăţele incandescente.

— Bine, zise agentul şi scoase un carneţel, o să-mi notez numele vostru. Meşterul Garpona – pumnal. Meşterul Perker – otravă. Meşterul Schwartz – SIO. Meşterul Orsag – bacili. Mac Doss – hipnotism. Dulgherul Čulkov – *Kawai!* Veniţi mâine cu marfa voastră în strada Portocalie, numărul 8, etajul 274. Aeroliftul vă va duce în vârful Mullerdomului, şi de sus ajungeţi imediat până în inima revoluţiei, laolaltă cu pleava, şi vă amestecaţi cu ea... Marele Muller vă va răsplăti după succesul pe care îl veţi avea.

— La toţi dracii! înjură ucigaşul fără mâini, după plecarea agentului. Mare scofală. Să împlânt pumnalul în gunoi!

Tot timpul meşterea ceva cu picioarele, când sub masă, când pe masă. Tocmai îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu talpa şi-şi pocnea cu zgomot degetele de la picior.

— Prea duhneşti a sânge, frate, bâigui otrăvitorul şi-şi suflă mulţumit nasul insuportabil cu mâna. Abia pe urmă îl şterse cu o batistă roşie, spunând: Munca noastră e curată... nu ne pătăm noi mâinile...

— Ce, parcă eu lucrez numai cu pumnalul? protestă ucigaşul, mai pune douăzeci de mulldori şi ţi-l sugrum, agăţat de gâtul lui ca o iubită...

Ca dovadă, îşi descălţă papucii sub masă şi strânse degetele albe, suple ale picioarelor.

— Amândoi, fârtate, suntem nişte bieţi cârpaci, spuse otrăvitorul. Să vorbească meşterul Orsag! O întreagă armată de mineri a hrănit-o cu bacilii lui...

Orbul nu catadicsi să-i răspundă. Numai lentilele de pe tâmple aruncară lumini prevestitoare de rău, când se întoarse spre năsos.

— Dar meşterul Schwartz? continuă acesta, adresându-se moşului chel şi ramolit. Mulţi bătrâni ai făcut până acum?

— Eu lucrez jos, în cartierul finanţelor, sâsâi Schwartz, cu gingiile lui ştirbe; tocmai am montat un aparat la etajul opt al zonei a doua – în dormitorul tânărului Gerel. E fiul regelui cămătarilor. Cel ce i-a vândut lui Muller Alaska şi coloniile din Africa. Adria, nepoata lui, avea să-l moştenească. Peste o săptămână Gerel junior va fi mai bătrân decât taică-su. Sir Moru, cel mai mare acţionar al Cosmosului, îmbătrâneşte văzând cu ochii.

— Asta-i tot opera ta? Se zice că are necazuri mari.

— Are... Acţiunile lui trec în mâinile unui om al cărui nume nu vi-l pot spune. Cred însă că eu sunt cel care a făcut cel mai mult pentru binefăcătorul şi Domnul nostru...

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin cel mai mult... dragul meu Schwartz, zise cocoşatul, după care se întoarse spre bărbatul cu ochii arzători. Mac Doss, doctorul nostru în hipnotism, e nou printre noi, aşa că probabil n-a auzit

încă povestea mea... De n-aş fi fost eu, bunul nostru Părinte şi Stăpân ar fi azi ruinat!

X.
Astronomul Galio, stăpânul stelelor.
Prima navă în Univers.
Foamea de stele a lui Muller.
Cum a devenit Galio un mare zero.
Čulkov, regele a 50.000 de stele.

Cocoşatul îndreptă două degete spre geamul rotund şi bombat din tavan:

— El mi-e martor că nu mint, dacă tocmai binevoieşte să se uite la umilii săi supuşi. L-am scăpat de un duşman care i-ar fi supt şi ultima picătură din acea sevă miraculoasă ce ţâşneşte de sub Mullerdom şi la care se adapă... Azi poate să afle oricine! E vorba de bătrânul Galio, vânzătorul de stele. Fiul lui, care azi ocupă în întregime trei etaje în zona a treia, nu-i decât un ageamiu în comparaţie cu tatăl lui. Din mila lui Muller vinde stele fără valoare, scoase la reformă – stele incandescente sau îngheţate, ori comete, care trec în zbor şi nu se mai întorc – nimeni nu le vrea. Marfă ordinară... Ehe-he, bătrânul Galio era un geniu! Îşi instalase pe o insuliţă din Polinezia un observator astronomic şi, cu un grăunte de soliu, făcea minuni. Localnicii îl aleseseră rege şi a unit vreo zece insuliţe sub sceptrul lui. Pe atunci Marele Muller colinda mările şi cumpăra ce mai rămăsese din lume. A sosit la observatorul bătrânului Galio, unde îşi avea şi reşedinţa regală. Când l-a întrebat cât vrea pe insuliţele lui, vulpoiul bătrân i-a răspuns modest:

— Bolta cerească, noaptea!

N-a vrut să primească niciun grăunte de aur! Bunul Muller a văzut în asta capriciul unui bătrân original, îndrăgostit la nebunie de cele cereşti. I se părea că e pe gratis. Stelele nu aparţin nimănui, nici lui Muller, dar dacă bătrânelul le doreşte cu tot dinadinsul, de ce nu i le-ar vinde? Vrea să se fraierească, n-are decât! Au semnat contractul: Muller a devenit stăpânul celor zece insuliţe din Polinezia, Galio stăpânul stelelor. Unul cumpărase mâţa în sac, celălalt vrabia de pe gard... Şi nu una, miliarde de vrăbii, care veneau în zbor spre el în nopţile senine, într-un stol ce nu se-mpuţina...

Pe atunci Muller nici nu bănuia că din soliu se vor putea construi nave, care vor străbate cosmosul ca ţânţarii! Uitase de mult de contractul semnat... Prima rândunică şi-a luat zborul şi, după cinci luni, s-a întors încărcată de comori fără preţ, adunate de pe nouă planete! A luat fiinţă societatea de transporturi interplanetare „Cosmos” şi prin ea s-au deschis surse noi, inepuizabile de bogăţii fără seamăn. Şi atunci a apărut bătrânul Galio cu contractul! S-a văzut astfel că toate stelele descoperite de „Cosmos” îi aparţin lui Galio, contractul fiind semnat de Muller însuşi! Abia atunci şi-a dat Zeul seama cât de scump plătise cele zece insuliţe... Galio devenise *de*

facto stăpânul tuturor planetelor şi Muller al uneia singure, cea pe care se afla. Comori ca-n basme, fructe ale paradisului, metale noi, noi pietre preţioase – toate aparţineau, conform blestematului de contract, bătrânului Galio!

Aşa că, vrând-nevrând, Marele nostru Binefăcător a trebuit să răscumpere frumuşel de la Galio stelele cucerite, una câte una... Demnitatea lui n-ar fi putut pur şi simplu să suporte ca o nouă stea descoperită să aibă alt stăpân decât El, să poarte alt nume decât cel pe care i-l va da El, tot aşa cum nu ar fi putut să suporte ca înţelegerea purtând semnătura lui să nu fie considerată sfântă. Aşa că, pe măsură ce se descopereau noi şi noi stele, Galio vindea şi Muller cumpăra. Dar rezervele lui Galio erau inepuizabile. Muller plătea şi iar plătea. Şi se ajunsese atât de departe, încât atotputernicul stăpân al lumii fu silit să-şi revândă, bucată cu bucată, lumea lui ca să-şi sature foamea de stele... Cel mai ciudat însă era că bătrânul Galio refuza din principiu comori provenind de pe alte stele, oricât de preţioase ar fi fost. Recunoştea şi primea numai marfă produsă de bătrâna noastră planetă... Ce făcea cu ea? Începu să împartă aurul lui Muller la săraci. Oraşele, insulele, minele, întreprinderile industriale construite de Muller, le împărţea muncitorilor şi cerşetorilor... Îl numeau Eliberatorul!

Oh, era un plan bine gândit de a-l ruina pe Ohisver Muller! Stăpânul Lumii, dat de ruşine şi pe jumătate sărăcit, se şi pregătea să părăsească această planetă şi să se mute pe una din stelele lui...

Şi atunci, în ultimul moment, când Muller se afla pe marginea prăpastiei (urma să-i vândă lui Galio Mullerdomul şi acesta intenţiona să-l arunce în aer!!!), atunci am început să-l tratez pe bătrânul Galio de reumatism. Într-o seară – îmi amintesc ca azi – durerile în încheieturi îl lăsaseră şi era teribil de bine dispus. L-am întrebat atunci câte stele îi vânduse lui Muller şi câte în mai rămăseseră.

— Tot atâtea câte am avut la început, râse Galio enigmatic. Dacă i-aş vinde în fiecare zi un milion de stele, Muller ar mai trebui să trăiască un milion de ani ca să aibă o milionime din ele...

Şi în noaptea aceea, după ce bătrânul Galio a adormit, i-am injectat sub piele trei picături de Kawai. Dimineaţa, Galio sări ca ars: – Un creion! Hârtie! La cât se ridică exact averea mea? Scrise un 9 şi începu să adauge zerouri. În prima zi a umplut zece coli cu zerouri. Şi din clipa aceea creierul lui a devenit o maşină de fabricat zerouri. Toate gândurile lui au devenit zero...

Atunci, evident, am pus cu uşurinţă mâna pe blestematul ăla de contract şi i l-am dat lui Ohis Muller. Acum Galio se află în balamucul 970 şi produce zerouri. El însuşi a ajuns un mare zero!... Şi uite aşa l-am salvat pe zeul Muller! Şi azi mai repară pagubele, adună şi pune laolaltă ce risipise

bătrânul Galio. A vrut să mă facă împăratul Bradierrei! Am refuzat. Mi-a oferit apoi orice imperiu, la alegere, orice tron, m-a întrebat dacă vreau să fi rege, şef militar, sau diplomat. I-am spus că nu vreau nimic altceva decât să trăiesc pentru tot restul zilelor mele în Mullerdom, în preajma Lui, fie şi la lumina unei singure raze a milostivirii Lui.

Până la urmă mi-a dat cu de-a sila 50.000 de stele. M-a declarat regele acelor lumi. Am vrut să mă duc acolo, să-mi văd supuşii şi să mă încoronez pe una dintre ele. Evident că pe toate nu se poate... Dacă m-aş încorona în fiecare zi în unul din regatele mele, ar mai trebui să trăiesc cel puţin încă 137 de ani... Şi apoi Muller nu vrea să mă lase să plec, mă roagă să-i stau pe aproape, dacă o avea cândva nevoie de mine...

XI.
Curiozitatea lui Petr Brok şi ce a ieşit de aici.
Nasul otrăvitorului
Încăierarea.
Cel mai turbat era Garpona cel fără mâini.

Cocoşatul amuţi şi ochişorii lui cercetară curioşi chipurile celor din jurul mesei. Năsosul îşi suflă nasul în batista stacojie, cu acea rezonanţă prelungă şi tristă a guturaiului de primăvară. Chipul orbului se înălţa deasupra mesei ca o bucată de marmură. Dar cele două lentile de pe tâmple luceau vesel, de parcă ar fi râs în hohote. Cel puţin aşa i se părea lui Petr Brok. Ucigaşul fără mâini probabil că nici nu asculta. Încontinuu făcea ceva cu picioarele, agil ca o maimuţă. Ba meşterea ceva sub masă, ba trebăluia pe masă; cu piciorul stâng scoase pumnalul şi îl aruncă cu atâta îndemânare spre tavan, că se roti ca o elice. Până când pumnalul căzu în „palma" piciorului drept, avu timp să golească şi un pahar. Scoase apoi din buzunarul de la vestă o tabacheră, îşi presără pe gleznă un praf verde, îl aspiră şi praful dispăru. După care strănută atât de tare, că-l trezi pe bătrânul Schwartz, care între timp adormise.

Şi atunci, după acest episod, când aproape toţi tăceau ruşinaţi – vorbi Petr Brok. N-o făcea ca să se dea de gol. Voia numai să-l întrebe pe cocoşat, la ureche, un lucru pe care dorea nespus de mult să-l afle. Voia să-i pună astfel întrebarea, încât cocoşatul să creadă că unul din cei de faţă vorbise. În clipa aceea însă simţi cât de dezavantajat este de faptul că e invizibil; cât e de singur, lipsit de încrederea lor, sortit să asculte numai nişte dezbateri lungi şi sterile, care nu-i sunt de niciun folos... Voia să-l întrebe pe cocoşat, dar urechile celorlalţi erau ca nişte gherete de pază, mascate de smocuri de păr. De aceea îşi apropie buzele până aproape de pavilionul urechii şi întrebă încet, cu glas incolor, ca într-o doară.

— Dar cum arată de fapt divinul Ohisver Muller?

Cocoşatul tresări, ochii şi gura i se căscară larg, faţa aproape că i se umflă de mirare. Lui Brok i se păru că, pentru o clipă, se lăţise de la un perete până la celălalt. Era desigur o iluzie. Bărbia lui ascuţită intrase la loc între umeri, ca o pană înfiptă într-un butuc. Cocoşatul se ridică şi deveni dintr-odată cu un cap mai scund, căci picioarele scaunului erau mai înalte decât picioarele lui.

— Cine a întrebat? strigă mânios. Am zis: cine a întrebat?

Ceilalţi îl priviră miraţi. Niciunul dintre ei nu crâcnise, din momentul în care amuţise cocoşatul!

— Am auzit o voce. Jur! Jur pe Marele Muller (cocoşatul ridică mâna dreaptă spre geamul rotund) că nu mint! E cineva aici!

— Poate că Marele Muller a binevoit... zise, umil, otrăvitorul, şi privi îngrozit spre tavan.

— Nu! Nu! Cineva a întrebat chiar despre Muller!

— Cine?

— Un glas! Mi-a şoptit la ureche!

— Nu cumva vorbeşte Kawai din creierul tău? Poate că te-ai contaminat şi tu.

— Sunteţi cu toţii nebuni! Jur! Pariez pe cele 50.000 de stele!

Bătrânul Schwartz îşi ciocni compătimitor fruntea şi începu să povestească cum şi el e atins de ramolisment, cu toate că-şi mânuieşte gazul cu cea mai mare grijă.

Între timp Petr Brok se aşează calm pe scaunul rămas liber după plecarea agentului. Simţea în el o putere fără de margini faţă de aceşti oameni monstruoşi, pe care-i putea manevra cum voia. Îşi aminti de revoluţia de la etajele muncitoreşti, de Vítek din Vítkovice, de tot ce îi coc tâlharii ăştia şi se gândi cum să-i lichideze, fără să-şi păteze de sânge mâinile invizibile... Chiar în faţa lui se afla nasul zemos, veşnic curgând al vânzătorului de otrăvuri, golit tocmai şi pe cale de a se umple din nou. Acest nas tragic îl iritase de la bun început şi îi provocase o greaţă de-a dreptul chinuitoare. Aşa că Brok, nemaiputând suporta această tortură şi răbufnind de ură împotriva nasului acela scârbos, luă un pahar şi îl aruncă în el. Sângele ţâşni, vânzătorul de otrăvuri se clătină. Ceilalţi săriră în sus, îngroziţi şi se apucară involuntar de nas.

Toate acestea se petrecură în câteva secunde. Banda îşi reveni iute. Spate la spate, făcură zid. În mâinile tuturor apărură dintr-odată revolverele. Ochii negri, bulbucaţi ai ţevilor se roteau în spaţiu. Începu un foc demenţial. Împuşcăturile răsunau sec, gloanţele şuierau, oglinzile cădeau fărâme, praful se înălţa din toate colţurile.

Cel mai turbat era Garpona cel fără mâini. Se culcase pe masă, cu picioarele în aer, se răsucea pe spate, cu un picior îşi lua vânt iar cu celălalt trăgea în toate direcţiile, semănând mai mult cu o harpie decât cu un om.

XII.
Lentilele perfide de pe tâmplele orbului.
Petr Brok în capcană.
Fuga.
Liftul – şi din nou visul.

Deodată Petr Brok se cutremură. Lentilele fine de pe chipul orbului se fixează asupra lui! Chipul imobil, ca de ghips, cu pleoapele cusute, se înalţă ca al unui sfinx. Dar sticlele fin şlefuite privesc fix faţa lui Brok. De parcă ceva ar fi luat foc în ele...

I se pare? Sau e demascat? E oare cu putinţă ca orbul acesta să-l vadă?

Brok se ridică. Ia te uită! Sticlele se mişcă şi ele în sus, după faţa lui. Acum orbul duce mâinile la tâmple, răsuceşte o rotiţă dinţată, ca şi cum ar regla un microscop. Lui Brok i se pare că fiecare mişcare a sa trece prin focarul acestor lentile.

O spaimă necunoscută încă îl străbate ca un fulger de gheaţă. Simte cum i se taie picioarele. Se aşază iar şi-şi lasă capul pe tăblia mesei. Uitându-se în sus, vede cu groază cum două flăcări negre îl fixează din lentile. Şi chiar în clipa aceea chipul ca de marmură se schimonoseşte, mâna se întinde şi arătătorul, ca o gură de revolver, se îndreaptă spre Brok, ţintindu-l drept între ochi.

Un strigăt:

— E aici! Păziţi toate uşile! Şi nu mai trageţi! Să-l prindem viu!

Dintr-o săritură, Garpona cel fără mâini e la prima uşă. Perker o ocupă pe a doua. Iar orbul Orsag indică fiecare mişcare a lui Brok cu ţeava arătătorului său. Se apropie de el în spirală, înspăimântător de încet, gata să sară.

Petr Brok a căzut în capcană. Trebuie să ajungă la o uşă, altfel e pierdut! În faţa uneia, nasul cel roşu, în faţa celeilalte, Garpona. Stă într-un picior şi cu celălalt încuie. Brok sare! Orsag scoate un strigăt şi i se pune în cale. Brok îl doboară cu un pumn în burtă, îi trage lui Garpona una în piciorul pe care stă şi sare spre uşă; o deschide, iese şi o închide iute în urma lui. Şi o ia la goană pe o străduţă întunecată...

Doamne Dumnezeule, ce de scări şi scăriţe de urcat şi de coborât, ce de galerii, ale căror pereţi se îndepărtează şi apoi se întâlnesc din nou, ale căror tavane se înalţă şi iarăşi cad. Prin câte camere trece în goană, prin câte săli spaţioase, vizuine întunecoase şi cămăruţe mici, slujind naiba ştie căror scopuri?

La un moment dat nimereşte într-o galerie ce se întinde în jurul unei săli pustii, prăfuite. Trece apoi în fugă peste un pod acoperit, atârnat deasupra

prăpastiei unui luminator. Iar în urma lui se aude un tropăit ca un răpăit de tobe, din ce în ce mai puternic, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Şi iar străduţe, iar scări, iar arcade, iar pieţe...

În clipa aceea Brok nimereşte, în goană, într-un cilindru neted, strălucitor. Un canal? Nu, e o ţeavă de tun. Nu! E tubul unui telescop, căci se îngustează mereu... Acum nu mai poate avansa decât în patru labe, acum trebuie să se strecoare ondulându-se ca o omidă. Mai departe nu se poate, s-a sfârşit, s-a sfârşit... Oricum pâlnia asta se termină cu un grilaj de sârmă. Brok se prinde de el şi îl zgâlţâie disperat.

Ciudat! Plasa mică, ruginită se desprinde cu uşurinţă. Petr Brok se strecoară prin deschizătură şi trage plasa în urma lui. În clipa aceea podeaua începe să coboare cu el. Mai apucă să zărească, după grilaj, un chip cu nasul spart. Scăpase în ultimul moment.

Dar în lift, în timpul căderii nebune în prăpastie, ghinionul îl ajunge iar. O apăsare de nesuportat îi strânge creierul ca într-un cleşte, până ce-şi pierde cunoştinţa. Din nou începe să-l chinuiască acel vis îngrozitor. Se străduieşte din răsputeri să se apere de fantasmele nocturne, să le împiedice să-i pătrundă iar în creier; să nu cadă din nou în gaura aceea subterană, urât mirositoare, unde ceva cumplit se petrece sub glugile cenuşii, mişcătoare.

Petr Brok e îngrozit de revenirea acestor vise. De parcă în ele s-ar fi trezit vechiul său corp, de parcă şi-ar fi pierdut imaterialitatea, de parcă ar fi renăscut cu toate durerile lui. Se teme ca nu cumva, într-unul din aceste vise, să piară înainte de a-şi duce la capăt aventuroasa misiune, pe undeva pe sus, sus de tot, la vreunul din cele o mie de etaje ale Mullerdomului.

XIII.
Capitol despre stele.
Comerţul şi industria de stele.
Reclame.
Scoica Talisman.

Când Petr Brok îşi veni în fire, liftul se oprise de mult. Un vis greu îi mai atârna de pleoape, când păşi într-un pasaj larg, în care mişuna o mulţime pestriţă.

Unde se află?

La ce etaj?

Cât mai e oare până la Muller? Nu cumva a nimerit în turnul Babel?

De-o parte şi de alta, vitrine splendide, ca nişte altare, în faţa cărora se opresc tot felul de gură-cască, cu mâinile în buzunare. Alături de vitrinele ultraluxoase vezi chioşcuri şi tarabe cu flori, cu parfumuri, fotografi ambulanţi, negustori de mărunţişuri, de antichităţi şi tot felul de indivizi care-şi laudă în gura mare ciudata lor marfă. Vitrinele prăvăliilor cu delicatese sunt simboluri ale abundenţei şi ode închinate simetriei, prin turnuri, piramide şi ghirlande din poame şi vietăţi ciudate, din cutii şi conserve pestriţ colorate. Sunt mărfuri aduse din stele! Petr Brok citeşte:

Apă de leac din lacul
ALFA
de pe planeta
M 14!

*

Muşchi comestibil din pădurile
virgine ale planetei
C 711

*

Pudra
NA – HA
de pe aripile păsărilor din
Z 176!

*

Parfumuri extrase din lacrimile îngerilor
de pe
D 55!

*

Sânge de elfi pitici

(H 70)
contra bolii maimuţelor!
*
Glande sexuale ale hidrofililor din UR
Delicatesa de pe planeta B 1
*
Încălţăminte din piele de Origoni de pe
F 99
nu se rupe niciodată!
*
Mană de pe steaua
B 64
cu gust de migdală

Alte reclame recomandă celor ce emigrează pe alte planete produsele planetei mamă.

Coloniştilor de pe L20
Cel mai bun soi de seminţe!
Un singur bob dă o recoltă însutită!
*
Împotriva gândacului de trandafir din
C 71
praful
ACHA!
N-o să vă pară rău!!!
*
Ceasul astronomic
AZ
Vă arată ora exactă după sistemul nou
pe orice stea!!!
*
Împotriva hipertensiunii
în Constelaţia Spiralei,
numai balsamul SPIRALA!!!
*
Tinichele, mărgele, oglinjoare, staniol
pentru indigenii de pe
K 51
Le câştigaţi încrederea şi serviciile!!!

*

Eroilor de pe
Z 2
Aruncaţi-le ciocolată
LANA!
Vă dau în schimb orice!!!

*

Umbrele mantale, coduri impermeabile!
P K 86 plouă noaptea!

*

Pe S 34
e veşnic zi!
Dacă vreţi să dormiţi, cumpăraţi
ochelari negri
CLO!

*

Înaintea plecării
spre Lumi noi,
asiguraţi-vă!

*

Muriţi de râs
LA PANOPTICUM
OMEGA
privind locuitorii vii ai planetei
G 51

Sub o gheretă cu dungi roşii, un vânzător vinde scoici semănând cu stelele, şi cu florile şi cu vieţuitoarele, şi cu nimic pe lume. Una după alta, le ridică în sus, le duce la ureche, apoi le şopteşte ceva şi le oferă din nou mulţimii, cu glas răguşit:

Scoica IZA
de pe planeta B 55
ca presse-papier pe masa dumneavoastră,
aduce idei bune
la scrisul scrisorilor!

*

Scoica O–RA
din lacul negru de pe
F 39

seamănă cu o lebădă neagră!
Strecuraţi-o pe ascuns la duşmanul dumneavoastră,
Şi ghinionul se va ţine scai de el!

*

Scoica A–KA,
nufăr de pe planeta de gheaţă
e cheia succesului
în dragoste!

*

Scoica U–VA
seamănă cu un fluture pietrificat
Vine de pe steaua
Albatros
şi sub perna dumneavoastră
vă aduce vise
despre stele!

*

Scoica NE–O
de pe P 44
vuieşte ca oceanul în furtună.
Timp de 10 ani vă va ocroti în toate
călătoriile
prin Mullerdom!

Peste drum de scoici, iată un vânzător de tablouri cu peisaje şi oraşe stelare fantastice. Şi ceva mai încolo, alt negustor, lăudându-şi marfa, şi încă unul. Şi, luându-se parcă la întrecere cu ei, reclamele cheamă şi ard, punând pe fruntea întunericului un stigmat de foc.

XIV.
Groaza de întuneric.
Societatea de import-export „COSMOS”.
Transportul pe stele.
Petr Brok nu-şi poate aminti.
Colonia olandeză de pe lună

Şi dintr-odată toate luminile se sting şi întunericul invadează spaţiul de sub clopotul de sticlă.

Catastrofă!

Să se fi răsculat muncitorii de la centrala electrică şi să se fi alăturat revoluţiei? Să se fi stins luminile la toate etajele şi să se fi lăsat noaptea, noaptea înspăimântătoare, fără de sfârşit, plină de monştri şi de sânge?

Mullerdomul nu are ferestre!

Petr Brok nici nu apucă să se gândească la ce ar putea conduce groaza care ar cuprinde acest furnicar demenţial de o mie de etaje al trufiei lui Muller, când fu orbit de o lumină puternică. Evident, Mullerdomul e o lume în sine şi zilele şi nopţile lui sunt dictate de însuşi Muller! Numai că de data asta nu mai e vorba de soare, ci despre nişte litere de foc, scrise de o mână nevăzută pe tabla neagră a întunericului:

Terenuri pe stele
vinde în rate convenabile
Societatea
COSMOS

Şi mai departe:

Primăvară veşnică pe ţărmurile
Planetei
E4
*

Trăiţi un adevărat basm
în văile albastre ale planetei
M 21
*

Deveniţi înger pe steaua
R 25
*
Locuitoarele împărăţiei cerurilor
IKI – LA
tânjesc după dumneavoastră
*
Veţi fi rege pe planeta
J 25
*
Vreţi o mireasă
pentru o singură noapte?
Vă recomandăm «U 55»
*
Până la o mie de ani veţi trăi pe planeta
P 7
*
Băutura divină pe luna celei de-a IV-a stele
Z 22
*
Nu veţi muri nicicând pe planeta
P5

Apoi globul se aprinde din nou şi inscripţiile dispar. N-a mai rămas decât una singură, strălucitoare ca un soare:

COSMOS

deasupra intrării într-un palat transparent, ale cărui colţuri şi cornişe luminează în toate culorile curcubeului.

Brok se strecoară în palat şi se trezeşte într-un hol imens. Cei patru pereţi îl întâmpină cu ţipătul haotic al culorilor. Sunt acoperiţi, de la podea până-n tavan, de tablouri şi de hărţi.

Orbitele sorilor şi ale planetelor, traiectoriile parabolice ale cometelor, vederi din căi lactee cu nume şi matricole de corpusculi ai diferitelor nebuloase. Reţeaua de trasee cosmice interstelare, intersecţiile dintre orbitele planetelor şi magistralele navelor dirijabile. Diagrame, tarife, liste de preţuri, orare. Machetele unor sisteme planetare, din sticlă şi din metal. Tablouri prezentând regiuni fantastice, acoperite de o vegetaţie demenţială.

O fi floră sau sunt cristalele unor minerale astrale? Ori sunt locuitorii unei planete? E o pădure de uriaşi, sau o colonie de pitici?

Brok se opreşte brusc. Printre amalgamurile pestriţe, ca din basme, care îl asaltează din toate părţile şi-i trezesc neîncrederea, deodată parcă l-ar fi mângâiat o mână bună. Ce surpriză! O bucată de Pământ!

Un pătrăţel cu culorile cunoscute ale unei regiuni rurale civilizate. În fundal, dealuri împădurite şi panglica albastră a depărtărilor... Iar printre câmpuri, o capelă cu acoperiş roşu şi cu ferestruici rotunde tăiate în uşi.

Dumnezeule, Dumnezeule, imaginea asta parcă o ştiu de undeva. Demult, tare demult, m-am uitat şi eu, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor, prin ochii rotunzi ai capelei! Prin deschizăturile acelea se strecoară un parfum vechi şi trist, iar în penumbra tăcută a altarului stă un sfânt.

— Ce sfânt? – Cine se uita la el? – Când?

— Cum era pe atunci? – Care-i legătura? – Ce se petrecuse între capela aceea şi blestemata de scară pe care se trezise într-o bună zi, fără memorie, fără trecut?...

Undeva, în adâncul creierului, se odihneşte capela ce-i pătrunsese acolo cândva, prin porţile ochilor. De şi-ar aduce aminte, de şi-ar putea aduce aminte! Totul dintr-odată. Numai că deasupra acelui peisaj se înalţă cerul, iar pe cer plutesc trei Luni mari, una roşie, una verde şi una portocalie. Brok citeşte:

Colonia olandeză de pe Luna III
a stelei S 1
Nu trebuie să munciţi, natura munceşte pentru
dumneavoastră!
Piticii indigeni vă vor sluji!

De altfel nimic nu e mai uşor pentru Petr Brok decât să cunoască adevărul. Toate uşile Mullerdomului îi sunt deschise. Toate tainele pălesc în faţa ochilor lui. Toate nălucirile se topesc, ca zăpada la soare.

XV.
Tipuri de emigranţi.
Milionarul sărăcit.
Don Juanul lasciv.
Misionarul Halva.
Abatele Lár.
František Farani

Un perete de sticlă, un şir de ferestre, forfotă. Ajunge dacă te postezi lângă un ghişeu şi tragi cu urechea:

— Am fost milionar, spune un roşcovan în zdrenţe. Nu l-aţi cunoscut pe Las Abela? Am avut uzine de motoare, de automobile, de aeroplane. Mi-am pus în gând – dracu' m-a împins – să concurez cu Dumnezeul Muller. Am rezistat doi ani, am cheltuit milioane şi am dat faliment. Am ajuns la sapă de lemn; aşa îmi trebuie! Nu mi-a rămas decât să mă refugiez în Mullerdom, ca să nu trebuiască să cerşesc. Slăvit fie Ohisver Muller, binefăcătorul, căruia îi este milă de duşmanii săi şi le oferă pe gratis adăpost şi cuburi nutritive!

— Scurt, scurt, domnule! N-avem timp de pierdut, şuieră nerăbdător omul după ghişeu, unde vreţi să mergeţi şi de cât dispuneţi?

— Vreau bogăţie. Aici, pe planeta binefăcătorului nostru, nu pot încerca să fac ceva mai ca lumea. Dar am omorât un cârciumar în West-Wester şi m-am aranjat de o sumă frumuşică de mulldori – aşa că m-aş încumeta să încep în altă lume. Am auzit că pe R 25 există toate condiţiile.

— Evident, evident, acolo aţi ajunge un al doilea Muller. E o planetă foarte tânără şi foarte liniştită, cu locuitori simpatici, total lipsiţi de apărare. Pentru R 25 plătiţi 250 mulldori, conform tarifului.

— Oh! n-am atâta! se tângui zdrenţărosul.

— Alegeţi-vă atunci o planetă mai ieftină. Cu 80 Md puteţi pleca pe S 6, dar să vă luaţi cu dumneavoastră blănuri.

— Nu vreau!

— Atunci F 1! Foarte fertilă, se cultivă pe ea o viţă de vie, cu boabe de struguri cât capul dumneavoastră. Ce-i drept, locuitorii au un miros cam ciudat, dar vă obişnuiţi...

— Lăsaţi măcar cu 5 mulldori mai ieftin!

— Mai ieftin vă poate lăsa vânzătorul de scoici! Noi aici nu ne tocmim!

Las Abela dispăru şi la rând veni un fante pudrat, cu joben alb pe cap şi îmbrăcat într-un frac gri deschis. În cravata albastră, presărată cu steluţe, avea înfipt un clopoţel de aur; se părea că asta e ultima modă în Mullerdom. Faţa îi era suspect de tânără şi de frumoasă, glasul în schimb îl avea hârâit, zbârcit parcă de bătrâneţe.

— M-am săturat de femei! se plânse el, trupurile lor îmi fac silă, nu găseşti nimic nou în ele – doar culoarea se schimbă. Caut forme noi!

Degetele lui se transformară în gheare lacome, iar nările îi fremătară lubric.

Funcţionarul râse binevoitor.

— Consultaţi eşantioanele noastre! Evident, nu le avem pe toate. Multe dintre femei au corpuri prea deosebite, altă substanţă, altă materie, alte forme, alte instincte, altfel de sex. Pe F 9 fecundarea se face prin piele, pe B 11 din priviri, pe K 12 prin atingerea aripilor. Pe X 6, în timpul împerecherii, femeile mor. Pe U 12 sunt străvezii, pe B 3 au trupul tare ca diamantul. Pe H 4 se topesc, pe S 22 ard, pe L 7 sunt invizibile. Cum vă place femela asta? Seamănă cu omul, dar are sânge rece. Astea sunt nişte frumuseţi în felul lor. Au un singur sân, ascuţit ca un pumnal, îl poţi acoperi cu o armură, dar ce chip! Ţi se pare frumos, dacă te obişnuieşti! Împerecherea e posibilă, reproducerea nu. Pe T 42 femeile sunt acoperite cu peri deşi, albi şi mătăsoşi. Gospodine excelente, le place să bea şi să se împerecheze cu albii, se tem de negri. Astea, de pe M 14, sunt foarte senzuale şi se potrivesc de minune cu băieţii noştri. Sunt de statură mai mică, cam cât şcolăriţele de la noi.

— Aici, aici vreau! izbucni tânărul, înecându-se de dorinţă. Aici mă duc mai întâi.

— M 14 – 500 mulldori.

— Nu-mi pasă de bani. Dar când mă pot întoarce?

— După 12 luni. S-ar putea să nici nu mai vreţi să vă întoarceţi.

— Mă satur iute de fetiţe... şi pe urmă – cele cu peri albi!

Tânărul primi un bilet albastru şi dispăru după o draperie violetă.

La ghişeu se înghesui un bărbat îmbrăcat într-o rasă neagră şi încins cu o funie roşie.

— Sunt Richard Alva şi merg să propovăduiesc evanghelia pe stele, spuse cu un glas găunos, de ascet.

— N-aveţi decât, răsună răspunsul rece. Numai să dispuneţi de mijloacele necesare. Misionarilor le place să se tocmească.

— Dar e vorba de salvarea unor fiinţe nevinovate! Îngerul Domnului mi-a sugerat ideea să pornesc deîndată spre planeta L 100, din constelaţia Crizantemei. Locuitorii ei, sărmanii, se închină unei lulele de porţelan, uitată acolo de primul om.

— Nu, acolo nu vă dăm drumul. Acum o săptămână a plecat spre L 100 un misionar mahomedan, şi doi cocoşi pe aceeaşi grămadă de gunoi...

— Dar gândiţi-vă, se tângui Alva, sărmanii aceia vor fi pierduţi pe vecie! Daţi-mi iute drumul, până nu e prea târziu!

Misionarul se aplecă peste ghişeu, mai-mai să cadă, şi-şi plimbă mâinile împreunate pe sub nasul funcţionarului. Acesta constată cu răceală:

— Şi credinţa mahomedană e credinţă!

— Dar crucea e cu noi!

— Aşa-i, crucea e cu voi, cu toţi misionarii! oftă funcţionarul. Localnicii vă aşteaptă, mor de nerăbdare! De ce v-aţi gândit să salvaţi tocmai L 100? Aduceţi cu dumneavoastră lumina? Mergeţi atunci pe C 6. Acolo e întuneric ca într-un puţ fără fund! Băştinaşii sunt orbi şi se închină întunericului. De văzut n-or să vă vadă, în schimb aud bine. Ba o să reuşiţi să faceţi şi minuni acolo. Vă mai recomand E 19. Nişte fiinţe ca oiţele de blânde – vor crede tot ce le îndrugaţi. Puteţi face pe Mesia. Pe K 5, abatele Lár s-a ridicat din morţi şi toţi au primit botezul. František Farani s-a dus pe N 22 cu circul lui. Ei bine, a devenit un zeu-şef încă de la prima reprezentaţie. Trupa întreagă reprezintă divinităţi bune, circul e catedrală, iar spectacolul – ritual religios. Ce mai vreţi?

Veni apoi la rând un pictor peisagist, cu paletă şi ochi visători, pregătiţi pentru punţile de sticlă şi cascadele trandafirii ale planetei W 4.

În urma lui se înghesui figura spână a unui frizer, care purta – ca un fel de reclamă ţipătoare – o barbă roşcovană, lipită pe faţă şi pomădată. Merge să răspândească în rândul hirsuţilor de pe F 88, prin cuvânt şi faptă, cultul pieptenilor, periilor, pomezilor şi parfumurilor.

Un detectiv cu pipă urmăreşte un criminal pe K 54.

O stea de cinema în declin vrea să răsară iar pe un nou cer. Merge să-şi trateze bătrâneţea pe K 7.

O moştenitoare de milioane şi un poet sărac fug pe L II, steaua Iubirii...

O frumuseţe blondă îşi caută iubitul, pierdut prin stele...

Un profesor de botanică, cu o nevestică teribil de frumoasă şi cu ochi trişti, se duce să studieze vegetaţia de pe F 34, cu o tolbă atârnată la şold. Un rege tragic, fără tron, în căutarea unui nou regat...

Dispar încet, unul după altul, în spatele unei draperii, strângând cu disperare în mână tichete colorate, în timp ce bagajele le freacă şoldurile şi gleznele. Păşesc peste acest ultim prag al lumii, ca să nu se mai întoarcă niciodată, emigranţi fără minte de pe planeta mamă...

XVI.
Doamna în negru.
Colierul demascator.
„N-are importanţă chipul...”.
Brok priveşte de aproape.
„Voi fi, deci, prinţesa piticilor...”

Ultima se apropie de ghişeu o doamnă în mare doliu. În negru toată, de parcă s-ar fi scăldat în noaptea fără stele. Faţa acoperită de un văl des, mănuşi negre, sânii bine ascunşi, doi muguri gata să-nflorească în coaja lor moale încă. Umerii aproape ascuţiţi, curba zveltă a şoldurilor, pulpele prelungi, în ciorapi negri, dispărând, în dreptul genunchilor, în dantelă neagră – toate astea vădesc o tinereţe trufaşă şi glorioasă, cu toate că nicio rază albă a trupului nu se zăreşte.

Priveşte încă o dată sperioasă în jur. E ultima. Pune, în tăcere, paşaportul pe lemnul ghişeului. Funcţionarul îl examinează cu atenţie. Ochii lui se ridică iscoditori de la fotografie spre chipul ei. Se strâmbă când dă pe neaşteptate de voalul negru.

— Vă rog să binevoiţi a ridica puţin voalul. Trebuie să văd şi originalul...

— E neapărată nevoie? spune ea cu jumătate de glas, abia deschizându-şi buzele şi lăsând discret să cadă pe lemnul ghişeului un colier greu de perle. Funcţionarul îl înşfacă iute. Îşi pune ochelarii cu lupă şi îl cercetează atent, bob cu bob. După care izbucneşte în râs, doi dinţi albi străfulgerând în deschizătura largă a gurii.

— N-are importanţă chipul, prinţesă Tamara! Colierul te-a dat de gol! Ai fugit din Gedonia!

— E o minciună! strigă speriată doamna în negru.

Dar glasul i se frânge la jumătate, ca o creangă. Omul de după ghişeu parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Avem mandat de arestare împotriva ta! Paşaportul e fals. Ţi l-a făcut meşterul Work de pe strada Tigrului!

Prinţesa stă nemişcată, neagră ca întunericul. Vălul des nu lasă să se vadă ce se petrece pe chipul ei. Se aude numai un geamăt surd.

Deodată se apropie şi mai mult de ferestruică, îşi împreunează mâinile negre pe piept şi şopteşte precipitat şi rugător:

— Te implor, nu mă trăda! Îţi dau tot ce doreşti! De-ai şti ce vor să facă cu mine acolo jos! E groaznic! Fie-ţi milă! Lasă-mă să plec pe L 7! Ce vrei în schimb? Tot ce am...

Prinţesa răstoarnă pe ghişeu conţinutul genţii ei negre. În grămada de bijuterii şi briliante străluceşte o coroană princiară în formă de stea, ale cărei raze se termină cu câte un diamant mare.

— Îţi ajunge? şopteşte şi, temându-se parcă că nu-i de ajuns, îşi ridică brusc vălul de pe faţă şi zâmbeşte. Gest specific femeiesc...Vrea să adauge la grămada de giuvaeruri încă unul, cel mai de preţ.

Invizibilul Brok are prilejul să vadă de aproape zâmbetul prinţesei. E o adevărată minune. Ochii mari, albaştri închis, umbriţi de gene lungi, au culoarea bolţii când se înserează. Dar nu numai prin culoarea lor, ci şi aşezarea şi forma îndrăzneaţă, indescriptibilă, reprezintă un exemplu excepţional de frumuseţe exotică, stranie. Gura destul de mare, ispititoare şi senzuală, se deschide, când zâmbeşte, ca o păstaie coaptă, sângerie, peste şirurile de seminţe de porţelan. Poate că numai tinereţea e aceea care face ca acest chip nearmonios să fie splendid, iar grosimea buzelor îi măreşte farmecul.

Bărbatul de la ghişeu trage spre el comoara şi pe urmă se strâmbă batjocoritor:

— Bine, du-te! Dar de zeul Muller tot nu scapi! Te va urmări de la o stea la alta...

— Trimite-mă pe cea mai depărtată. Pe ultima...

— Ultima noastră escală o reprezintă planetele piticilor din nebuloasa ZB. Nu-i rea ideea... Au un sistem solar asemănător cu al nostru, dar în ediţie de buzunar... Soarele lor e de un milion de ori mai mic decât al nostru. Şi Pământurile alea mici, care dansează în jurul lui, seamănă ca două picături de apă cu planeta noastră. Pe ZB I trăiesc omuleţi leiţi nouă. Numai că ceva mai mici... Un prichindel din ăia intră într-o poşetă de damă. Dar ăştia sunt uriaşi în comparaţie cu piticii de pe globuleţul vecin, ZB II. Oameni ca noi, nu mai mari decât furnicile. Pe ZB III au fost descoperiţi la microscop oameni, în praf. Alege-ţi una dintre ele...

— Prima, dacă n-am ceva mai bun.

— Sunt ca nişte jucării ascultătoare, inteligente... vei trăi acolo ca într-un basm.

— Şi cum să mă ascund? Dacă totuşi mă prinde?

— Poate că o să-ţi pară bine dacă te eliberează de pe planeta aia de pitici. Cu timpul, când te-oi sătura de jucat cu ei, o să te plictiseşti. Poftim biletul.

— Aşadar, voi fi prinţesa piticilor! oftează ea şi dispare după cutele draperiei.

Brok o porneşte în urma ei, mort de curiozitate.

XVII.
Sala de aşteptare în pragul cosmosului.
Dezbateri sterile.
„...Pretutindeni e pământul domnului...”
Sala de catifea.
Brok vrea s-o salveze pe prinţesă

Pătrunse aici, căutând dezlegarea. Îşi dădu însă imediat seama că între el şi adevăr se întinde un culoar alb, nespus de întins, de-a lungul căruia trebuia să-şi poarte povara curiozităţii.

Becurile albe răspândesc o lumină lăptoasă, răsună paşi, se aud strigăte, mâinile emigranţilor se lungesc sub greutatea cuferelor şi a raniţelor, care se umflă şi cresc clipă de clipă până ating pământul. În cele din urmă însă depărtarea se curmă. O aşteptare lungă, fără de sfârşit. În fine! O poartă de fier, groasă şi grea, se deschide încet şi inexorabil, ca o gură de mormânt. Mulţimea, cârtind doborâtă de oboseală, năvăleşte pe gura căscată. Ultima se strecoară prinţesa şi, după ea, Petr Brok. Poarta se închide în urma lor, încet şi definitiv.

Spaţiul pustiu se umple de oameni şi toţi, ca la comandă, se aşază pe bagajele lor.

— Nu aşa îmi închipuiam... spune pictorul, plimbându-şi privirea dezamăgită pe pereţii goi, ca şi cum ar fi căutat niscaiva tablouri.

— Măcar de-ar fi nişte bănci... se plânge misionarul, care se teme să se aşeze pe valiza lui fragilă. Am înăuntru chivotul, potirele şi crucea, înfăşurate în odăjdii, îi explică el detectivului, ar putea să se strice...

Detectivul se joacă cu pipa între dinţi, fără să înţeleagă.

— Pe toţi sfinţii, spune, asta să fie sala de aşteptare în pragul cosmosului? Aşa arată sălile de aşteptare în azilurile pentru săraci!

— Aşa se întâmplă, declară tăios tânărul pudrat, când nu se face nicio deosebire între bogaţi şi săraci. În călătoriile mele prin lume am mers numai cu clasa întâia, în submarine, pe vapoare şi în aeroplane. Pot să-mi permit...

Se smuceşte nervos şi-şi scutură mâneca fracului gri-deschis, de care s-a frecat o bătrânică ce-şi croia drum spre celălalt capăt al sălii. Ce te-mpingi, babo?

Bătrâna fără dinţi ridică mândră capul cărunt. Părul ei, cu cărare la mijloc, seamănă cu elitrele argintii ale unui cărăbuş în zbor. Pe creştet poartă o pălăriuţă caraghioasă, legată sub bărbie cu o panglică de catifea neagră.

— Sunt contesa Kokočin! spune cu trufie, privindu-l pe tânăr printr-un lornion de aur.

— Ah, iertaţi-mă, Luminăţia Voastră, n-am bănuit... se închină ţeapăn tânărul, scoţându-şi cu o curtoazie ironică jobenul alb.

— Bătrâneţea îţi aduce numai neplăceri... se lasă înduplecată contesa.

— Şi încotro aţi binevoit să porniţi?

— Eu? Spre L 70!

— Ei drăcie! Steaua Iubirii...

Bătrânica îl loveşte cochet cu lornionul.

— Şmecherule! Steaua tinereţii, nu a iubirii... Zbor după tinereţe. E departe?

— Douăzeci de mullerani... Nu ştiu dacă mai ajungeţi în viaţă! spune batjocoritor Las Abela, fostul milionar.

— Dar mi-au zis că e cât să dorm de trei ori... se sperie contesa.

— Posibil, răspunse Las Abela, dar nu uitaţi că în alte galaxii şi timpul e altul şi se îmbătrâneşte altfel decât sub soarele nostru...

— Pretutindeni e pământul Domnului! intră în vorbă misionarul. Dacă asta e voinţa lui, veţi muri cu crucea în mână întru Cristos! O duc cu mine, adăugă, privindu-şi cu religiozitate bagajul. Am şi sfântul maslu, pentru ultima miruire. Nu vă faceţi griji...

— Iar eu o să vă parfumez înainte de a vă pune în sicriu... spune frizerul şi apasă în faţa bătrânei o pompiţă de cauciuc. Pulberea de parfum exotic pătrunde în nările uscate.

— Vreau şi eu, vreau şi eu, strigă păpuşica trandafirie, dorind dintr-odată cu disperare să miroasă frumos în braţele iubitului ei poet.

În clipa aceea însă, deasupra emigranţilor care se odihneau, apare un chipiu de marinar, o faţă adânc însemnată de urme de vărsat şi un tricou presărat cu semilune galbene pe un cer negru. Brok îl recunoaşte imediat: beţivanul care cânta un cântec deocheat pe strada circulară din West-Wester.

— Sus, oameni buni, după mine! strigă marinarul şi îşi aprinde o ţigară de la torţă.

Decolteul adânc lasă să i se vadă pe piept tatuajul strident al unei aeronave fantastice, zburând printre stele. Şi braţele îi sunt acoperite de picturi stângace, reprezentând vegetaţia haotică de pe stele.

Deschide o uşiţă care dă în întuneric şi toţi năvălesc după el. Urmează o buluceală de nedescris. Coridorul îngust îi înghite, leneş, unul după altul. E umed şi lung, urcă şi iar coboară, ca gâtlejul unui şarpe monstruos, fără sfârşit. Merg unul în spatele celuilalt, cu capetele plecate, atingând cu coatele pereţii jilavi. De undeva, de departe, îi afumă torţa marinarului...

În cele din urmă apare o deschizătură luminoasă, plină de speranţă. Torţa dispare într-o firidă şi lumina ei îmbracă în roşu şirul mişcător de trupuri. Şi

când trece şi prinţesa, ultima, prin deschizătura luminoasă, cu Brok pe urmele ei, uşiţa se închide cu zgomot.

O sală rotundă, neagră, tapisată cu catifea şi luminată de sus de un glob violet. Se aud strigăte disperate, plânsete, mâini se frâng deasupra capetelor.

— Trădare, trădare – vom pieri cu toţii!

La început Brok nu înţelege nimic. Simte însă dintr-odată un miros ciudat, dulceag, ameţitor. În creier începe să-i crească o floare monstruos de frumoasă, cu petale sângerii şi caliciu negru. Îşi ţine imediat răsuflarea şi floarea dispare. Cu toţii arată în sus, spre o ţeavă de zinc din perete, din care răbufnesc aburi albi, răspândindu-se iute în încăpere. Îi cuprinde panica.

Primul gând al lui Petr Brok e s-o salveze pe prinţesă. Sare spre perete, unde bănuieşte că s-ar afla uşiţa ce se închisese în urma lui. Dar nici urmă de uşă.

Între timp, prinţesa s-a pierdut în acel carusel înnebunitor. Oamenii se agită, ţipă şi plâng, astupându-şi nasul şi gura.

Fostul fabricant aleargă în jurul peretelui circular cu încăpăţânarea disperată a unui urs în cuşcă.

Richard Alva, misionarul, cuprins de groaza mistică de moarte, îngenunchează în mijlocul sălii, se dă cu capul de podea şi urlă o rugăciune blasfematorie, plină de blesteme sălbatice şi de injurii la adresa dumnezeului său.

Poetul şi fiica milionarului stau strâns înlănţuiţi şi, pierzând în faţa morţii orice pudoare, se unesc pentru prima şi ultima dată cu un curaj nebun, ca să moară împreună, făcând dragoste.

Pictorul cu ochi visători plânge pe rupte, frizerul îşi smulge barba, tânărul trecut prin toate aspiră cu nesaţ parfumul nimicitor.

Gazul se îndeseşte rapid, toţi trebuie până la urmă să respire şi apoi – înghiţitură după înghiţitură – să bea din moarte.

Trupurile cad unele peste altele, formând mormane pe marmura neagră.

În cele din urmă Brok reuşeşte să-şi găsească prinţesa în mijlocul sălii. Tocmai cădea răpusă. O cuprinde în braţe şi o aşază lin pe podea. Ochii prinţesei se lărgesc de uimire.

— Prinţesă! Prinţesă! strigă Brok şi îi atinge tâmplele cu buze disperate. Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi respiraţia!

Numai că, la aceste cuvinte, a epuizat el însuşi ultima gură de aer curat din plămâni. Sare în sus şi, cum nu are de ales, soarbe a doua oară din parfumul ucigător. Capul începe să i se învârtească, în urechi îi vuiesc păduri, în creier floarea sângerie se deschide iar. Ăsta e sfârşitul! Sfârşitul!

...

Lupta cu Ohisver Muller e, deci, pierdută! Pierdută înainte de a începe. Nici nu l-a cunoscut încă, şi a şi pierdut. Pădurile vuiesc din ce în ce mai încet. Caliciul negru al florii creşte rapid, se deschide, îl înghite... Picioarele nu pot duce moartea, omul – când moare – cade... Petr Brok căzu. Globul de magneziu se stinse în ochii lui. Era întuneric, nu mai era nici întuneric... Nu mai era nimic.

XVIII.
Visul.
Bătrânelul cu zâmbet bun.
Soarta emigranţilor.
Mizerabil material!
„Mai e măturătorul ăla”

Şi totuşi: o lampă galbenă, murdară, pâlpâie mereu. Trei etaje de paturi suprapuse se înalţă undeva în întuneric. Pe scânduri stau lipite crisalide cenuşii. Se pare că s-au uscat, căci învelişul lor e încreţit rău de tot. Şi cu toate astea, cu toate astea înăuntru se mişcă ceva, ceva urât mirositor, ceva ce se naşte sau se descompune deja... Sunt multe crisalide cenuşii. Din când în când se mişcă, semn că au încă viaţă, că, poate, peste noapte, din ele se va naşte un fluture trist, de catifea, fluturele Cap de Mort...

Ia te uită! Lampa galbenă cu lumină lunară aruncă dintr-odată o flacără puternică, ca de magneziu. Petr Brok deschide ochii.

Ce s-a întâmplat?

Visul a dispărut.

Deasupra capului arde din nou focul violet, dar fundul cilindrului de catifea e neted. Iar într-un loc, peretele circular parcă a plesnit – lumina pătrunde printr-o crăpătură îngustă, în care se vede mişcând ceva... Brok se strecoară tiptil prin crăpătură şi se trezeşte într-o încăpere de oţel, fără niciun fel de mobilier, cu pereţii nituiţi. De plafon e agăţat un craniu transparent; din găvanele ochilor şi din nas ţâşnesc mănunchiuri de raze.

Într-un colţ al camerei se află grupul de călători, pe jumătate goi, legaţi la mâini cu lanţuri fine. Femei nu sunt printre ei. În prima clipă, Brok se miră că niciunul nu vorbeşte. Tăcerea ce voalează chipurile desfigurate, mirate parcă, e cumplită. Abia de aproape vede că gurile le sunt astupate cu câte un căluş de metal. Mulţimea e ţinută în frâu de două slugi îmbrăcate în roşu, cu gârbace în mâini. Dar în afară de ei şi de marinar se mai află aici doi bărbaţi, de care Brok se apropie până poate să-i privească drept în ochi. Înţelege imediat că soarta emigranţilor se află în mâinile lor.

Primul e un bătrânel cu părul alb, cu ochelari negri şi cu un zâmbet neverosimil de amabil. Trupul lui gârbovit, care din când în când se îndreaptă falnic, e strâns într-o uniformă cu epoleţi aurii pe umerii umpluţi cu vată. Pe piept îi strălucesc stelele câtorva ordine, aşezate în forma constelaţiei Casiopeea. Pe cap poartă un chipiu de ofiţer de marină cu inscripţia: Amiralul Surehand.

Cel de-al doilea personaj e exact opusul primului. Pe chipul său se răsfrâng clar o impertinenţă de măcelar şi o grosolănie primitivă. E

impecabil îmbrăcat în negru, ca un gentleman; pe degete, pe plastron şi la manşete îi strălucesc steluţele unor briliante. Ochiul stâng, sub bolta oblică a frunţii, e deschis peste măsură de un monoclu care ar trebui să confere trăsăturilor brutale o notă aristocratică.

— Câţi? îl întreabă bătrânul cu blândeţe pe marinarul ciupit de vărsat.

— Patruzeci şi cinci din nouăzeci, raportează respectuos marinarul, dintre care cincisprezece femei. Ceilalţi au şi ajuns în cuptoare.

— Mizerabil material! scuipă omul cu monoclu, în iad cu toţii!

— Exageraţi, mylord! pledează bătrânelul. Se mai poate găsi câte ceva printre ei.

Se apropie de fostul milionar şi îi ciocăneşte pieptul acoperit de păr roşu.

— Examinaţi, mylord, această carcasă! Roşcovanii sunt rezistenţi şi trăiesc până la adânci bătrâneţe. O să fie un miner bun!

— Bine, amirale, zice lordul, în mină cu el.

Marinarul notează ceva într-un carneţel, şi cele două slugi îl duc pe roşcovan în celălalt capăt al sălii.

— Unul la antrepozite! îşi aminteşte lordul şi se apropie de frizer, care tremură ca frunza. Îi dă un bobârnac în nas, într-o doară, şi spune sec:

— Etajul 567!

Marinarul îşi notează şi frizerul se trezeşte în colţul opus.

În clipa aceea amiralul îl observă pe disperatul îndrăgostit, care îşi frânge mâinile privind spre uşa de fier ce tace, mohorâtă.

— Sir Marko caută un sclav tânăr, îi spune cu un glas plin de blândeţe, ai noroc...

— 733! şuieră lordul şi merge mai departe.

— Pe strada Esmeralda Kran e nevoie de un măturător, sporovăie în continuare bătrânelul sprinten, agitându-se printre ei.

Se opreşte în faţa fostului monarh.

— Ştii să ţii o mătură în mână? îl întreabă cu compătimire în glas.

Ex-regele grăsuţ, neputând răspunde altfel, neagă jignit din cap.

— Ăsta e regele Aramis al 12-lea, explică marinarul, consultându-şi carneţelul.

— Al câtelea? întreabă lordul, ca şi cum n-ar fi auzit bine cât e ceasul.

Pe urmă însă se hotărăşte brusc şi horcăie ameninţător:

— În iad cu el!

— În rai, în rai, îl asigură bătrânelul prevăzător, nu ardem decât boarfele, iar din oase facem pudră pentru frumoasele din West-Wester. Sufletele îşi iau zborul spre stele – hehehe, hohoteşte el, până ce ochelarii negri i se aburesc. Şi-i scoate, şi de sub ei privesc doi ochi verzi ca otrava, nemăsurat

de cruzi şi de răi. În lumina lor, bunătatea ridurilor devine dintr-odată o simplă mască.

— Destul! hotărăşte lordul, nu-s decât deşeuri. Gunoaie! Ardeţi-i imediat!

— Să găsim totuşi un măturător! geme amiralul şi-şi pune la loc ochelarii.

Privirea îi cade pe tânărul pudrat. Faţa acestuia e îngrozitor de schimonosită de teamă şi de plânsul pe care căluşul i-l opreşte în gât. Marinarul îşi notează numărul etajului şi-l duce pe tânăr în colţul opus.

XIX.
„...Şi acum, fetiţele...”
Prinţesa pierdută şi regăsită.
Galanteria lui Muller.
„...Vă rog să zâmbiţi...”

— Şi acum, fetiţele! spuse pofticios bătrânelul şi-şi fixă pe piept una din steluţe, care se dezlipise.

Şi lordul, când intrară în încăperea vecină, îşi trase în afară manşetele cu butoni de briliante. Brok se strecură, neobservat, în urma lor.

Aici, pe jos, se zbătea şi se răsucea un ghem de femei, cele pe care Brok le văzuse mai înainte în convoi. Un ghem de iubite şi de neveste însoţind şi însoţite, ori călătorind singure, care merseseră mândre şi în tăcere spre visul lor. Aveau gurile libere, fără căluş.

— Prinţesa în primul rând! îi străfulgeră prin minte, când se apropie de grupul de femei care plângeau.

Dar prinţesa nu era printre ele. Stătea ceva mai departe, cu palmele lipite de perete, neagră, mândră, aşteptând fără o lacrimă în ochi.

O, ce poftă avea să se socotească acum, pe loc, cu cei doi nemernici şi să-i elibereze pe emigranţii traşi pe sfoară. Dar vechiul, bunul şi credinciosul lui instinct îi porunci să aştepte şi să-şi amâne răzbunarea până în clipa cea mare, în care îi va putea atinge pe toţi! Se apropie tiptil de prinţesă, se aplecă uşor spre tâmpla ei şi, fără să-i atingă un fir de păr, îi şopti:

— Nu-ţi fie teamă! Sunt aici!

Şi când faţa ei, uluită, se întoarse spre el şi buzele i se mişcară într-o întrebare nerostită încă, Brok spuse iute:

— Taci, taci, nu întreba nimic! Nici nu te mişca! Să nu le dăm de bănuit. Sunt tot timpul lângă tine. Tu nu mă poţi vedea!

Îi atinse cu degetul mâna stângă şi îi şopti:

— Eu sunt! Aşa ai să ştii că sunt pe aproape. Îmi dai voie?

— Da! dădu din cap prinţesa şi un zâmbet abia vizibil apăru pe buzele ei mirate.

Între timp şarlatanul bătrân, cu falsa figură de om bun, se străduia cât mai amabil cu putinţă să oprească lacrimile, tânguirile şi blestemele ce se revărsau asupră-i.

— Doamnelor! Doamnele mele! De ce atâta plâns? Năsucurile voastre se urâţesc din cauza lacrimilor!

— Daţi-mi iubitul! Daţi-mi-l pe Janíček! se tânguia fetiţa trandafirie, care tot nu înţelegea despre ce e vorba. Doar n-o să zbor fără el!

— Răpire, răpire! striga isteric steaua de cinema. Tâlharilor! Piraţi ai aerului ce sunteţi!

Fiica milionarului îşi uitase poetul şi-şi plângea cu disperare bagajele.

— Dacă nu tăceţi, se răsti bărbatul cu monoclu, vă dăm şi vouă să gustaţi din fructele noastre! Perele, ce-i drept, sunt cam tari...

— Zâmbiţi, doamnele mele, avem nevoie de zâmbetele voastre... spuse bătrânul amiral. Arătaţi-ni-le, cât mai aveţi timp!

Dar plânsetele, scâncetele şi vaietele se înmulţiră. Cel mai mult se tânguia bătrâna contesă. Striga după ajutor, chema poliţia, înjura şi ameninţa:

— Tâlharilor! Derbedeilor! Îndrăzniţi să ridicaţi mâna asupra unei aristocrate lipsite de apărare! Unde sunt stelele? Pe cer? Asta numai ca să puteţi stoarce lumea de bani, să-i puteţi duce pe proşti de nas, să-i aduceţi la sapă de lemn! Piraţilor! Pungaşilor, daţi-mi valiza şi banii înapoi!

Atunci interveni lordul:

— Fără margini e galanteria nobilului nostru Muller (se înclină cu respect), dar are şi ea limite, când e vorba de nişte gunoaie! Căluşul! porunci şi, până să se dezmeticească, o slugă îi şi vârî contesei căluşul de oţel în gură. Celelalte amuţiră şi ele pe loc.

— Vedeţi, doamnele mele. Şi acum, vă rog să zâmbiţi! Fetiţa asta, mylord, nu e o frumuseţe, dar nu cred să aibă mai mult de 17 ani.

— Cu siguranţă, se strâmbă monoclul – e tocmai bună pentru cabaretul lui Don Eremis...

După fetiţa trandafirie, au ales-o pe fiica milionarului, apoi pe nevasta cu ochi trişti a profesorului de botanică, apoi două surori gemene, palide, frumuşele, semănând foarte tare între ele, cu fustiţe scurte şi cu ciorapi de copil. Se ţineau de mână şi-şi chemau fără întrerupere tăticul, neînţelegând nimic. Slugile le-au târât în colţul camerei. Acolo se legăna, atârnat de tavan, un fel de foişor turcesc încântător, tapisat cu pluş, cu un şir de fotolii purpurii aşezate în cerc.

XX.
Prima menţiune despre Ačorgen.
Foişorul purpuriu ca lift.
Un codoş bătrân o linişteşte pe prinţesă.
Madame Veroni

În cele din urmă, veni şi rândul prinţesei. Brok ciuli urechile. Bătrânul îşi scutură pantalonii cu dunga ca o lamă de cuţit şi cu lampasuri galbene şi se apropie foarte respectuos de ea, cu o mirare prefăcută.

— Prinţesa Tamara! strigă. Ce surpriză! Diamantul negru, pierdut şi regăsit... Fluturele de catifea a vrut să zboare în cer... Ce v-am mai căutat pe la toate etajele!

— Nimeni n-a căutat! îl repezi lordul, şi nimeni nu s-a pierdut! În Mullerdom nu s-a pierdut niciodată şi nu se pierde nimic!

Dar bărbiţa bătrânului, sprijinind buzele căzute, sporovăia veselă:

— Prinţul Ačorgen, al treilea secretar al Domnului şi binefăcătorului nostru, s-a îndrăgostit de dumneavoastră de la prima vedere... Şi-a rezervat dreptul să fie primul pentru care veţi dansa dansul elicei de cristal, eventual al doilea, dacă cumva El însuşi va binevoi... Se zice că Domnul şi binefăcătorul nostru şi-a manifestat interesul pentru dumneavoastră şi pentru progresele pe care le-aţi făcut în domeniul dansului. Dar vai şi amar de dumneavoastră dacă, în locul favoarei, veţi gusta din Mânia lui!

O duseră pe prinţesă în foişor. Brok sări iute după ea. Şi bătrânelul luă loc în foişor, după care făcu un semn cu degetul. În clipa aceea, de-o parte şi de alta a foişorului, se lăsară nişte storuri de fier. Un bec se aprinse în cupolă şi foişorul, închis între pereţii de fier, începu să coboare.

În cilindrul perfect închis, lui Brok îi era greu să ghicească viteza căderii, cu atât mai mult cu cât în jur nu mişca nimic şi căderea avea loc fără cel mai mic zgomot şi fără vreo vibraţie. Se părea că foişorul nu se mişcă, dar îşi dădea seama că zboară nebuneşte în prăpastie. O fracţiune de secundă îi fulgeră prin cap lampa galbenă, dar o goni iute.

Bătrânul codoş examina cu atenţie feţişoarele plânse de lângă el. Ici-colo se mai auzea câte un smiorcăit, mai cădea câte o lacrimă, dar gurile amuţiseră. Disperarea lor obosise şi în ochi li se strecura ceva nou, un fel de curiozitate, care se aprindea ca un fulger şi se stingea iar. E de mirare, dar, în acest clopot ce se prăvălea în adâncime, amiralul se purtă foarte corect cu doamnele. Şedea în cercul de scaune, cu pantalonii uşor ridicaţi, cu genunchii apropiaţi şi cu mâinile în poală, ca nu cumva să existe vreo bănuială că ar vrea să-şi atingă în vreun fel vecinele. Doar chipiul cu inscripţia aurită îl lăsase mai pe ceafă şi trăncănea pe un ton jovial:

— Vedeţi, doamnele mele, n-aţi păţit şi nici n-o să păţiţi nimic. V-aţi temut că n-o să ajungeţi pe steluţa dumneavoastră? Pe sfântul Muller, zburăm acum spre o steluţă foarte agreabilă... O stea pe care se dansează... Dans şi amor... doamna Veroni vă va învăţa, în saloanele ei, şi una şi alta. Evident, ea nu mai dansează – e cam grasă pentru asta – este directoarea universităţii de dans, care numără talente renumite din lumea veche... Nu vă temeţi, nu numai frumoasele dumneavoastră chipuri v-au hotărât angajarea – şi trupurile dumneavoastră, picioruşele dumneavoastră au câştigat la concursul secret al Albelor ca Zăpada... Şi pe boboceii ăştia mici i-am cules (zicând acestea, ridurile pline de bunătate ale bătrânului şarlatan râseră cu gingăşie spre cele două gemene), mi-a fost milă de atâta simetrie. Şi tătici o să vă găsiţi, micuţele mele orfane – tu unul şi tu unul – dar mai întâi vă vor trimite la şcoală. Madame Veroni vă va învăţa abecedarul dragostei. Iar dumneavoastră, prinţesă, vă veţi întoarce la vila Tamara. Vă sfătuiesc sincer să învăţaţi dansul elicei de cristal, fără dans nu faci carieră în Gedonia... Împăcaţi-l pe prinţul Ačorgen. Ce, nu ştiţi că toate femeile sunt nebune după el, ori printre ele sunt şi prinţese... E un om mare – mâna dreaptă a genialului şi divinului Muller – şi ce cavaler! Ocupă, în Gedonia, un etaj întreg, trei mii de camere, şi e marele Mecena al tuturor artiştilor mullerdomezi. Dacă o să-i fiţi pe plac, vă ia de soţie! Zău că vă poate întreţine, deşi mai are vreo cincizeci de femei în haremurile lui lacustre...

Prinţesa privea spre tavan şi tăcea. Mândria ei, luminată parcă dinăuntru, era rece ca marmura, de neclintit. Brok în schimb asculta cu atenţie şi cuvintele amiralului îi cădeau în minte ca grăunţele pe un pământ fertil.

Foişorul se opri brusc, fără vreo smucitură. Storurile se retraseră automat şi becul se stinse. Liftul se găsea în mijlocul unei săli mari, trandafirii. Lui Brok i se păru că o muzică a amuţit brusc. Oamenii dădeau buzna din toate părţile, năduşiţi şi înfierbântaţi. Foişorul fu imediat înconjurat de un zid arzător de trupuri omeneşti. Chipuri minunate de femei, cu buzele violent fardate, cu ochi umezi, nespus de strălucitori, ce se închideau osteniţi sub greutatea genelor lungi. Şi feţe de bărbaţi, întinerite de fonduri de ten, dar cel mai curios la ele era că majoritatea se terminau cu bărbiţe negre, blonde şi roşcate, despărţite la mijloc în două. Brok îşi aminti că mai văzuse asemenea bărbi în oraşul Aventurierilor, ba chiar şi bunătatea ridată a bătrânului codoş era decorată de această ciudată pieptănătură a bărbii. Îşi zise că, probabil, asta e ultima modă în Mullerdom. Dar nu avea prea mult timp de pierdut cu asemenea fleacuri. Codoşul bătrân sări primul din foişor şi îşi scutură cu grijă pantalonii, ca să le redea dunga.

— Madame Veroni, strigă, madame Veroni!

Din mulţime se desprinse o cucoană grasă, într-o superbă rochie din solzi verzi şi cu nişte sâni uluitor de mari. Drăgălăşenia îi era complet acoperită de osânză, iar buzele, sprijinite de un şir de bărbii, ajungeau exact deasupra capului bătrânului.

— V-am adus câţiva îngeraşi noi... bolborosi codoşul. Evident, va trebui mai întâi să daţi aripi picioruşelor lor – cred că le-am ales bine...

Madame Veroni îşi ridică lornionul de aur şi privi spre picioruşele triste. Bărbia dublă i se clătină a laudă.

— Minunat, amirale! spuse cu glas mieros. Întotdeauna am fost mulţumită de serviciile „Cosmosului". Ce viermişori trandafirii, zău că nici pe Venus nu ne-ar face bătrâna planetă de ruşine. Veniţi mâine la mine, să facem socoteala!

Dintr-odată madame Veroni se plesni cu mâinile peste burtă.

— Pe toţi sorii! strigă, asta-i Tamara noastră! Ce naiba, amirale, ai orbit din cauza prafului de stele?

Codoşul chicoti pe după ochelari.

— Chiar credeţi, madame, că dacă arunc plasa, prind numai plevuşcă?

— Vino, scumpo, ciripi dulce madame Veroni, adresându-se prinţesei. Oh, ce palidă eşti! Te duc la vila ta, unde toate au rămas neatinse, ai să vezi – vino, copil prostuţ ce eşti!

Dar bătrânul codoş se enervă:

— Rămâneţi, madame, lângă îngeraşii dumneavoastră! Şi ei sunt obosiţi! Daţi-le apă caldă pentru picioare, şi pe prinţesă lăsaţi-o pe seama mea! O duc eu unde trebuie... Hai, prinţesă!

— Du-te! şopti Brok.

Prinţesa zâmbi uşor. După aceea ieşiră din sală: prinţesa, amiralul şi detectivul.

XXI.
Strada Elvira Karp.
Vila Tamara.
Petr Brok se decide pentru amiral.
„Te părăsesc pentru câteva clipe...”
Strada Berta Bretard.
Strada Anna Dimer

O piaţă. Palate de sticlă, aşezate în cerc, formează un fel de bazin uriaş, pe fundul căruia mişună paiaţe umane. Străzi largi îşi întind spre infinit razele ca de stea. Teatre, cafenele, cinematografe, muzee, tripouri, biserici, toate din sticlă, în parte mată, în parte străvezie. Alee de fântâni arteziene şi de statui din cristal, cioplite parcă în apă, strălucesc o clipă în faţa ochilor şi se pierd din nou în spaţiu, ca o nălucire. Iar deasupra tuturor se arcuieşte un cer de azur, ca sticla, luminat de un soare care nu apune niciodată...

Strada Elvira Karp
Donna Elvira a fost a patra iubita a Marelui Muller

La colţul unei străzi, aceste cuvinte scrise cu roşu îi săriră în ochi de pe o tăbliţă argintie. Brok şi le întipări în memorie. Trebuia să se orienteze fiindcă, dacă s-ar rătăci în măruntaiele fără de sfârşit ale Mullerdomului... Nu, nu trebuie să se rătăcească! În timpul ăsta n-o pierdea pe prinţesă din ochi. Se ţinea după ea ca o umbră, potrivindu-şi pasul după al ei. Şi cum se uita la pulpele zvelte, în negru, ale picioarelor ei, o dorinţă sălbatică puse dintr-odată stăpânire pe el. Şi le imagină goale şi pe el aproape, foarte aproape de ele, transparent ca neantul. Îşi închipui mâinile lui invizibile, întinse pline de dorinţă şi căutându-i trupul adormit... Alungă dezgustat acest gând. Îi promisese c-o s-o ajute! Da, o va atinge, dar numai ca să-i facă semn că e prin preajmă! Aşa i-a făgăduit!

Bulevardele se perindau unul după altul, la fel intersecţiile, palatele. Trotuarele se terminau şi începeau altele. Alei de cactuşi uriaşi şi aloe, covoare de flori, sere, lacuri, vile mângâiate de evantaiele curmalilor, semne neîndoielnice că aceasta e zona aristocraţiei financiare.

În cele din urmă ajunseră la o vilă, cu o plăcuţă pe care scria în toate culorile curcubeului:

VILA TAMARA

Bătrânul amiral se înclină în faţa prinţesei:

— La revedere, trufaşă păcătoasă! Mă duc la Muller! Rugaţi-vă să fie milostiv în mânia Sa! Fără de margini e bunătatea Lui...

Rămase în prag, în timp ce prinţesa urca o scară de sticlă, fără să arunce o privire în urmă. Apăru din nou, dincolo de uşă, ca să se topească apoi după geamurile care o acoperiră cu straturi din ce în ce mai groase... până când dispăru de tot.

Ce-i de făcut acum? chibzui Petr Brok. Să merg după prinţesă? Nu! Pentru moment, pe ea n-o ameninţă nicio primejdie. Tâlharul ăsta nemernic în schimb se duce la Muller! Ei bine, după el!

Brok rupse la repezeală o foaie din agendă şi scrise:

Prinţesă!

Te părăsesc pentru câteva clipe. Nu lăsa pe nimeni să intre! Trebuie să rezişti! Mă vei recunoaşte, şi de data asta, după atingere.

Prietenul tău

Urcă în goană scările şi aruncă biletul într-o cutie transparentă. Porni apoi pe urmele amiralului. Îl ajunse la o intersecţie, lucru care îi provoacă o nouă teamă: dacă nu mai poate regăsi strada asta cu parcuri? Cum se numeşte?

Strada Berta Bretard

îi răspunse o plăcuţă argintie. Brok citi:

Actriţa Berta Bretard s-a aruncat de pe vârful Mullerdomului, din cauza dragostei ei nefericite pentru Marele Muller

Muller! Pretutindeni Muller! Ce, toate străzile de pe etajul acesta poartă numele nefericitelor lui iubite? Atât de meschin şi de îngâmfat să fie acest zeu? Oricum, trebuie să mi le întipăresc bine în minte, ca să nu mă rătăcesc... Coti pe strada

Anna Dimer

care, conform legendei de pe plăcuţă, fusese arsă fiindcă, în marea ei iubire pentru Muller, a omorâse pe regina Gertrude.

Strada se termina cu un palat ridicat pe coloane de cristal, la care ducea o scară largă, pe care mişunau jobene negre. Pe frontispiciu, ardeau litere de neon purpurii:

BURSA

XXII.
Furnicarul de aur.
Zeul gras de sub baldachin.
Gura de cristal a megafonului.
Tehnica bursei.
Petr Brok află câte ceva despre el însuşi.
„...Mai bine zis – un socialist divin...”

Bătrânul codoş se opri în faţa scărilor. Îşi scutură de câteva ori dunga de la pantaloni, îşi numără iute steluţele de pe piept şi începu să urce cu grijă scara. Brok după el.

Intrară într-un uriaş hol de sticlă. Sub un ciorchine auriu de globuri mate, mişună o mulţime neagră. Scara triunghiulară duce spre o galerie circulară. În colţ, sub un baldachin de aur, într-un fotoliu purpuriu, zace făptura de aur a unui zeu cumplit de gras, cu două rânduri de guşi. Şi din nou un geam convex, prins în tavan. În jurul lui, ca în jurul globului solar, sunt desenate raze aurii. Să fie oare o lentilă uriaşă prin care un ochi gigantic îi priveşte de sus, aşa cum priveşti foiala bacililor la microscop?

Mătasea fracurilor negre susură şi foşneşte pe covoarele groase, la atingerea şoldurilor, a coatelor şi a spinărilor. Pe petele mate ale feţelor lucesc ochii, pătratele plastroanelor aruncă sclipiri. Seamănă cu nişte uşiţe albe, ducând spre mecanismul acestor figurine negre ce se pun pe ţopăit când li se întoarce arcul ascuns undeva, sub coada fracului. Mâinile lor drepte zvâcnesc pe o anumită distanţă, se întind şi se atrag ca cei doi poli opuşi ai unui magnet. Degetele groase sunt ferecate în inele de aur.

Toţi se mişcă, se îndreaptă într-o anumită direcţie şi cu toate astea drumul lor nu duce nicăieri. Se încurcă în golurile mici dintre spinările celorlalţi, aleargă încoace şi încolo în curbe dezordonate şi iar se întorc, se adună în grupuri şi se desfac.

Cuvintele explodează, râsul izbucneşte în rafale din gâtlejuri, strigătele biciuie aerul.

Petr Brok rătăceşte în această încurcătură de poteci, drumuri şi defileuri. Îl pierde pe amiral... Nimereşte în furnicar şi a devenit el însuşi o furnică. Aleargă de colo-colo, se strecoară, se târăşte, ascultă, se lipeşte de mănunchiul de bărbi înclinate şi prinde din zbor strigătele ce ţâşnesc din toate părţile.

Abia după un timp, când urechea începe să perceapă propoziţiuni întregi, Brok îşi dă seama că cele mai multe dintre ele ies dintr-o ţeavă de cristal, amplasată pe un piedestal înalt din celălalt colţ al holului. În prim-plan, pe un ecran alb, apar inscripţii, ordine, cifre şi tot felul de semne ciudate, care

traversează lentilele ochiului oamenilor şi se proiectează pe ecranul creierelor, săpând urme adânci.

Abia acum îşi dă Brok seama cine e Ohisver Muller! Ce măreţie monstruoasă are acest bărbat ciudat, care e pretutindeni şi nicăieri. Aici se poartă bătăliile inegale dintre mulldorii lui Muller şi bietele valute ale altor popoare. Aici, numele lui este pronunţat de o mie de ori pe zi, de o mie de guri. Sună ca un geamăt, ca un strigăt de victorie, ca o rugă de îndurare, ca un scrâşnet de oase sub un călcâi greu. Lentila din plafon e ochiul lui! Microfonul din perete – urechea lui! Megafonul de cristal – gura lui! Mâna lui poate să se întindă brusc din tavan; el însuşi poate apărea dintr-odată într-o oglindă...

Cine ştie dacă nu cumva e prezent, sub înfăţişarea unui jucător de bursă, sau a unui agent, sau poate a unui uşier... nimeni nu-l cunoaşte... nimeni nu ştie nimic...

Petr Brok începe să se orienteze. Îşi ascute privirea şi îşi ciuleşte urechile la strigătele sălbatice de cifre, litere şi cuvinte ce ies din gâtul ţevii şi pe care gurile mulţimii le primesc, le repetă şi le stâlcesc ca un ecou:

MEGAFONUL:

— Cumpăr cincizeci de acţiuni negre.

ECRANUL:

— Cursul: 29, 30, 31, 32, 50, 33.

GLASURI:

— Auziţi, Muller are nevoie de cărbune!

ECRANUL:

— Cursul 35, 36...

GLASURI:

— Soliumul dispare!

— Minerii se răscoală!

— Miroase a revoluţie.

— Au demolat scara R.

— Au minat mina B.

— Ofer cincizeci.

— Nu te lăsa!

ECRANUL:

— Cursul 38, 39.

GLASURI:

— Vítek din Vítkovice iese la lumină.

— Capul nu i-a ieşit încă.

— Cum îi iese, cum îi zboară.

— Ofer patruzeci.

MEGAFONUL:

— S-a cumpărat.

GLASURI:

— Musca a înghiţit elefantul.

— Azi sunt milionar.

— Mai aşteptăm...

— Se joacă cu noi.

— Mai mult de-atât tot nu se poate îmbogăţi.

MEGAFONUL:

— Cumpăr 2.000 perechi de mâini.

Pe ecran, cifrele se schimbă odată cu cursul, dar Petr Brok nu se mai uită. Trece de la un grup la altul, de la o gură la alta şi ascultă:

— Negre cu doi mulldori!

— Muller lucrează cu albe!

— Am cumpărat galbene, muncesc mai repede!

— Se şi trec repede!

— Ofer albe cu 5 mulldori una, marfă spaniolă!

— Sunt proaste şi leneşe...

— Marfa franţuzească e mai fină; cum creşte francul, o arunc pe piaţă...

MEGAFONUL:

— S-a cumpărat.

— Vând 50 vagoane cuburi Okka.

— Marfa 256!

— N-am nevoie! Marfă veche!

— Depozitele sunt arhipline.

— Am cumpărat acum o săptămână jumătate de vagon, mi-ajunge pentru o mie de capete pe 5 ani!

— Da, *monsieur,* cuburile sunt ieftine, stomacurile sunt scumpe!

— În trei luni, fabrica mea se transformă în spital...

— O boală specială – se usucă sângele...

— Psst!!!

— Şi India, serdare, cui îi datorează ea totul? Ai? Milioane de suflete au fost salvate de OKKA noastră, în vremea foametei!

— La urma urmelor, orice maşină se strică cu timpul, iar omul nu trebuie produs în fabrică!

— Natura însăşi îl produce în cantităţi industriale!

— Fără cuburi, Mare Vizir, azi nu se poate face faţă concurenţei!

— Cubul în stomac nu-i hrană, e uleiul care gresează maşina!

— O maşină flămândă, pofticioasă, leneşă, senzuală... merită oare?

— Între noi, domnule Ferenci, niciun chinez n-ar mânca aşa ceva, nu mai vorbesc de un câine!

— Mi-am hrănit patagonezii cu ele timp de 7 ani! Nu mi-a mai rămas niciunul...

— Psst!!!

— Domnul nu se pricepe, mă rog frumos, Domnul trebuie să ştie să greseze maşina... 250 – pe toţi dracii!

— *Meine Herren,* vor scădea şi mai mult!

— Toţi suntem îndopaţi cu cuburi!

— Bunul Muller o să le ieftinească şi mai mult pentru noi... cerşetorii...

— *Cumpăr jumătate kilogram radium.*

— Auziţi! Auziţi!

— Vă rog, gentlemeni, cine îl poate vinde chiar azi?

— La ce i-o fi trebuind, *musiu* Frank?

— Are nevoie de raze, *signore,* hehehe (şoaptă la ureche), pentru cancer, pssst!...

— Pentru el, *verstehen Sie?*

— Pssst!!!

— *De vânzare tronul şahului Persiei.*

— Iar?

— Ce vă miraţi. Cine n-a încercat?...

— Allan Gorr nici n-a apucat să se încălzească acolo...

...oamenii sunt ca o cârpă udă, mylord, cu cât storci mai tare, cu atât pică mai puţin...

...am stat în Egipt, *mister,* 35 de zile cu 15 mulldori pe zi... cam scumpă distracţie... Aveam chef să domnesc, să fiu un rege bun, dar să câştig şi bani. Rege rău – şi afacerile şi mai rău... *mein Gott*...

— *Închiriez etajul 564 din Mullerdom.*

— Ha! Cu cât?

— Închiriez pe loc!

— Pe cât?

— 750!

— Am nevoie de birouri...

— Vreau să înfiinţez un pension!

— Caut un depozit!

— De la etajul nouă sute în sus se vede Gaurisankar, mă credeţi, domnilor?

— Credem, cum să nu, doar acolo e balamucul, hehehehe!

— Pssst!!!

— În vârful Mullerdomului e un ochean uriaş. Dacă Măria Ta se uită până la marginea orizontului, vede tot Mullerdomul, cu el în vârf, răsturnat, bineînţeles – hihihihihi...

— Pssst!!!

— *Vând planeta K 99, cu recolta din acest an cu tot.*

— *Was heisst* „cu recolta"? Castraveţi sau banane, sau roşii?

— Duceţi-vă de vă uitaţi, *Herr* Serafin, sau credeţi că El o să vă adune recolta şi-o să v-o aducă la nas?

— Am gustat dintr-un măr de pe steaua K 84! Nu erau decât două exemplare, unul l-a mâncat Marele Muller în persoană, pe celălalt eu; trei sute de mulldori, mă rog, a meritat distracţia... Nu se poate descrie prin cuvinte minunea ce ţi se petrece pe limbă! Un gust de pe altă lume, Luminăţia Ta!

— Am mâncat, Excelenţă, fructe de pe K 74... Te ameţesc uşor, ca şampania, conţin un fel de alcool astral...

— Cine ar zbura pe K 99? Cumpăr, şi pe urmă cui să-i vând? Să le mănânc până la urmă chiar eu, sau cum?

— Muşc dintr-un castravete veninos şi s-a zis cu mine, aşa-i, *signore?*

— Pssst!!!

— Ce-i drept, acum e la modă să ai planeta ta! Imaginaţi-vă, Don Ortega Y Costa şi marchiza de la Rochefoucauld au planeta lor, hihihihihi...

— Pentru noi e capital mort!

— Cine are curajul să se aventureze până acolo, *Herr* Apfelbaum?

— Am un fiu pe Z 19, e acolo de cinci ani...

— Nimeni nu s-a mai întors...

— Pssst!!!

— Numai un nebun s-ar întoarce din rai în iad...

— Da' eu sunt mulţumit de Mullerdom, baroane!

— Binefăcătorul nostru, Marele nostru Părinte şi Stăpân...

— Desigur, desigur, suntem cu toţii pe mâini bune, dacă El e deasupra noastră...

— Şi El ne iartă şi când greşim, păcătoşii de noi...

— *1 mulldor – 932.896 dolari*.

— Ia te uită, Excelenţă, mulldorul a scăzut!

— A scăzut!

— Azi pentru prima oară!

— Da, pentru prima oară!

— Nu cumva credeţi că...?!

— Ferit-a sfântul!

— Dumneavoastră ce ştiţi, Excelenţă?

— Nu ştiu nimic, nu ştiu nimic.

— Ei bine, de ce-am mai juca teatru?

— Între noi, Excelenţă, credeţi că cele petrecute în spelunca aia, Eldorado?...

— Credeţi că...

— Eu? Da de unde! Ce, o nebunie ca aia ar putea zdruncina Mullerdomul?

— Sigur că n-ar putea, dar...

— Dar?

— Numai Muller ştie ce s-a petrecut acolo! Ceva imposibil, ceva de neînchipuit...

— Dacă poţi avea încredere în orbul Orsag...

— Toţi zic aşa!

— Eu nu mai înţeleg nimic!

— Čulkov a auzit un glas!

— Orsag l-a văzut!

— Pe cine?

— Un vas de sticlă în formă de om!

— O făptură de porţelan!

— Diavolul!

— Dumnezeu!

— O fantomă!

— Čulkov e un şarlatan bătrân!

— Orsag e opioman! Apariţia nu era nici din sticlă, nici din porţelan, era din aburi de opiu!

— Şi focurile de revolver trase împotriva Necunoscutului?

— Delirium tremens!

— Şi Orsag chemat la Muller?

— Psst!

— *Vând Mullerdomul!*

— Auziţi! Auziţi!

— Muller vinde Mullerdomul!

— E cu putinţă?

— Ce se întâmplă?

— Se pare că nu ştiţi, domnule? Aşa glumeşte El adesea cu noi, slujitorii Lui. Spunem că e felul Lui de a cântări lumea.

— Ce prudent şi mărinimos din partea Lui! Înţelege-mă, serdare, Muller nu ţine la lumea lui, nici n-o preţuieşte, ba chiar e gata oricând să arunce în aer totul, întreaga şandrama! S-ar putea să vândă şi Mullerdomul, Excelenţă, oricât de straniu v-ar părea...

— Va vinde...

— Va vinde...
— Va vinde...
— Numai că, pentru o operaţie ca asta, e nevoie de doi...
— Şi totuşi, Alteţă, e frumos din partea Lui...
— Muller e un democrat!
— Un iubitor de oameni.
— Mai bine zis – un socialist divin...

XXIII.
„Cumpăr!”
S-au ciocnit două glasuri!
Petr Brok se prezintă lui Muller.
Întâlnire pe strada Alice Moor.

Şi în timp ce în sală se purtau asemenea discuţii, megafonul se auzi pentru a doua oară:

— *Vând Mullerdomul!*

— **Îl cumpăr!!!**

Glasul răsună de undeva din mijlocul sălii şi sfâşie dintr-odată cortina de şoapte tainice, aluzii şi apropouri. E o piatră aruncată în oglinda în care se oglindiseră până acum curiozitatea şi servilismul sălii.

— Îl cumpără! Un om care cumpără Mullerdomul! E oare cu putinţă? Ce, nu ştim cu toţii că asta e cea mai bună glumă a lui Muller? Sau există aici cineva mai puternic decât însuşi Muller? Ce-i Mullerdomul? Un stâlp de aur, înfipt în iad şi ajungând până la cer!

Pare că şi glasul care iese din trompa de cristal e surprins: a tresărit şi a amuţit. Un minut de groaznică linişte a încremenit în spaţiu. Mai apoi uimirea dispare şi ţeava de cristal vorbeşte iar. Acum e cu totul alt glas, un glas dur şi crud. Un scrâşnet de maşină care nu ucide, ci torturează:

— *Să se prezinte bărbatul care cumpără Mullerdomul!*

— **Aici sunt!**

În clipa aceea Petr Brok se află chiar în mijlocul sălii. Se căţărase pe uriaşa statuie transparentă a lui Atlas, care-şi ducea pe umeri globul de aur. Statuia se mistuia parcă sub el, în lumină şi globul stătea înfipt în aer, ca un soare care apune.

Aşadar pe globul acesta se aşează Brok. De acolo putea pune în siguranţă întrebările, putea prinde răspunsurile. Se suise acolo fiindcă simţise instinctiv că aşa e mai aproape de Ohisver Muller. De acel om care, cu cât îl descifrezi mai bine, cu atât e mai de nepătruns, cu cât te apropii mai mult de el, cu atât e mai depărtat.

Şi uite că am găsit, în sfârşit, un loc de unde să discut cu El. Dacă El e cel ce vorbeşte acum din gâtlejul de cristal, cu atât mai bine! Cunoscându-i glasul, înseamnă că îl cunosc pe jumătate. Glasul care îl va trăda dintre milioane de alte glasuri. Nu-mi mai rămâne decât să găsesc gura în care ia naştere. Calapodul în care se răceşte şi se întăreşte, ca un fier cu care se înfierează trupurile mucenicilor!

Megafonul şuieră:

— *Cine eşti tu?*

Ia te uită ce curios catadicseşte să fie domnul Muller! Ce, nu e atotştiutor? Brok nu prea ştie nici el cine anume e şi gândul acesta seamănă cu o menghină care-i strânge tâmplele, până plesnesc. Şi apoi, toate astea sunt oarecum legate de lămpile galbene ce-i apar în vis! Nu! Nu poate să se gândească la asta acum! Trebuie să creadă în hârtiile pe care le poartă în portofel. De aceea nu-i decât un duh bântuind prin Mullerdom, un om fără trup, un glas care trebuie să ucidă, ca să se răscumpere!

Megafonul şuieră a doua oară:

— Cine eşti tu?

Iar detectivul răspunde:

— Petr Brok!

— Petr Brok? întreabă megafonul cu dispreţ. *Eu sunt Ohisver Muller!*

— Numele nu contează!

Unduirea neagră a jobenelor, jos, sub picioarele detectivului, se învârteşte. Chipurile devin livide de uimire. Ce-şi permite glasul acesta de deasupra capetelor lor? Cine e acest Petr Brok, de nu-i pasă de numele lui Ohisver Muller?

Numele omului căruia îi aparţine universul?

Al omului cu puteri de dumnezeu?

Să fie oare mai puternic celălalt glas, care izvorăşte de undeva din neant şi-şi bate joc de Muller?

Petr Brok!

Nume de om sau numele unui nou zeu?

Un lucru e sigur: aici s-au ciocnit două glasuri! Se pipăie, îşi încearcă puterile pentru bătălia viitoare. Asta o simt cu toţii. Dar cine va învinge?

— Domnule Muller! Vreau să-ţi vorbesc!

— Petr Brok să se prezinte la Ban Arab, agentul nr. 199!

— N-am ce face cu un agent! Îl vreau pe Muller!

— Ce intenţionează să facă glasul care cumpără Mullerdomul?

— Să te întreb mai întâi ceva! O mică întrebare la ureche! Ce te-a apucat aşa, deodată, de-ţi vinzi hardughia?

— Acum întreb eu!!!

— Mai întâi eu, domnule Muller! Îţi cunosc căile care duc spre stele! Ţi-am pătruns monstruoasa taină! Societatea astrală COSMOS... nu cumva e un crematoriu? Câte acţiuni ai, domnule Muller?

Şi atunci, spre marea lui mirare, lui Brok îi răspunde un alt glas, mult mai bătrân şi parcă îngândurat:

— Ei bine, Petr Brok să vină diseară pe strada Alice Moor, etajul 354, uşa numărul 99.

— Cu cine se va întâlni acolo?

— Cu Ohis Muller!

XXIV.
Sanctuarul lui Ohisver Muller.
Se bea vinul „Înălţării la cer”
Petr Brok îl supără iar pe dumnezeul Muller.
Trei împuşcături în covor...

După ce se anunţase astfel atotputernicului Muller, Petr Brok nu mai avea curajul să părăsească globul de aur al lui Atlas şi să coboare în mijlocul mulţimii. Aşteptă până când sala începu să se golească şi ciorchinii de sticlă mată de pe plafon să se stingă. Dintr-odată se stinseră toate luminile! Întunericul, un întuneric fără de sfârşit, negru şi inuman, îl îngropă de viu pe Petr Brok!

Ce nenorocire! Cum scapă de aici? Cum ajunge la ieşire? Cum se mai întoarce la prinţesă, pe care a lăsat-o pe strada Berta Bretard?

Începe să regrete că a părăsit-o cu atâta uşurinţă. Ce-ar fi s-o ameninţe chiar acum vreo primejdie? Ce-ar fi să nu mai nimerească drumul până la ea?...

Brok se lasă să alunece de pe glob pe covor şi începe să caute drumul pe dibuite.

La un moment dat atinge cu vârfurile degetelor ceva rece. Un punct în spaţiu! Un perete care-l va duce, desigur spre lumină! Repede, repede înainte! Porneşte pe urma palmelor lui, care alunecă pe marmura netedă.

În sfârşit! O uşiţă! Un coridor îngust şi la capătul lui, altă uşiţă. Brok o deschide. Lumină.

E o prăvălie sau un teatru de varietăţi, un muzeu, o cafenea sau un panopticum? Naiba ştie! Pe covoarele pestriţe, înflorate, se află măsuţe rotunde şi, în jurul lor, fotolii adânci, liliachii, pe rotile. Din ele răsar capetele a tot felul de oameni, fumând şi bând din pocale de argint o băutură roşie, fierbinte. O alee de stâlpi luminescenţi duce spre un podium pe care, sub o cupolă albastră, înstelată, se află un altar. Cel puţin pare un altar, după gruparea simetrică a lumânărilor electrice, a florilor şi a palmierilor. Deasupra altarului, într-un cadru elipsoidal din becuri, străluceşte imaginea unui domn gras, îmbrăcat în purpură. Şade pe tron cu coroana pe cap şi are o barbă deasă, despărţită în două. Într-o mână ţine, ca un împărat, globul pământesc, iar în cealaltă – casa cu o mie de etaje, în formă de sceptru. În jurul capului are o aureolă din stele de aur.

E acelaşi grăsan jovial, al cărui chip Brok îl văzuse şi la Bursă. Deasupra tabloului, dispuse în semicerc, ard litere violete:

DUMNEZEULUI MULLER

Dar cel mai tare se miră Petr Brok când, de-o parte şi de alta a naosului catedralei – sigur e o catedrală! – în altare mai mici, vede figurinele de ceară ale unor sfinţi şi mucenici ciudaţi, unii dând din cap, alţii frângându-şi mâinile, mişcând din buze, rotind ochii şi ridicând cu mişcări ţepene nişte unelte necunoscute.

Pe un altar, într-o vitrină de sticlă, se află o femeie din ceară, cu o perucă blondă, într-un veşmânt alb. Zâmbeşte suav şi respiră regulat, după cum o arată sânii ce se ridică şi coboară. Întoarce din când în când capul cu acea mişcare graţios ridicolă a marionetelor, la care trupul stă nemişcat şi doar capul se roteşte într-o parte şi în cealaltă. La picioarele ei stă în genunchi o fată, cu palmele ridicate în sus. Această mişcare e legată de o rotire a capului fecioarei albe, după care mâinile cad brusc şi iar se ridică.

Petr Brok e uimit peste măsură. La început nu-şi dă seama de ce, dar dintr-odată pricepe. A mai trăit o dată ceva asemănător. Demult, tare demult... E ca şi cum s-ar fi întors într-un loc vag cunoscut, pe care l-a văzut cu mii şi mii de ani în urmă...

Un şir de sicrie de sticlă, şi în ele manechinele de ceară ale unor eroi morţi, respirând uşor cu ajutorul unui mecanism de ceasornic. Ici o femeie albă şi grasă, cu mâinile încrucişate pe ridicătura albă a sânilor, care se înalţă şi coboară. Colo o căpetenie de tâlhari, respirând încă – aici un împărat ucis, iar alături un ucigaş celebru...

Unde, unde fusese asta? Şi când anume?

Petr Brok se cramponează cu disperare de această amintire şi simte – cleştele! Neluând în seamă durerea, închide ochii şi-şi scormoneşte din nou memoria... Vede deodată o lampă galbenă între grinzi... stâlpi mâncaţi de carii şi o scândură cenuşie, pe care mişcă ceva... În lături! În lături cu această nălucire! Acum mă aflu într-o catedrală, înălţată întru cinstirea omnipotentului, omniprezentului zeu Muller, cel cu barba dublă! Văd credincioşi, leneş tolăniţi în jilţuri liliachii şi sorbind din potire, aşteptând ceva. Iată şi un amvon, ca un crin de aur. Iar din el răsare, aidoma unui pistil uriaş şi diform, un burdihan în cămaşă violetă şi, deasupra lui, un cap acoperit de o tiară de sticlă cu nouă etaje, în care arde un bec.

Brok zăreşte buzele care se mişcă în mijlocul chipului gras ca o lună plină. Abia atunci îşi dă seama că cineva vorbeşte şi că e cazul să asculte.

Iată ce rugăciune înalţă marele preot:

O, tu, stăpân, conducător şi rege
al nostru, carele te numeşti:
Ohisver Muller,

ceea ce înseamnă „Veşnic călător spre înălţimi”
tu, carele ai săvârşit minunea minunilor,
în faţa căreia vor încremeni de uimire
toate generaţiile viitoare
şi anume „Mullerdomul”,
punte spre ceruri…
Stăpân al nostru, rege al nostru,
Tu, Ohis Muller,
Carele, cu prezenţa ta, umpli
toate spaţiile lumii
coboară-ţi glasul asupră-ne,
dă mărturie
necredincioşilor…

Marele Preot îşi drege glasul şi ridică ochii în sus, de parcă ar aştepta să răsune cu adevărat un glas din ceruri. Dar, cum nu se aude nimic, îşi continuă rugăciunea:

Facă-se voia ta,
precum pe pământ,
şi în stele.
Ascultă ruga noastră
Tu, Mare Muller,
unic şi veşnic!
Priveşte cu cătă umilinţă ne rugăm ţie!
Rosteşte un singur cuvânt,
şi vinul bucuriei ne va umple sufletul…

Marele Preot îşi trage răsuflarea, după care reia, pentru a treia oară rugăciunea:

Atotputernicule, omniprezentule,
atotştiutorule Ohis Muller,
Călătorule spre înălţimi,
zeu al tuturor zeilor,
domn şi rege al tuturor stelelor.
Dintre milioane de stele ţi-ai ales steaua aceasta
ca să trăieşti pe ea.
Cerul tău ţi l-ai creat în mijlocul nostru
şi din pământul nostru ai făcut

steaua aleasă,
steaua divină...
Stăpâne Ohis Muller,
Călătorule spre înălţimi,
Ascultă ruga noastră!

— O ASCULT!

răsună un glas puternic din măruntaiele cupolei. Marele Preot, cuprins de un extaz mistic, scoate strigăte de bucurie; se aud clopotele bătând, cântec de orgă şi coruri. Credincioşii se ridică din jilţuri şi înalţă cupele. E clar că toate astea fac parte dintr-un ceremonial care se repetă în fiecare zi.

Marele Preot continuă:

Doamne dumnezeule,
Constructor al Mullerdomului,
rege al pământului,
domnitor al stelelor!
Toate tainele universului
şi ale sufletului omenesc
nu mai sunt o enigmă
în faţa Ta –
Căci Tu însuţi eşti cea mai mare enigmă a lumii
Priveşti în adâncurile infinitului
şi zâmbeşti,
căci Te vezi pe Tine însuţi,
Fără de sfârşit e oglinda Ta,
Priveşti în adâncul sufletului omenesc
şi plângi
Căci vezi, pe fund,
bolovanii păcatelor noastre,
şi *numeri bătăile inimilor trădătoare...*
Tu, cel care ai ridicat
Mullerdomul,
punte spre ceruri,
iartă-ne nouă păcatele noastre!

— VĂ IERT!

...răspunde glasul dumnezeiesc.

Încep apoi litaniile, lungi şi obositoare, în care numele lui Muller se repetă în toate variantele posibile, însoţit de o mie de epitete, dintre cele mai diferite.

Apoi Marele Preot coboară din amvon spre altarul principal şi invocă cu tărie efigia zeului Muller, înconjurată de becuri electrice, cerându-i cu insistenţă să săvârşească, în această măreaţă clipă, o minune.

Şi-atunci răsună, de sus, glasul:

Am făcut din steaua aceasta centrul universului
şi am coborât pentru o mie de ani în trup omenesc.
Voi pleca pe urmă pe altă stea,
să ridic un alt Mullerdom,
casă cu o mie de etaje.
Dar voi, cei ce vă închinaţi mie
bând din belşug vinul fierbinte
al „înălţării la ceruri”
simbol al fiinţei mele pe această planetă,
voi toţi veţi trăi pe stele
mai frumoase şi mai fericite decât e aceasta!
Pentru păcătoşi, hulitori şi pentru duşmanii mei
am pregătit focul şi chinurile iadului
în nouă lumi.
Vouă însă, copiii mei,
V-am ridicat aşezări cereşti pe planetele
pe care le veţi alege voi înşivă
încă din timpul vieţii.
Iată de ce vă sfătuiesc
să nu regretaţi această lume!
Nu mai întârziaţi şi căutaţi printre stele,
alegeţi-vi-o pe cea mai binecuvântată!...
Scepticilor!
Doar de aceea am pus
soliul în poala acestei lumi,
de aceea am făurit o flotă
ce brăzdează oceanele universului,
ca să vă aduc bolta cerului aproape
şi stelele să vi le pun la picioare!
Cei ce cred în mine
vor trăi veşnic
în fericire, pe steaua

pe care singuri şi-o vor alege.
Amin, amin zic vouă,
pregătiţi-vă de drum lung,
nu vă temeţi de despărţire!
Încredinţaţi vieţile voastre
COSMOSULUI,
societate de transporturi cereşti...

— SOCIETATE DE CODOŞI, DE NEGUSTORI DE SCLAVI ŞI DE INCINERATORI DE CADAVRE – NU-L CREDEŢI PE MULLER!

Cuvintele acestea le strigă Petr Brok. Vrea să-l provoace din nou pe falsul dumnezeu! Şi e totuna dacă vorbeşte Muller, sau vreun agent jucând rolul zeului Muller; îl indignează reclama neruşinată pe care o face, prin procură, acest glas divin, în slujba societăţii de codoşi şi de negustori de sclavi „COSMOS".

O spaimă fără margini îi cuprinde pe credincioşi. Fulgerul groazei loveşte în creierele lor speriate, trecând prin paratrăsnetul nervilor. Cupele cad din mâini, oamenii se prăbuşesc leşinând de groază. Iar de sus, glasul grăieşte:

DIAVOLUL A VENIT
SĂ-L SFIDEZE PE DUMNEZEU!

— Nici diavolul, nici dumnezeu; a venit un om, ca să se măsoare cu alt om! Iar unul dintre noi e un ticălos şi de o mie de ori ucigaş! Întregul Mullerdom nu-i decât o minciună, o înşelătorie!

Pac!!!

O împuşcătură!

Glontele fluieră cu neruşinare, ca un şfrengar, pe lângă urechea lui Brok.

Pac!!!

Altul!

Chiar pe sub nas, ca să-i simtă mirosul. Se ascunde în covor, lângă primul.

— Atenţie!

— De sus se trage!

Glasul lui Brok e ţinta cuiva de acolo de sus! Da, de acolo, prin ferestruica din cupolă, se vede o mână înarmată cu un revolver browning!

Să fie oare Orsag, care-l vede prin lentilele de pe tâmple?

Pac!!!

O nouă împuşcătură! A pătruns în covor, exact printre celelalte două.

Pe a patra Brok n-o mai aşteptă. Se repede spre ieşirea blocată de mulţimea înnebunită. Sare peste talmeş-balmeşul de trupuri speriate şi, păşind pe spinări şi pe scăfârlii, trece prin deschiderea învolburată a portalului, coboară în goană scările şi iese primul în stradă.

Ce ciudat! E tot strada Annei Dimer, strada la al cărei capăt se înălţase la început, pe coloane de cristal, clădirea bursei. Îşi aminteşte cum din holul bursei a pătruns, pe o ulicioară întunecată, în sanctuarul lui Muller şi încearcă în zadar să-şi explice această legătură inexplicabilă. În locul bursei se înalţă acum o catedrală cu o reclamă luminoasă:

DUMNEZEULUI MULLER

Dar asta e o enigmă a cărei dezlegare trebuie amânată, din cauza altei probleme, mai importante, asupra căreia îşi concentrează toată atenţia:

— Prinţesa!

Ce se întâmplă cu prinţesa? A lăsat-o cu prea mare uşurinţă în vila Tamara. Nu cumva o ameninţă vreo primejdie?

XXV.
Chipul prinţului Ačorgen.
Ochiul lui Muller în dormitorul prinţesei.
Cu liftul în Gedonia.
Din nou lampa galbenă

Când Brok ajunse în fugă la vila prinţesei şi vru să privească prin zidurile transparente, observă că toate erau acoperite pe dinăuntru cu perdele de mătase ce atârnau, de pe vergelele de aur, până la podea. Din una din camere, cu draperii albastre ca cerul, se auzeau două glasuri: unul de bărbat şi unul de femeie! Printr-o crăpătură îngustă între perdele, Brok o zări pe prinţesă, şezând, iar în faţa ei, pe un divan turcesc – un cap de bărbat.

Datorită faptului că era invizibil, Brok reuşi să se strecoare spre această cameră, deschise fără zgomot uşa de sticlă şi se furişă printre faldurile draperiei, chiar sub ochii musafirului necunoscut, toate astea mai iute şi mai bine decât îşi imaginase. Încăperea în care se strecurase era salonaşul unei fete tinere.

Chipul care se proiecta pe fondul albastru al draperiei arăta de-a dreptul ciudat. Se deosebea, prin construcţie şi proporţii, de toate feţele omeneşti. Era probabil un exemplar zămislit de natură pe o altă stea. S-ar fi putut să fie frumos, în felul lui, cum e frumos, de exemplu, un cap de cal, dar pus lângă un chip omenesc trezea uimire.

Era surprinzător de îngust şi de lung. Nasul forma, din profil, o curbă perfectă, ca un cioc de papagal. Ochii înfundaţi în cap băteau în galben, şi în verde, şi în cafeniu, şi în albastru, de parcă ar fi putut să-şi schimbe culoarea după dispoziţie. Între nas şi gură se întindea buza de sus, inutil de lungă şi de goală. Avea un barbişon alb, elegant tuns şi despărţit în două, vizibil fals. Picioarele îi erau lungi şi subţiri. Ca înălţime, o depăşea pe prinţesă cu cel puţin două capete. Era îmbrăcat în mătase albă, ca un jucător de tenis.

— Nu depinde decât de dumneavoastră, spunea el. Totul poate fi uitat. Fuga dumneavoastră, prinţesă, a fost ridicolă, şi cu toate astea a trezit respectul Marelui Muller...

— Dar cum de a aflat despre fuga mea, prinţe Ačorgen?

Prinţul se strâmbă compătimitor:

— Nu ştiţi că e atotvăzător? Aţi crezut cu adevărat că veţi scăpa ochiului lui dumnezeu? A privit fuga dumneavoastră, v-a însoţit fiecare pas, aşa cum se uită şi acum la noi, din cerul său...

Ačorgen, cu făţarnică idolatrie, arată cu degetul spre tavan. Acolo se zărea un ochi rotund de sticlă.

— Ăsta-i ochiul lui? se sperie prinţesa.

— Bineînţeles! La toate etajele, în toate camerele, îşi priveşte din tavan supuşii, ziua şi noaptea...

Prinţesa se tângui:

— Dar şi în dormitorul meu există o asemenea oglinjoară în plafon! Ce neruşinare!

— Cum adică, dumnezeu poate fi neruşinat, dacă e atotvăzător? Bineînţeles că se uită şi în dormitorul dumneavoastră, la fel ca în toate dormitoarele din Mullerdom! Tocmai de aceea nu mai trebuie să vă fie ruşine de el, căci vă cunoaşte la fel de bine ca un soţ, cu toate că nici nu v-a atins încă! Şi iată că acum ar vrea să vă atingă! I-aţi intrat în graţii! Urmaţi-mă! Vă conduc la el!

— Niciodată! strigă prinţesa.

Privi speriată în jur, parcă ar fi căutat pe undeva scăpare.

— Sunteţi mândră! spuse Ačorgen şi ochii i se umbriră. Puţine sunt femeile ca dumneavoastră în Mullerdom! Şi tocmai de asemenea femei are nevoie Muller! N-o să mai fiţi silită să dansaţi! Vă oferă deplină libertate şi posibilitatea de a vă mişca în voie la toate etajele! Dacă îi veţi fi pe plac într-o singură noapte, veţi gusta din plăcerile şi desfătările ţinuturilor de rai ale Gedoniei.

— Mai bine moartă! spuse posomorâtă prinţesa.

— Chiar acesta e răspunsul pe care îl aşteaptă Muller! Dacă v-aţi arunca în braţele lui, v-ar respinge! Îi plac lupta, revolta, trădarea, nu numai la bărbaţi, ci şi la femei! Dacă veţi lupta, se va strădui să vă cucerească. După ce veţi fi a lui – vă va dedica cel mult o stradă...

Prinţul Ačorgen puse pe masă, chiar sub ochiul din tavan, o lampă mică de bronz. Când o aprinse, flacăra ţâşni şi sticla rotundă din plafon se acoperi cu un strat cenuşiu-albăstrui.

Atunci, privind în sus, prinţul hohoti cu sălbăticie şi revoltă. În ochi îi sclipea o lumină verzuie.

— Aşa, micuţa, draga, fermecătoarea mea Tamara! Ohisver Muller a surzit şi a orbit pentru zece minute! Putem face ce vrem, acum nu ne mai vede... Nu te teme de Muller. Mă ai pe mine! Numai eu te pot smulge din ghearele lui! Uite, pentru unul din surâsurile tale strălucitoare, de regină, îmi trădez stăpânul!

Vru s-o apuce de mâini, dar prinţesa, îngrozită, se trase înapoi.

Prinţul se întristă dintr-odată.

— Nu! Nu-ţi fie frică de mine! Nu-ţi fac niciun rău... N-am vrut decât să-ţi arăt cât sunt de puternic! Dragostea ta însă vreau s-o merit! Vino cu mine! Te voi duce în culisele Mullerdomului. Îţi voi arăta toate mecanismele, toate minunile şi vrăjile invizibilului, omniprezentului şi atotştiutorului

dumnezeu. Sunt teribil de ingenioase şi ştim despre ele numai noi doi: Muller şi cu mine! Vrei să mă urmezi?

— Du-te! Sunt alături de tine! şopti Brok, mângâind uşor braţul prinţesei.

Ea însă îl prinse brusc de mână şi i-o strânse cu putere. Brok se smulse iute, dar chipul prinţului Ačorgen nu dădu niciun semn de nelinişte.

— Vii? o întrebă aproape rugător.

Prinţesa privi sfioasă în jur, după care spuse şoptit:

— Vin!

...

În timp ce, în liftul tapisat, se prăbuşeau în ceea ce părea o prăpastie, Brok simţi din nou, pe pleoape, boala lui ciudată. Cum închise ochii, văzu în jurul său cu totul altă lume. Oh, totul era atât de îngrozitor de veridic, de parcă nici n-ar fi fost vis! Regăsea aceeaşi peşteră blestemată din interiorul craniului găunos, pe care o văzuse încă în primul vis. Mereu acelaşi opaiţ galben... Ochiul de sticlă atotvăzător al lui Muller se transformase, în acest craniu, într-unul din găvanele ochilor de mult preschimbaţi în praf.

Şi totuşi peştera are o ferestruică, deschisă spre un viscol sălbatic, alb... În locul celor o mie de etaje, aici sunt doar 3 caturi cenuşii, de scânduri, pe care zac, chircite un soi de cadavre. Bărbile şi le încălzesc între genunchi, iar buzele lor suflă peste piepturile firave. Toate astea nu apar decât dacă închizi ochii. De îndată ce-i deschizi, te trezeşti în Mullerdom. Prăvălindu-te într-un fel de prăpastie, alături de prinţesă şi în faţa chipului de papagal al prinţului Ačorgen, care l-a trădat pe zeul Muller.

De cât timp zburăm?

Atenţie!

Nu cumva să închizi ochii!

Visul te pândeşte...

Ca să te convingi că prinţesa ta nu-i vis, atinge-i cotul cu degetul şi-ţi va zâmbi...

Doar zburăm spre Gedonia...

XXVI.
Monte Carlo în Gedonia.
Balerina pe poante.
„Nu cred în stelele voastre...”
Cezar Marlok, zeul marelui soare.
Prinţesa a mărit miza.
„Asta-i pentru drum!”

Sala roşie, în formă de con, e înecată într-o lumină subacvatică. La mijloc e o masă rotundă şi pe ea dansează, pe poante, o balerină din fildeş. Brok se apropie de masă şi vede intarsiile din metale rare, pietre preţioase şi lemn de esenţă, reprezentând harta lumii. Iar peste ea se roteşte balerina, pe poantele de diamant. Se mizează pe culorile ţărilor, ale imperiilor şi ale insulelor. Câştigă cel pe a cărui culoare se opreşte poanta figurinei, când îşi termină dansul. Dacă se opreşte pe mare, miza o încasează proprietarul tripoului. Cu cât e mai mică suprafaţa pe care s-a mizat, cu atât e câştigul mai mare.

Balerina dansează pe poanta de diamant peste ţări, mări şi insule. Drumul ei în spirale din ce în ce mai strânse trece Uralul şi şerpuieşte prin Siberia. Apoi se îndreaptă brusc spre Sud, taie pustiul Gobi – acum se clatină, ezită – şi se opreşte istovită pe cel mai estic punct al Indiei.

— Galben lunar – Singapore! Câştigă 29...

Ochii tuturor s-au fixat pe un chip slab, gălbejit.

— Ša-Ra, guvernatorul Manciuriei, se aud şoapte în jur.

Niciun muşchi nu s-a clintit pe faţa lui. Doar două scântei negre în ochii oblici urmăresc febril avalanşa de aur care se revarsă spre el.

Şi balerina îşi reia dansul, aurul zornăie, grămezile de mulldori se înalţă, se prăbuşesc şi se destramă...

Petr Brok se află acum lângă masă şi pune mâna pe un morman de aur.

— Toate astea pot fi ale mele, dacă vreau! Deci aici e locul acela de lângă Munţii Curgători, despre care vorbea bătrânul, acolo sus? Salariul unui muncitor pe un an e egal cu un mulldor! Ce curs ameţitor!...

— Un mulldor: 6 miliarde de lire, strigă cineva, de după gratiile unui ghişeu din peretele înclinat:

BIROU DE SCHIMB

Brok ia un ducat din grămada cea mai apropiată. Pe o faţă e întruchipat soarele, iar pe cealaltă – stelele!

Dar cine sunt aceşti oameni, cu bărbile despicate, care aruncă pumni de aur pe câmpul colorat al lumii, cum arunci grăunţe la găini?

— Uite, prinţesă – se apleacă Ačorgen spre doamna lui – acesta e noul rege al Siciliei, Malcolm Brooks paşa! Iar lângă el, chiorul acela cu guler de aur, e La-Marten, arendaşul Saharei. Până acum a câştigat pretutindeni, şi iată că pierde... la balerină... Cel în violet, cu un triunghi pe piept, este episcopul hirotonist al zeului Muller, Sixtus, fost negustor de cai. Negrul acela? Boxerul Kajmann. Vorbeşte cu amiralul D'Artois, care tocmai şi-a cumpărat titlul de „Imperator al tuturor apelor şi administrator al oceanelor"... Grăsanul de lângă el e Esaul Dar-gust, inspector sezonier al Coastei africane – poate să şi-o permită, e de fapt administratorul tezaurului lui Muller. Iar în spatele lui – lordul Evers, redactorul-şef secret al tuturor ziarelor vechiului continent. Şi aschimodia aia cu bărbuţă verde? Are o societate de navigaţie pe Marte...

— Nu cred în stelele voastre! strigă atât de tare prinţesa, încât câteva bărbi se întoarseră uimite spre ea.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu! şopteşte Ačorgen şi o strânge de încheietura mâinii.

După care îi spune mai blând:

— Dacă te-aude pipernicitul ăla cu barbă verde, s-a zis cu tine!

— Ce dumnezeu, nu văd că-s traşi pe sfoară?...

— Încet! Vorbeşte mai încet! Toţi ştiu şi totuşi se prefac că ar crede! Asta e voinţa binefăcătorului nostru! strigă cu voce tare şi priveşte temător spre gemuleţul convex din tavan.

În clipa aceea se apropie de el un bătrânel îmbrăcat în alb, minunat de frumos. Ţeasta complet cheală îi străluceşte de transpiraţie şi reflectă lustra de cristal care se leagănă deasupra-i, în vârful unui con.

Îşi dau călduros mâna.

— Slavă lui Muller, Cezar! strigă cordial Ačorgen – ce mai e nou pe soarele dumneavoastră?

— Mulţumesc de întrebare, prinţe, răspunde bătrânul şi fruntea i se încreţeşte de riduri care-i cuprind mai bine de jumătate din ţeastă. Nu-mi văd capul de griji... Am fost pe-acolo acum o săptămână... Nimic de spus, e greu să fii un dumnezeu drept! Îl înţeleg pe Marele Muller, când mi se plânge de funcţia-i dumnezeiască...

— Ea e prinţesa Tamara, i-o prezintă Ačorgen. Cezar Marlok, zeul marelui soare A III.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneata, prinţesă... zâmbeşte craniul chel, se zice că ai fost pe ZB I... în constelaţia PITICILOR.

Prinţesa se pregăteşte să protesteze, dar Ačorgen o strânge din nou de încheietura mâinii, răspunzând iute în locul ei:

— Sigur că da, avea chef de o păpuşică, voia să-şi aducă o jucărie vie în cămăruţa ei de copil. Căci nu-i ea însăşi decât un copil. Ei, cum staţi cu norocul la balerină? întreabă repede, ca să schimbe vorba.

— Mizez încontinuu pe suprafaţa neagră a Hindustanului, răspunde craniul pleşuv. Am câştigat o dată şi câştigul îmi ajunge ca să pierd de 468 ori. E o ţară mică, prinţe.

— Vrei să joci? o întreabă Ačorgen pe prinţesă.

— Mizez, zâmbeşte ea ca în vis, mizez pe imperiul Moraviei. Se află pe ţărmul Mării Baltice şi acolo e rege bătrânul meu tată...

— Nu te-aş sfătui, îi spune îngrijorat prinţul. Uite cum arată „imperiul" tău pe harta lumii! Ca un ţânţar pe trupul unui mamut...

— Şi totuşi am să mizez pe imperiul pe care l-am pierdut... Poate-mi recâştig visul spulberat...

— Dacă vei câştiga, se strâmbă Ačorgen, la mormanul de aur pe care îl vei aduna, adaug şi imperiul ăsta al tău!

— Asta înseamnă că mă pot întoarce acolo? întreabă ea, naivă, şi-şi împreunează mâinile.

— Bineînţeles! Te voi conduce chiar eu, pe rândunica mea, îi şopteşte prinţul la ureche.

Prinţesa mizează pe picătura rubinie, abia vizibilă, pe care nu jucase încă nimeni. De aceea şi eventualul câştig ar fi fost ameţitor de mare.

Balerina îşi ia din nou avânt, pornind din Insula Trufiei, acum centrul lumii. Atinge cu poanta de diamant ţări şi mări, urmărită de priviri febrile. Lunecă peste suprafaţa de azur a oceanelor, după un zbor nebun stă o clipă în echilibru pe câmpia cenuşie a Balcanilor, trece dansând munţi şi râuri, porneşte apoi spre nord, fără ca cineva să vadă mâna care o dirijează... Şi iată că un spasm îi frânge membrele, vestind apropiatul sfârşit al dansului. Încă câteva mişcări, bete parcă – şi balerina cade, atingând cu vârful piciorului picătura rubinie de pe malul Balticii.

Petr Brok avusese grijă să se întâmple aşa.

Prinţesa trage spre ea un munte de aur, urmărită cu uimire de toţi ochii.

— Ăştia-s banii de drum, se bucură prinţesa, în timp ce Ačorgen schimbă la casă aurul pe câteva grăunţe de „Soliu", pe care îl ascunde într-o pungă. După care o trage pe prinţesă, zorit, spre uşă.

Altă sală. Seamănă cu o stea în şase colţuri, ale cărei raze se prelungesc în depărtările luminoase ale oglinzilor. Masa din mijloc are şi ea şase colţuri şi pe ea dansează tot o balerină albă.

Brok priveşte masa. Nu mai e harta lumii. E cerul întunecat, presărat cu stele. Aici se joacă pe stele. Pe Brok l-ar interesa grozav cum e jocul, dar n-are timp. Prinţul Ačorgen trece iute şi prin sala asta, trăgând-o pe prinţesă după el.

XXVII.
Iatacul viselor fericite.
Voluptăţile celor şase simţuri.
Sub plafonul transparent locuitorii cerurilor sunt neliniştiţi...
Degetul muşcat

Intrară în altă sală, nu mai puţin ciudată, care era în acelaşi timp iatac şi studio de cinema.

Pe divanele acoperite cu astrahan se lăfăiau trupurile neînsufleţite ale unor oameni adormiţi. Ochii le erau pe jumătate ieşiţi din orbite. Pupilele li se dilatau ca picăturile de cerneală pe o sugativă. Deasupra lor huruiau nişte aparate pe care se învârteau bobine de film, iar obiectivele erau dirijate direct spre ochii celor ce dormeau.

— Acesta e iatacul „viselor fericite", o informă Ačorgen. Prafurile de dormit pe care le strecoară aici şarlatanii din West-Wester au proprietăţi stranii pentru reflexele oculare. Filmele ciudate, exotice, care se derulează în creierele ameţite, sunt reflectate de pupilele celor ce dorm. Casa de filme VISFILM îi plăteşte pe nenorociţii ăştia, pe jumătate cretinizaţi de dozele masive de pilule şi prafuri pentru vise. Apoi, aceste filme, filmate din pupilele lor, sunt proiectate pe ecranele de mătase ale cinematografelor din Gedonia.

Ačorgen se apleacă spre prinţesă, cu un ton intim şi protector:

— Dacă o să-ţi arăt filmul din ochii unuia care foloseşte numai praful FOKA, ai să rămâi uimită de fantezia dezlănţuită a iubirii! Ţie pot să-ţi spun că aceste filme color sunt folosite de VISFILM şi pentru a demonstra, celor ce vor să emigreze, erotica de pe stele născocite...

Se treziră apoi în pragul unei săli mari, atât de luminoasă, încât Brok, pentru o clipă, nu mai văzu nimic. Când în cele din urmă îşi reveni, mai multe senzaţii diferite îi atacară simţurile.

În primul rând: din tavan ploua cu trandafiri. De fapt nici nu erau trandafiri, ci o ninsoare trandafirie, ce se aşternea pe balustradele şi pe cuiburile viu colorate, ridicate din perne de cauciuc, de toate mărimile, formele şi culorile, aşternute una peste alta.

Imediat însă şi urechile îi fură mângâiate de o melodie dulce şi tulburătoare, înăbuşită parcă de un perete, emoţionantă prin depărtarea ei aparentă. Acum cântă viorile pe un vârf de munte, acum plânge un violoncel pe fundul unei prăpăstii...

Întinse mâna spre fulgii trandafirii, aruncaţi de o fântână de cristal din mijlocul sălii. Simţi un frison dulce, arzător, aidoma desfătării pe care ţi-o dă focul după un ger cumplit sau senzaţiei de răcoare în mijlocul dogorii. Pe

limbă, fulgii stârneau chinul unei sete de nestins şi în acelaşi timp o şi alinau...

Trupuri de bărbaţi şi de femei erau leneş scufundate în perne. Singura lor îmbrăcăminte o constituiau şiragurile de perle şi franjurii din jurul şoldurilor. Prindeau cu buzele fulgii trandafirii şi-şi lăsau spatele, burţile şi membrele pradă lor. Sclave goale purtau pe capete tipsii de aur, încărcate cu fructe exotice şi cu tot felul de delicatese.

Ochii lor priveau holbaţi plafonul. Ce se petrecea acolo? În loc de tavan, o placă transparentă, pe care dansau femei şi bărbaţi goi. Şoldurile ondulau şi se roteau în ritmul muzicii, braţele se înălţau în văzduh, simboluri ale pasiunii şi iubirii, picioarele se desfăceau aproape în linie dreaptă, de parcă oamenii aceia n-ar fi avut oase.

— Iată desfătările celor şase simţuri – şi iată-i pe adepţii lor, îi explică Ačorgen prinţesei, care-şi acoperise ochii cu palmele.

— Gustă din fulgii aceştia, sunt zăpada dragostei de pe planeta Andradia. Întinde numai vârful limbii, şi-i vei ierta pe cei ce aici se închină zeiţei Andradia.

O prinse pe prinţesă de cot şi o ţinu în faţa vijeliei aruncate de fântână. Şi dintr-odată prinţesa se cutremură şi-şi întinse faţa spre ploaia trandafirie. Închise cu voluptate ochii şi întredeschise buzele. Ačorgen râse victorios.

— Aşa, priveşte acum în sus, copilule! Acolo ar fi trebuit să dansezi – şoldurile tale ar fi trebuit să fie spectacol pentru aceşti idolatri impotenţi! Acum poţi gusta tu însăţi din toate desfătările şi-ţi voi arăta altele, şi mai grozave, căci n-am ajuns decât la poarta raiului.

Prinţul Ačorgen o cuprinse pe prinţesă pe după talie şi o strânse uşor. Tamara nu se opuse defel. Dacă Brok i-ar fi privit în clipa aceea chipul, i-ar fi văzut pleoapele cum clipesc înfrigurate de dorinţă, nările palpitând de pasiune, buzele sorbind lacom fulgii trandafirii.

Dar Brok nu vedea. Printre chipurile sibariţilor acoperiţi de petale, recunoscuse masca ipocritului amiral cu ochelari negri. Cu bărbia ridicată în sus, se întindea cu voluptate, scufundat până la mijloc în pernele de puf, iar pe pieptul gol sclipea umed o steluţă de argint. Brok voia grozav să audă ce vorbea cu ceilalţi oameni goi-puşcă, care îl înconjurau, întinşi pe spate, cu ochii leneş holbaţi spre tavan, scuturând din când în când de pe trupurile lor roua fulgilor topiţi.

— Crezi în miracole, amirale?

— Prostii!

— Atunci cum îţi explici toate lucrurile ce se petrec acum la noi, în Mullerdom?

— Marele nostru Muller are, se-nţelege de la sine, şi duşmani mari! Poate fi mândru de ei...

— Până acum nimicea pe oricine i se punea în cale!

— Azi însă primejdia pare să vină de altundeva...

— Vrei să zici de sus, *signore?*

— Până una-alta, deasupra noastră nu vedem decât lucruri fermecătoare... revoluţia picioruşelor graţioase, talazul şoldurilor răzvrătite...

— Ia te uită, cardinale, picioruşele acelea superbe le-aş recunoaşte din milioane.

— Sola Maj... a învăţat şi să danseze...

— Şi coapsele feciorelnice de colo...

— Hehehe! Nu le-ai sărutat încă?

— Muller nu se teme nici de dracu'...

— Nu mă îndoiesc! Numai că pe dracul ăsta ar trebui mai întâi să-l vadă, dacă vrea să-l nimicească!

— Atenţie! Acum dansează Anna Marton! Dansul se numeşte „Evoluţia solară"!

— Revoluţia sclavilor s-a apropiat cu şaizeci de etaje!

— Ziua şi etajul!

— Oh, deci îi mai despart de cer doi ani! Cică Vítek din Vítkovice a înnebunit...

— Da de unde. A fost ucis!

— Otrăvit!...

— Am auzit că ar fi îmbătrânit peste noapte cu cincizeci de ani!

— Fiţi atenţi! Kaja Warand dansează „Baletul ruletei pe harta lumii"!

— Şaizeci de mii m-a costat... am mizat de o sută de ori pe Siria – şi a zburat!

— Ai putea să-mi spui, amirale, cine îndrăzneşte...?

— S-a auzit un glas...

— Şi trupul unde-i?... Trupul, din care să ţâşnească sânge... Trupul, care să se prăbuşească la pământ...

— Un om fără trup!

— Prostii!

— E un zeu!

— E o forţă!

— Un glas de dincolo de mormânt!

— Chemarea universului!

— Ura stelelor!

— Lasă metafizica, serdare! Primejdia e mult mai mare decât ar putea să reprezinte toate forţele şi vocile din stele şi din măruntaiele pământului. E un om!

— Un om! Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu unul, un grup de oameni, care s-au strecurat printre noi, slujitorii cinstiţi ai lui Muller! Se mişcă printre noi, laolaltă cu noi se închină şi-l cinstesc pe Muller, au legitimaţii de intrare în cluburile noastre şi destul aur ca să pătrundă toate tainele Mullerdomului! Da, onorabililor, printre noi există trădători!

— Dar încăierarea de la hotelul Eldorado?

— Dar disputa glasurilor la bursă?

— Dar scandalul din sanctuarul lui Muller?

— La Eldorado s-au tras focuri de armă!

— Şi în catedrală s-au tras!

— COSMOS-ul e demascat!

— Acţiunile lui au scăzut, de la patruzeci, la douăzeci de mii!

— Am o sută!

— Dacă nu distrugem forţa asta stranie, ne distruge ea pe noi!

— De ce vă e frică? În spatele nostru se află Muller!

— Şi el o să cadă odată cu noi!

— Psst!

— Domnilor! Ştiu cum se numeşte această cumplită forţă, care ne poate distruge!

— Cum???

— Petr Brok!

— Evident, aşa şi-a spus când Marele Muller a întrebat, la bursă, cu cine are onoarea!

— Se aude că azi... azi cei doi se vor întâlni pe strada Alice Moor, numărul 99!

— Muller şi Brok!

— 99... asta-i sala oglinzilor concave!

— Are duşumea electrică cu trapă!

— Acolo şi-a pierdut minţile Werner, căpetenia primei răscoale...

— Acolo a dispărut Anders, redactorul răzvrătit al ETAJELOR SUPERIOARE!

— De acolo n-a mai ieşit trădătorul Olim!

— Dar dacă glasul nu vine la numărul 99? Dacă nu vine?

— Vine el!

— Şi dacă nu nimereşte?

— Ţi-ai găsit – doar e pretutindeni!

— Aşadar e omniprezent?

— Ca zeul Muller!

— Atunci e zeu şi el!

— Atunci se află acum şi aici – printre noi!

— Încercaţi să-l chemaţi! O să vedeţi că vă răspunde!

— Nu! Nu-i nevoie! De ce să ne jucăm cu diavolul?

— Muller e deasupra noastră. De ce vă temeţi?

— Mai bine uitaţi-vă! Acum dansează Dora O'Brien, cea mai frumoasă femeie a Parisului!

— Laşilor! Nebunilor! Eu îl chem!

— Linişte! Pe toţi sorii, linişte!

— PETR BROK!

— Stai!

— Petr Brok! Dacă eşti printre noi, tu, strigoi bătrân, monstru ratat, arată-te!

— Tăceţi! Tăceţi!

— Fă o minune, dacă poţi, şi voi crede în tine!

— Destul!

— Petr Brok! Eu sunt bancherul Salmon şi asta e mâna mea! Ei bine, dacă eşti atât de puternic (bancherul Salmon ridică mâna în sus), muşcă-mă de degetul mijlociu!

Şi în clipa aceea bancherul Salmon scoase un urlet inuman. O durere scurtă, ascuţită, ca de nerv rupt – un jet de sânge – şi degetul mijlociu, împreună cu inelul lat, negru, zac pe un platou şi pătează cu roşu salata albă din hiacint comestibil.

O groază fără margini a colorat toate chipurile. Feţele albe s-au împurpurat, cele rumene au devenit albastre, cele albastre s-au înnegrit de spaimă.

Dar ce-i pasă lui Brok de cum arată banda asta lascivă de sub plafonul transparent? În zăpăceala care i-a cuprins pe adepţii zeiţei Andradia, o zăreşte pe prinţesă în braţele lui Ačorgen, purtată în cu totul altă direcţie decât cea în care fug ceilalţi...

Se năpusteşte pe urmele ei.

Tocmai dispare după o draperie grea, de culoarea coraiului, dintr-un colţ al camerei. Brok dă la o parte franjurii şi se izbeşte de o uşă albă. O deschide şi nimereşte în beznă.

XXVIII.
Întunericul alb.
Parfum şi amintiri.
Din nou lampa galbenă.
„Acesta e trecutul meu!”

În cale i se aşterne o ceaţă albă cu nuanţe opaline. Brok se clatină, se freacă la ochi şi începe să bâjbâie cu mâinile în jur.

La trei paşi înaintea lui se mistuie în ceaţă două siluete, una albă şi alta neagră, Ačorgen şi prinţesa. Brok se aruncă în ceaţă cu braţele întinse – dar mâinile lui nu ating decât vidul. Ceaţa albă îl orbeşte. Liniştea de opal îl asurzeşte.

Sare în direcţia în care a dispărut prinţesa. Strigă şi dă din mâini, ca o pasăre cu aripile frânte. Pâcla începe să-l înăbuşe, în urechi îi răsună un cântec ciudat. Nu, nu ceaţa este aceea care cântă astfel! E sângele care-i clocoteşte în artere!

Fiecare pas înainte îl umple de teamă. Corpul refuză să meargă în întâmpinarea capcanelor ce par să-l pândească în pâclă. E îngrozitor. Înaintează încet în aceeaşi direcţie, de mult, de foarte mult timp şi nu dă de capăt...

Se opreşte brusc. Se teme să meargă înainte, se teme să se întoarcă. Încremeneşte pe loc... Rămâne pironit în mijlocul ceţei albe, părăsit de oameni şi de lucruri, contopit cu pâcla fără de sfârşit. E pierdut, ceaţa albă îl înghite, îl pătrunde şi îl umple. Cadavrul lui va zăcea aici timp îndelungat şi poate că odată, când nimicul ăsta alb se va risipi, vor veni aici oameni şi vor călca peste el, fără ca nimeni să-l vadă...

Nu mai rezistă. Picioarele i se mistuie în ceaţa grea. Cade în genunchi şi izbucneşte în plâns.

Şi, dintr-odată, începe să adulmece aerul. Un parfum ciudat îi ajunge la nări. Un parfum atât de puternic, încât aproape că leşină. I se urcă la creier ca un alcool care pe jumătate te adoarme şi pe jumătate te răscoleşte şi-ţi desenează în faţa ochilor tărâmuri ciudate. Dar ce-i parfumul acesta, atât de liniştitor şi de bun? O luncă proaspăt cosită, la marginea pădurii. Ca fumul de pe altarele de jertfă, parfumul se înalţă din căpiţe mici de fân, spre soare. Eu stau întins în luncă, fân sub cap şi fân în păr, peste tot mirodenii uscate de munte. Cimbrişor, salvie, romaniţă.

Iar când deschid ochii, văd ceaţă, deasă ca smântâna. Încetul cu încetul îmi amintesc. Prinţesa a fugit şi o muzică îi acompaniază fuga undeva, în centrul universului... Dar de unde-o veni parfumul acesta şi ce semnificaţie

are el? Să fie melodia fermecată un parfum care leagănă şi torturează mai cumplit decât dragostea tristă dintre violoncel şi vioară, în depărtare?

Sunt emanaţiile pădurii, muşchi şi ace de brad, fragi şi răşină. Văd o fântână între ferigile verzi, dantelate. Păsările pădurii, căprioarele şi braconierii vin aici să bea apă...

Iată că acum şi parfumul pădurii s-a topit în ceaţa albă. De undeva vine un alt parfum. Ca atunci când vântul se ridică şi izbeşte în pânze. Mirosul rece al mării. Mirosul de sare şi de solzi de peşte. Suflul gheţarilor ce se topesc plutind pe mare. Mireasma tainică a unei insule necunoscute, pe lângă care trece o corabie. Pe ea sunt oameni, fiindcă simt mirosul de sudoare şi de vetre stinse. Dar şi parfumul acesta piere.

Şi iată acum un miros cu totul nou, trezind un vis ciudat, de mult uitat. Focul sobei din bucătăria îmbibată de aburii cratiţelor ce vestesc apropierea mesei. Şi, deodată, curentul unei uşi brusc deschise. De pe buzele cuiva izbucneşte cuvântul: Război! Şi iarăşi dispare totul, fără urme.

Şi acum – acum înfloresc lăcrimioarele, nu, nu sunt lăcrimioare, e parfumul picurat de iubită între sâni. Se apleacă spre mine şi eu îi adulmec părul, ca să simt un alt parfum.

Acum miroase a noapte. Şi luna miroase. Dumnezeule, ce despărţire!... E parfumul verde al lacului? Nu, sunt lacrimi! E iubita care plânge...

Parfumurile se succed iute.

Miros de locomotivă obosită şi de funingine.

Duhoarea unor vagoane deschise: 6 cai, 30 bărbaţi...

Atmosfera ucigătoare a murdăriei, a rachiului, a picioarelor nespălate şi a latrinei.

Depărtarea.

Pământul proaspăt arat.

Praful de puşcă.

Focul mocnit de după incendiu.

Sângele.

Gunoaie în putrefacţie, conserve, răni purulente, fenol, miros de ploşniţe strivite, de carne descompusă şi intrată în fermentaţie, de degerături negre care încep să putrezească sub pansamente murdare.

De tavan atârnă o lampă galbenă, cu petrol urât mirositor...

Petr Brok tresare. Acesta – acesta e trecutul meu! Astea sunt amintirile pe care le pierdusem! Repede! Repede! Întinde mâinile. Nimic. Ceaţa albă. Prinţesa neagră.

Nu există trecut în afara Mullerdomului.

Brok îşi face din nou curaj şi începe să alerge, să alerge...

Şi dintr-odată – mâna întinsă atinge ceva moale, mătăsos. Un ultim elan... şi Petr Brok încremeneşte.

XXIX.
Despre steaua Ačorgeneterramolistergen.
Prinţesa Tamara se pregăteşte de iubire.
„...Patul nostru e pregătit”
Petr Brok profită din nou de faptul că e invizibil

Se trezi pe pragul salonaşului albastru, feciorelnic al prinţesei. Ochiul rotund al lui Muller, privind din tavan, e din nou acoperit de o membrană albăstruie. Dar lampa de pe masă s-a stins de mult. Pe divanul albastru şade prinţesa. Nu mai e în negru. Rochia ei are culoarea bolţii cereşti, aidoma draperiilor de pe pereţii salonaşului. Fumează o ţigară şi duce la buze un pahar cu vin. Râde în triluri, cu un râs îndrăzneţ, provocator, care izbucneşte în cascade vesele. Cu vârful de foc al ţigaretei descrie cercuri largi, de la buze în aer. Paharul de cristal şi gâtul ei par două vase comunicante.

Dar cel mai îngrozitor dintre toate e faptul că şoldul ei gingaş e cuprins de braţul interminabil al prinţului Ačorgen! Şi prinţesa râde! Râde tare, cu capul dat pe spate. Mâna lui Ačorgen se lungeşte şi mai mult, se încolăceşte brutal în jurul taliei, ca o reptilă care îşi sugrumă prada. Buzele lui îi ating părul, şoptindu-i:

— Steaua mea iubită, clopoţelul meu de argint, mai bea, e băutura din gheţarul îmbătător de pe planeta mea natală. Acum ştii totul... M-am născut pe planeta Ačorgeneterramolistergen, ţine bine minte, trebuie să ţii minte, fiindcă aşa vreau eu! Nu cumva să te îndoieşti!

— O, nu mă îndoiesc...

— Acum crezi în stele?

— Cred tot ce-mi spui tu!

— În fundul pocalului e imaginea stelei mele, o s-o vezi ori de câte ori vei bea până la fund. Bea tot!

Prinţesa bea ascultătoare şi începe din nou să râdă.

— Destul, destul cu râsul! Aruncă clopoţelul din gât! Te voi iubi, copila mea, aşa cum se iubeşte pe steaua Ačorgeneterramolistergen. Am să te învăţ un nou fel de dragoste, iar tu mă vei învăţa cum se iubeşte la voi...

Braţul ca un şarpe încolăcit în jurul mijlocului prinţesei se târăşte spre sâni şi mai în sus, spre gât.

— Vrei?

— Vreau!

— Mai întâi dă-mi mânuţa, să ţi-o sărut... Poate ai să suferi din cauza mea, dar iubirea te va însănătoşi. Micuţa mea femelă pământeană, spune, mă iubeşti, mă iubeşti cu adevărat?

Prinţesa îşi lasă, răsfăţată, capul pe umărul lui. Şoldurile ei se strâng sub încleştarea tentaculelor prinţului.

— Sărută-mă, Tamara! Aşază-ţi buzele peste ale mele, aşa începe doar iubirea pe această planetă, nu?

Tamara îl cuprinde cu pasiune pe după gât.

Brok îşi acoperă ochii cu palmele şi-şi întoarce îngrozit faţa. Cum e cu putinţă? Prinţesa Tamara, prinţesa lui, legată prin vrăji de acest Turn al lui Babel şi aşteptându-şi eliberarea, îl sărută cu neruşinare pe acest monstru, cu buzele ei nepătate, de fecioară!

— Patul nostru e pregătit, iubito!

Prinţesa se ridică şi porneşte...

Evident, el e prinţ, iar eu ce sunt? Până acum, nimic. Un nimic invizibil! Dar tocmai de aceea am pătruns în Mullerdom şi m-am supus acestei metamorfoze, ca s-o găsesc, să veghez asupra ei şi s-o eliberez! Nu i-am şoptit c-o voi salva? Doar mi-a simţit mâna pe braţ şi oare zâmbetele ei enigmatice nu erau adresate cuvintelor mele?

Oh, trădătoarea – neruşinata!

Unica rază de lumină care exista pentru mine în Mullerdom s-a stins! Eh! – Parcă puteam să mă gândesc la dragostea ei?... Pe cine, pe cine să fi iubit, dacă nici nu mă vede?...

Să fug! Să fug de aici!

Încă o privire, o ultimă privire de rămas bun să-i arunc prinţesei. Cu braţele ridicate ca toartele fragile ale unui vas de albastru, râde în faţa oglinzii.

Dar, dumnezeule, unde sunt ochii Tamarei? Sunt acoperiţi de pleoapele grele! Prinţesa râde cu ochii închişi! Buzele ei râd, dar ochii – dorm...

Abia în clipa aceea înţelege Petr Brok!

Hipnoză.

Vede ochii arzători ai lui Ačorgen, păzind-o pe prinţesă în oglindă.

Atunci ia sfârşit şi răbdarea lui Brok. Sare ca turbat la Ačorgen şi-i dă un pumn între gură şi nas, în locul acela care parcă i se oferă de la sine, ca cel mai sensibil şi mai vulnerabil de pe întregul chip. Monstrul se prăbuşeşte fără să scoată un sunet. Brok smulge perdeaua cea mai apropiată, o răsuceşte ca pe o funie şi-i leagă pe Ačorgen de mâini şi de picioare. După care îi astupă gura cu o bucată din acelaşi material, iar trupul fără viaţă îl azvârle sub pat. Când isprăveşte, se întoarce iute spre prinţesă, curios să vadă cum a reacţionat.

Numai că prinţesa nu vede şi nu aude nimic. Îndeplineşte mai departe, dintr-un fel de inerţie, ordinul ochilor ce o hipnotizaseră şi care acum se rostogolesc morţi sub pat! Degetele ei se mişcă în cutele mătăsii, ca nişte

cheiţe ce deschid porţi fermecate în norii alburii. Prinţesa se dezbracă... Brok vrea să strige la ea, să-i atragă atenţia sau s-o trezească, dar dintr-odată...

XXX.
Prinţesa Tamara ispiteşte singurătatea.
Nu lipseşte decât un pârâiaş...
Atenţie, Petr Brok!
Şi mâinile tale cuprind alte mâini

...îi vede ochii, cum se deschid în faţa oglinzii. Suprafaţa de argint îi arată ciudata-i deşteptare şi-i urmăreşte uimirea. Un vis greu, uitat, îi trece peste frunte. Priveşte zăpăcită în jur, se freacă la ochi. Dar visul i se topeşte în palme, când vrea să-l ia de pe frunte. Sub baldachinul albastru, pernele trandafirii o îmbie la somn. Brok urmăreşte cu încordare cum, încet, dar cu gesturi sigure, prinţesa se dezbracă; crede că în cameră, cu excepţia ei şi a oglinzii, nimic nu e viu.

Ce-i de făcut, ce-i de făcut? Nu, acum nu-mi mai pot trăda prezenţa! E prea târziu!... Îi voi veghea somnul! Căci nici nu bănuieşte că sub patul ei se află monstrul Ačorgen, cu un căluş în gură! Dacă-şi revine şi se eliberează?

Iată de ce trebuie să rămân aici de pază!

Se cuibăreşte într-un colţ, cu inima cât un purice şi ţinându-şi respiraţia. Şi dintr-odată un gând nebun îi întunecă vederea!

Panglica roz trece prin dantelă ca o dulce făgăduială ce se împlineşte sub cămăşuţa somnoroasă. Departe de mine acest gând! Să mă apropii doar de buzele ei – ce fericire – ce fericire.

Părul ei, gura, nasul, ochii. Ce floare stranie, minunată a înflorit pe tija gâtului alb, ce culori are şi ce parfum! Chipul, desigur, este locul cel mai de preţ şi cel mai frumos din trupul unei femei, el e cel ce ispiteşte şi cheamă printr-o simplă privire!... Ia te uită, acum zâmbeşte şi e şi mai frumoasă, căci în zâmbet apar culori noi, până acum ascunse în floare, culoarea zăpezii, a laptelui şi a porţelanului!

Şi acum, acum pantofiorii i se leagănă în vârful picioarelor – cad... Şi până să-şi revină Brok, iată strălucirea genunchilor, fulgerul gleznelor şi ciorapii ca pânza de păianjen zac pe jos ca o piele de şarpe lepădată. Luciul oglinzii îi reflectă uimit frumuseţea, braţele pline de dorinţă, sânii răsărind din spuma albă a dantelelor.

Brok urmăreşte cu respiraţia tăiată acest joc fermecat. Cum se cuibăreşte, cum se întinde cu un zâmbet ostenit, în singurătatea ei victorioasă. De parcă ar fi prea obosită de îndelungata prefăcătorie în faţa oamenilor şi acum şi-ar arunca cu voluptate masca, ca să-şi lase faţa să se odihnească, să redevină pentru o clipă ea însăşi!

Şi iat-o acum numai în cămăşuţă, ispitind din nou singurătatea. Îşi ia sânul mic în palmă, se pleacă şi-l sărută.

— Ăsta e un băieţel, spune ea zâmbind în oglindă.

După care îl sărută şi pe al doilea:

— Iar asta e fetiţa! Nu te teme, băieţelule! Nu te teme, fetiţo! Pe amândoi vă iubesc la fel de mult...

Cuvintele ei de răsfăţ bat din aripi ca nişte fluturi albi şi se reîntorc spre buzele ei.

— Sunt prinţesă... nu sunt prinţesă... şoptesc buzele plecate.

Cuvintele sar din oglinda rece şi se condensează într-un văl ceţos. Ea şterge apoi acest abur cu mâna şi se priveşte de aproape. Două perechi de ochi încremenesc uimiţi, de parcă s-ar vedea pentru prima oară.

Iar între timp, în colţ, răbdarea lui Petr Brok se zbuciumă şi se cabrează, iubirea îi bubuie în sânge şi îl răscoleşte. Dar teama îl sugrumă. Cum să-i arate prinţesei că e de faţă. Cum să-i arate dorinţa, iubirea lui?... O vorbă dacă spun – nălucirea aceasta fermecătoare piere! Cum aş putea s-o strâng în braţe? La prima atingere, trupul nici nu-i va tresări, poate doar mâna i se va mişca, gonind ceea ce crede că e o uşoară mâncărime. Şi ce va fi apoi? Apoi se va nelinişti, se va speria, va striga îngrozită!

Dar Petr Brok are pregătite pe buze mii de cuvinte cu care s-o învăluie, s-o acopere, s-o înduplece. Şi totuşi – oare toate aceste cuvinte de dragoste nu-s neputincioase, dacă nu găseşte nişte ochi în care să se scufunde, un corp din carne şi sânge, pe care să-l cuprindă şi să-l stăpânească cu toate simţurile?

Atenţie! Prinţesa se apropie de pat, dă deoparte cuvertura, mai mângâie pentru ultima oară perna cu palidele... şi cade, răpusă de o oboseală dulce şi dureroasă. Mâinile albe şi le aşază sub cap. Ochii îi fug spre tavan, dar gândurile o preocupă mai puternic decât stelele aurii, ţesute pe baldachinul albastru. Îi întunecă chipul, îi orbesc privirea, fruntea se măreşte sub ele, se întinde şi se strânge. Gura ei desenează pe chip o inimă sângerie.

Brok se apropie de pat pe vârfuri, ca un tâlhar, abia atingând blănurile. E sigur că se va petrece, cât de curând, ceva – dar ce anume?

Chipul lui Brok se apleacă acum spre buzele ei. Ea îl priveşte cu ochi mari, ficşi, şi cu toate astea nu îl vede. Distanţa dintre gurile lor scade încet, dar sigur. O clipă încă şi buzele lui arse, arzătoare se vor aşeza peste gura ei umedă, întredeschisă.

Ce ciudat! Faţa prinţesei rămâne nemişcată. Doar ochii s-au trezit brusc, au devenit atenţi, parcă s-ar fi întors de departe. Iar buzele i s-au ţuguiat într-un trandafir roşu ca sângele. Brok se retrage iute ca fulgerul din calea braţelor ei, care, ca două arcuri, se întind spre el. Când primejdia a trecut şi braţele au căzut triste şi inutile pe pat, Brok îndrăzneşte să pornească la un nou atac. Buzele ating gâtul prinţesei şi pe urmă, din sărut în sărut, coboară

în poiana trandafirie a sânilor, îi ocolesc şi ajung pe fundul văii ascunse dintre ei, adumbrite de umbre catifelate. Nu mai lipseşte decât un pârâiaş, cu flori de nu-mă-uita pe mal... Aici aş dori să zac până la sfârşitul vieţii... să adorm lin pe perna asta trandafirie...

Prinţesa stă nemişcată, într-o încremenire pe jumătate îngrozită, pe jumătate încântată; îi e teamă să respire, şi-ar opri – dacă ar putea – şi bătăile inimii, ca să nu sperie visul sau miracolul acesta ciudat, să nu-l facă să fugă, să ia sfârşit. Un zeu tânăr, puternic a venit la ea – îi simte buzele, mâinile rătăcind pe corpul ei primitor, care îi vine în întâmpinare. Şi toate aceste mângâieri duc, vrând-nevrând, – drept sau pe căi ocolite, spre însuşi centrul vieţii! Dar mâna lui, speriată parcă de această ameţitoare goliciune, rătăceşte ameţită, se apropie şi iar se retrage, se îndreaptă spre alte meleaguri, ca iar şi iar să revină.

Numai că prinţesa are şi ea mâini, nu uita, Petr Brok, şi acum – acum nu-i mai scapi. Aici e părul tău, aici ţi-e faţa – la ea ne vom mai întoarce – iar aici, aici sunt mâinile tale, care te dau de gol pe fiecare locşor al corpului meu! Şi mâinile pot cuprinde alte mâini...

XXXI.
Petr Brok minte.
„...Încă n-am chip...”
Muller îi aminteşte lui Petr de etajul 354.
„...Te aştept...”

Mâinile se găsesc şi buzele se contopesc din nou. Prinţesa şopteşte:

— Cine eşti, cine eşti?

Brok tace şi o sărută.

— Spune, tu eşti zeul care mă apără?

— Eu sunt, răspunde Brok laş, căci se teme cumplit să nu-şi piardă prada.

— Zeu, repetă prinţesa, dar ce fel de zeu?

— Bun! scrie Brok pe buzele ei şi se gândeşte că a găsit cuvântul potrivit.

— Ştiu că bun, se desprinde iar prinţesa, dar, spune-mi, eşti tânăr?

— Tânăr... răspunde Brok.

Nu ştie cum, dar a sosit momentul hotărâtor! Acum o să-şi dea seama, n-o să se mai poată ascunde... Şi el presimte că va învinge, cu siguranţă va învinge, o ştie cu fiecare nerv din trupul său...

— Tânăr... repetă ea... şi frumos?

— Nu ştiu, recunoaşte Brok.

Degetele prinţesei îi alunecă pe faţă. Descoperă mai întâi nasul, apoi gura, ochii... dar cum să recunoşti tinereţea şi frumuseţea? Dac-ar fi fost oarbă, poate că ar fi ştiut să vadă cu palmele. Dar cum ochii ei nu-l văd, nici degetele nu sunt în stare să-i deseneze chipul.

— Vreau să te văd! Să te văd cu ochii! insistă ea. Arată-mi chipul tău!

— N-am încă chip. Am venit să discut cu Muller...

— Taci! Taci! şopteşte cu spaimă prinţesa şi îi astupă gura cu buzele ei.

— De ce te temi, prinţesă?

— De el! De el! Aude totul! Poate că ochiul lui de deasupra noastră e acum acoperit, dar urechile-i ascultă prin fiecare crăpătură!

— N-are decât să asculte! Mă aflu aici ca să te salvez, prinţesă!

Tamara râde unei amintiri.

— Prima oară ai venit la mine în sala de catifea, tocmai când leşinam din cauza parfumului aceluia înnebunitor. Văd şi acum aburii, îi aud cum şuieră prin ţeava de zinc. Un foc de nesuportat luminează cu o lumină violetă mâinile ce se frâng, şi măştile pe care s-a întipărit groaza morţii, şi căderea corpurilor...

Pe când mă prăbuşeam, am simţit nişte braţe cum mă prind şi mă poartă către stele.

Erai tu...

Şi a doua oară, când mă aflam lângă perete, mi-ai spus: „Nu-ţi fie teamă! Nu întreba nimic! Sunt aici!" Ce s-a întâmplat cu cei care au rămas acolo?

— Au un cuptor mare, în care ard membrele, şi inimile, şi gurile, şi ochii oamenilor, până când din ele nu mai rămâne decât o grămăjoară de cenuşă. Cenuşa e împrăştiată apoi în aer, aruncată în vânt de la unul din etajele Mullerdomului. Se spune că din oase fac pudră.

— Proasta de mine! Voiam să fug pe o stea... şopteşte prinţesa şi strălucirea din ochi i se stinge brusc. Mai întâi am crezut că ai venit de pe steaua Lebedei. De acolo primisem o epistolă secretă, când mai eram la tatăl meu, în Ţara Moraviei... Dar steaua Lebedei nici nu există... nici constelaţia Piticilor nu există...

— E o înşelătorie! Întregul Mullerdom e o escrocherie cumplită, din beciuri şi până la acoperiş, dacă are vreunul. Negustori de sclavi şi incineratori de cadavre, de talie internaţională...

— Atunci tu de unde ai venit?...

Iar îi atinge faţa, îl mângâie, îi cercetează pielea şi îi măsoară gura cu buzele ei.

Şi Petr Brok simte dintr-odată o ruşine amară pentru minciuna lui. Se dă drept zeu ca să-i cucerească dragostea! Patima a dispărut de mult, n-a mai rămas decât recunoştinţa pentru fiecare atingere a buzelor.

— Nu sunt zeu, recunoaşte umil, sunt un simplu muritor! Sunt un bărbat!

Prinţesa îl mângâie pe păr:

— Nu-i oare mai bine să fii un bărbat tânăr decât un zeu bătrân? Dovedeşte-mi că eşti tânăr! Măcar asta dovedeşte-mi-o! Ochii tăi sunt aşezaţi pe fundul unor văi adânci şi deasupra lor se ridică, ţepos, sprâncenele, ca jepii deasupra prăpastiei. Eşti hidos! Poate c-aş muri de groază, dacă te-aş vedea!

Şi totuşi, totuşi! Ai maxilare colţuroase, puternice, nasul drept şi tare. Iar fruntea ţi-e bombată – câtă îndrăzneală, ce boltită e! Părul des şi mătăsos – astea toate înseamnă tinereţe, tinereţe cu plete de haiduc fâlfâind în vânt!

Vreau să te văd!

Ceafa ta de taur îmi aprinde sângele! Umerii tăi de uriaş m-ar sufoca şi cu toate astea nici nu-ţi simt greutatea.

Dă-mi chipul tău!

Vreau ca trupul tău să-mi umple ochii!

Nu, nu eşti om! Ţi-ai luat doar înfăţişarea de om, fiindcă mă îmbrăţişezi şi mă săruţi cu buze omeneşti. Atunci de ce nu te văd? Ştiu ce am de făcut! Găsesc eu nişte ipsos şi îţi iau masca, fiindcă aşa nu se poate iubi, nu...

— Aşteaptă, prinţesă! Mai ai puţină răbdare, mă vei vedea curând. După ce îmi voi îndeplini misiunea, voi redeveni om. Chiar în seara asta trebuie să

mă duc în strada Alice Moor, la etajul 354, uşa 99. Am pierdut complet măsura timpului... Pentru mine nu mai există zi şi noapte...

Când mi-a zis Muller „azi”?

Mi se pare că a trecut mult, mult timp de la acest *azi* al lui! Poate că am şi întârziat!

Spune-mi, fetiţă mică, e zi sau e noapte?

Mai există oare altă lume în afara Mullerdomului?

Spune-mi – soarele mai există – spune-mi – luna poate străluci deasupra Mullerdomului?

30 de zile...

La ce etaj mă aflu acum? Cum îl voi găsi pe Muller?

Cum îl voi ucide?

În clipa aceea, de sus se aude un glas:

Petr Brok!
Etajul 354!
Uşa 99!
Te aştept!

Brok sare în sus. Priveşte spre tavan. Ochiul holbat al lui dumnezeu nu mai e acoperit de pojghiţa aceea tulbure şi se cască spre el batjocoritor. Bineînţeles! Un milion de ochi, un milion de urechi sunt răspândite în cele o mie de etaje! Dar gura – ce, şi gura lui ajunge până în iatacul prinţesei?... Ştie că mă aflu aici, lângă patul ei? Sau glasul îi răsună în clipa asta în cele o mie de etaje ale Mullerdomului?... Brok se cutremură:

— Auzi, prinţesă? Mă cheamă! Cred că a sosit momentul! Tu rămâi aici!

— Vin cu tine!

Sare din pat şi se îmbracă iute, cu mâini tremurânde.

— Nu, nu, rămâi aici! Când termin ce avem de vorbit, mă întorc la tine!

— Nu te mai întorci! Te va ucide! Un milion de şiretlicuri şi de capcane te aşteaptă la numărul 99!

— Îi cunosc eu şiretlicurile! Sala oglinzilor concave! Şi în spatele lor, prăpastia! Voi discuta cu el – între oglinzile concave!

— Şi cum ai să ajungi acolo? Cunoşti măcar drumul până la etajul 354? Nu-l ştii? Vezi ce neajutorat eşti fără mine! Ce fel de zeu eşti tu?... Tu, straniul, invizibilul meu iubit! Vino! Te duc eu la lift.

— Condu-mă, prinţesă! Arată-mi drumul, până nu e prea târziu! Să-ţi respecţi cuvântul dat e o dovadă de putere!

Ies amândoi, ţinându-se de mână.

XXXII.
Uşi albe şi negre.
Sala oglinzilor concave.
Semnale electrice.
Infinitul de filigran.
Minunata ameţeală

Strada de sticlă se termină printr-un grilaj înalt până la tavan.

Pe o uşiţă e scris:

LIFTUL CENTRAL

Prinţesa o deschide apăsând pe butonul de deasupra literei

i

Intră într-un salonaş în formă de cub, ai cărui pereţi, podea şi plafon sunt capitonaţi în piele. Pe unul dintre pereţi atârnă un tablou cu o mie de butoane albe.

— Astea sunt etajele. Fiecare buton – un etaj. Pe aici am fugit când mai credeam în stele...

Brok mângâie recunoscător mâna prinţesei:

— Păi asta este pentru mine o descoperire nemaipomenită! În sfârşit, în sfârşit voi putea să parcurg întregul Mullerdom! Dar mai întâi să-mi ţin cuvântul dat lui Muller!

Apasă pe butonul care poartă numărul 354. Salonaşul nici nu se clinteşte. Doar acul de argint de sub sticlă coboară ca fulgerul la 354.

— Am ajuns, spune prinţesa.

— Acum întoarce-te acasă! Să nu te vadă cineva la etajul acesta!

Se despart cu o scurtă îmbrăţişare...

— Dacă nu mă întorc...

— Vin după tine!

Uşa se deschide şi Petr Brok păşeşte într-un culoar alb, pustiu. E atât de lung şi drept, încât pereţii, tavanul şi pardoseala se contopesc într-un singur punct, în depărtare.

De amândouă părţile – uşi. Şiruri lucitoare de uşi albe, cum vezi în aziluri sau spitale. Uşi şi iarăşi uşi. Toate la fel de palide, la fel de mari, la fel de misterioase, încremenite într-o muţenie îndărătnică, cu clanţele în afară, fără numere, fără inscripţii...

Cum voi nimeri uşa mea?...

99!

Ca o pisică, Brok se apropie de prima uşă şi apasă pe clanţă.

Încuiată!

A doua!

Încuiată!...

Dumnezeule, unde-or duce toate?

Ce să fac cu ele?

Ce ascund în spatele lor?

Camere, care dau în alte camere?... Ce-o fi fost în capul lui Muller, când m-a convocat aici, în aleea asta de uşi albe? Ce scop or avea? Cine trăieşte în dosul lor? Căci nu se aude nimic şi culoarul se întinde la nesfârşit, ca un mormânt... Cât timp mi-o lua să încerc toate clanţele?

Încuiat... încuiat... încuiat...

Da – şi cu cât încerc mai multe uşi, cu atât obosesc mai tare.

Brok merge la întâmplare în aceeaşi direcţie. Undeva tot trebuie să ajungă. Aleargă înainte, dar punctul acela din capătul culoarului, în care se contopesc pereţii, se depărtează de el cu aceeaşi viteză. Îşi dă iute seama că e neputincios în faţa acestui duşman numit *multitudine*...

Dintr-odată se opreşte. O uşă neagră! Îi sare atât de brusc în ochi, încât încremeneşte. Printre mii de uşi albe – una neagră!

Pe ea, scris în grabă şi neglijent, cu cretă: 99.

Nimic mai mult.

În sfârşit, am ajuns!

Am ajuns? Probabil nu-i decât o nouă cursă! O capcană şi tu, prostule, ai să cazi cu siguranţă în ea! Acolo se află Ohisver Muller, bucăţica de slănină pe care o cauţi, şi după ce-ai intrat... clac!

Da, toate astea le ştiu, e acolo şi o trapă, dar uneori bucăţica de slănină e mai puternică decât moartea, dacă o priveşti fix şi cu stomacul gol. Numai că eu, domnule Muller, sunt un şoarece care se poate strecura, la nevoie, şi printre gratiile cursei!

Brok priveşte prudent în jur. Nimeni. Apucă încet clanţa. Uşa se întredeschide şi Brok se strecoară uşurel înăuntru. Căci are de gând să exploreze camera înainte de a-l întâlni pe misteriosul Muller.

Se află într-o emisferă verzuie. Mai mult decât o emisferă! Parcă-i interiorul unui balon de sticlă, aşezat pe pământ, fără o muchie şi fără o cută.

Să fie o oglindă?

O imensă oglindă concavă, care-l aspiră pe Brok din toate părţile? Dar cum să verifice dacă e într-adevăr vorba despre o oglindă? Nimic din el nu se

reflectă, în afară de măruntaiele goale! Brok se întoarce iute spre uşă şi încremeneşte de groază: uşa a dispărut! S-a mistuit în acel ceva verzui.

Pipăie pereţii cu palmele. Sunt turnaţi dintr-o singură bucată, pereţii, plafonul şi podeaua se contopesc într-o sferă omogenă! Şi cu toate că Brok nu se vede pe sine însuşi, e totuşi un fel de oglindă! Interiorul şlefuit al sferei reflectă adâncimi abisale şi le multiplică la infinit.

Acest infinit iluzoriu, ca din filigran, se termină jos, unde începe podeaua, care nu e la rândul ei decât o uriaşă prăpastie verzuie ce reflectă şi multiplică valurile îndepărtate ale cupolei, de un verde mai deschis.

Iar uşa, uşa a dispărut...

Dar pe unde vine lumina în acest glob închis şi găunos? Nu văd nicio sursă – doar dacă oglinzile emană ele însele lumină... Oare lumina să provină din luciul lor?

Şi ce anume aş vedea dacă n-aş fi invizibil?

Brok, paralizat de uimire, stă undeva în mijlocul globului uriaş... Ah, e ca un fel de ameţeală nespus de plăcută, când nu ştii dacă zbori sau cazi, când atârni în centrul vidului, acolo unde nu există direcţie, unde-ţi simţi propriul echilibru, atras şi respins în toate părţile lumii!

Petr Brok se clatină în această ameţeală. Dar abia face un pas pe suprafaţa strălucitoare a oglinzii, că de jos, de sub piciorul lui, răsună şuieratul strident al unei sonerii electrice. Sare înapoi, dar soneria se face iar auzită de sub picior, de parcă ar fi apăsat pe un buton în perete... Brok înaintează în vârfuri pe oglinzile înşelătoare. Zadarnic însă! Fiecare dintre paşii săi declanşează o sonerie, podeaua întreagă e acoperită de butoane ascunse. Fiecare locşor atins în treacăt trezeşte acelaşi timbru strident...

Brok mai sare un timp de pe un loc pe altul. Dar înţelege curând că e inutil, că a căzut în capcană, în capcana numărul 99, inventată pentru el de Ohisver Muller! Şi n-are nimic de ce să se agaţe, nu există un colţişor în care să se ascundă...

XXXIII.
Un milion de uriaşi...
O goană nebunească în sferă.
Un nimic capturat.
O mică fereastră în vârful cupolei.
„Mai trăieşte?”
Ce trebuie ţinut minte...

Şi dintr-odată o uşă se deschide. Nu una, nenumărate uşi apar în pereţii globului – una lângă alta, în şiruri lungi, cât vezi cu ochii. Şi în fiecare dintre ele stă câte un uriaş, gol până la brâu, şi cu o eşarfă roşie în jurul taliei. Seamănă toţi între ei. Au un cap mic pe trupul păros, iar peste umărul gol le e aruncată o plasă. Un milion de uriaşi apar ca şi cum ar ieşi din adâncul mărilor.

Brok se repede spre una din uşi, însoţit de ţipătul strident al semnalului. Se loveşte de suprafaţa concavă. Între timp, toate uşile dispar, uriaşii păşesc în interiorul sferei şi-şi rotesc plasele deasupra capetelor. Mişcările lor sunt monstruos de deformate, chipurile li se pocesc şi alungesc în şiruri interminabile. Un milion de plase se întind spre el din toate părţile. Urmează o goană nebună, în interiorul sferei. Brok fuge, alunecă, se fereşte, sare, se loveşte de pereţi. Dar fiecare dintre paşii lui îl trădează dinaintea acestui infern de monştri deformaţi.

Şi totuşi, dacă faci abstracţie de reflectările înşelătoare ale oglinzilor, nu e vorba decât de un singur om, dansând cu plasa lui cu tot într-un spaţiu limitat. Numai că blestematele sonerii de sub picioarele lui Brok strigă neîndurător: Sunt aici! Sunt aici! Şi uriaşul îşi dirijează vânătoarea după sunetul lor. Plasa zboară deasupra capului lui Brok şi omul se apropie din ce în ce mai mult. Nu mai există scăpare! Dar nu mă las eu cu una cu două... o lovitură în piept, una în obraz, un picior în burtă... piciorul îi e respins de corpul uriaşului ca o minge de perete.

Epuizat de vânătoarea nebună, în cele din urmă se prăbuşeşte în mijlocul oglinzilor. Plasa largă îl acoperă... Se strânge din ce în ce mai mult deasupra lui, funiile tari îl leagă fedeleş. Pleoapele i se închid sub presiunea frânghiilor. Şi întunericul îi acoperă treptat ochii...

Mai are timp să vadă o ferestruică ce se deschide în vârful cupolei. În ea apare un chip. O faţă hidoasă, gălbejită, o bărbuţă ruginie, terminată în două fuioare, două găuri negre în loc de nas, iar buza de jos, neagră şi uscată, atârnă bleagă, de parcă ar fi putrezit.

— Mai trăieşte? se aude un glas.

— Trăieşte! suflă uriaşul, ridicând capul şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Aceste două glasuri însă sună parcă din vechiul lui vis. Acum se apleacă deasupra lui doi oameni în halate galbene, mirosind dulceag a fenol. Unul dintre ei atinge cu pantoful mogâldeaţa cenuşie şi apoi, strâmbându-se de greaţă, îi ridică de pe faţă colţul mantalei.

— Trăieşte! repetă un glas dezamăgit, nerăbdător.

Brok deschide cu greu pleoapele, ca să convingă pe cineva, pe cineva sănătos şi puternic, că n-a murit încă!

Prin perdeaua de aer urât mirositor vede o luminiţă galbenă. Atârnă între grinzile grele ce susţin această boltă a morţii. Doi bărbaţi, respirând o sănătate glacială, aşază ceva pe o targă. Apoi mâinile lor se întind, picioarele păşesc în acelaşi ritm, un-doi, pe culoarul dintre paturile de scânduri. Pe măsură ce se îndepărtează, nu li se mai văd decât capetele...

Toate acestea sunt atât de surprinzătoare, absolut de neînţeles şi totuşi fantastic de simple! Ajunge să-ţi acoperi faţa cu colţul mantalei – şi toate dispar, se sfârşesc. Colţul mantalei! Numai atât. Să nu uit asta!

XXXIV.
„...Se teme de un drac prins în plasă!”
Cum a apărut Petr Brok sub lentilele orbului Orsag.
„Ce neruşinare...”
„Oare e frumos?”

Când se trezi, Petr Brok îşi dădu seama că e tot prins în plasă, dar că ochiurile acesteia au slăbit mult. Corpul lui, strâns ghem, se destinse. Se afla într-o bucătărie goală, din care mobilele fuseseră scoase. În colţ, o sobă pe jumătate dărâmată. Pe pereţi, pătrate albe, acolo unde fuseseră tablouri. În alt colţ, o grămadă de vase de bucătărie.

În jurul lui, o mulţime de chipuri necunoscute. Cu ochii scoşi din orbite, cu feţele contorsionate de curiozitate. Şi totuşi, între marginea plasei şi genunchii celor mai apropiaţi dintre acei gură-cască sunt cam trei paşi – distanţă destul de mică pentru eroismul lor şi destul de mare pentru laşitatea lor.

Evident, e o plasă ciudată! Nu e udă, cum ar fi de aşteptat. Dacă nu prinzi peşti, plasa n-o poţi umple cu aer! S-ar dezumfla şi ochiurile ei s-ar chirci într-o grămăjoară mică, fără formă. Plasa asta însă e bine întinsă, închide în ea un spaţiu oval, un anume *nimic* cu o formă precisă. Nimeni nu îndrăzneşte să atingă acest *nimic* care palpită, trăieşte!

— Ia te uită ce viteji! Se tem de un drac prins în plasă!

O tânără în fustă scurtă, cu dungi, încearcă să avanseze.

— Lăsaţi-mă să mă apropii! Mie nu mi-e frică! Vreau să-l ating cu vârful degetului mic!

— Lăsaţi-o. Dacă nu-i ajunge ce vede, n-are decât să pună mâna! Şi bancherul Salmon şi-a sacrificat un deget!

— Asta-i bună, parcă trebuie să-l nimerească direct în beregată? Poate că nimereşte în cu totul alt loc, hehehehe!

— Dar de mâna justiţiară a zeului Muller oricum nu scapă! dă grav din cap un bătrânel, bărbos.

— A prins în plasă un zeu rău!

— Ce-o să facă cu el?

— Să-l înece!

— Să-l spânzure!

— Să-l sugrume!

— Voi vreţi să-l sfătuiţi pe atotştiutorul!

Cuvintele acestea le spune uriaşul care-l capturase pe Brok. Pieptul lui ca o stâncă se umflă de mândrie. Îşi păzeşte cu gelozie prada şi îi dă târcoale, gata să sară la cea mai mică mişcare.

Şi iată că acum inelul pestriţ se rupe brusc şi, de la plasă la uşă, se deschide un drum.

În cameră au pătruns două persoane. Primul, un bărbat înalt, are faţa frumoasă şi netedă a bătrânilor înstăriţi şi bine conservaţi. Nasul lui ca de vultur şi ochii albaştri, cruzi îl fac să pară un conducător de oşti în civil. Toate privirile sunt îndreptate spre el, toate gurile şoptesc. Şi în urma lui – nenorocire! – orbul Orsag, cel cu lentilele pe tâmple!

Cu un pas sigur, victorios, cel ce pare comandantul parcurge distanţa până la plasă. Îi trage un picior cu atâta lipsă de respect, de parcă ar fi un balot cu rufe murdare. Îl întreabă pe Orsag:

— Cum arată?

Brok se cutremură.

E oare posibil ca orbul acesta să mă vadă? Eu însumi nu ştiu cum arăt! Ar putea să-mi spună cineva? Dumnezeule, ce frică mi-e de lentilele alea, care-mi pătrund până-n suflet! Mi-e frică, mi-e frică să le privesc!

Dar orbul Orsag răsuceşte deja rotiţele dinţate din spatele urechilor şi-şi potriveşte lentilele. Uriaşul păros rupe primul, nerăbdător, tăcerea încărcată de curiozitate, cu o întrebare ce atârnă parcă în aer:

— Ei, Orsag, dă-i drumul. Cum e îmbrăcat?

Orsag:

— Nu-i îmbrăcat deloc! E gol!

— Gol!!!

— Ooo...

Buzele ca nişte inimioare ale cucoanelor se deschid, de groază, în formă de elipsă.

— Câtă neruşinare!

Una dintre ele, cu sânii pudraţi ieşind dintr-un decolteu adânc, leşină.

Altele părăsesc încăperea.

Brok e nebun de bucurie!

Orbul nu-mi vede hainele! Ce fericire, ce fericire!... Am asupră-mi portofelul cu documente! Dacă Orsag îl vede, s-a zis cu el!...

Între timp, Orsag s-a apropiat de Brok şi îl examinează cu atenţie. Spune:

— E alb! Are ochi albi, buze albe, păr alb! Mi se pare că şi sângele îi e alb!

Şi, ca un negustor de cai, îi deschide gura şi îi examinează dantura; apoi spune:

— Are treizeci de ani!

Doamnele încep să-şi revină. Se apropie din ce în ce mai mult.

— E frumos? întreabă o brunetă cu ochi de ţigancă şi cu sfârcurile sânilor vopsiţi în roşu.

— Cum puteţi pune o asemenea întrebare, domnişoară Laura? V-am spus doar că e gol!

— Ei bine, de ce să ne gândim imediat la ce-i mai rău...

— Cum îndrăzneşti, contesă...

— Cred că-şi ascunde goliciunea mai bine decât multe dintre noi!

— Dar e gol puşcă!

— Aşa vi-l închipuiţi dumneavoastră!

— Câtă imaginaţie!

— În lanţuri! răsună un glas în mijlocul acestor clopoţei, ca şi cum un lanţ greu s-ar fi lovit de pardoseală. Vorbise comandantul, adresându-se uriaşului păros. Ordinul e executat în câteva secunde.

XXXV.
Începe iar cu lampa galbenă.
Petr Brok se ţine de cuvânt.
Noapte, planuri, fugă.
Un regat ce se destramă.
Cât timp există Mullerdomul, nu va fi fericire pe lume

Petr Brok zace pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, înlănţuit de mâini şi de picioare în întunericul adânc. În prăpastia aceasta nu există zile, nici nopţi. Doar din când în când, prin creier îi străfulgeră o luminiţă galbenă, făcând să apară, tulbure, scheletul unui pod de casă...

Peştera aceasta, plină de glugi cenuşii, face de mult parte din visurile lui. În ele Brok are şi corp, corpul lui omenesc, vizibil şi palpabil, acoperit de ulceraţii urât mirositoare, în care colcăie insecte.

Din timp în timp se trezeşte din vis şi-i mulţumeşte lui dumnezeu că nu are trup, că-i un simplu glas prins în plasă...

Această prăpastie fără timp şi fără spaţiu dispare brusc, într-un mod cu totul neaşteptat. Apare o lumină albă şi cu ea revine şi spaţiul, între cei patru pereţi albi. Iar de sub lumină se aude un glas:

— Iubitul meu... iubitul meu, unde eşti?

— Prinţesa!

Ea e! Mâna i se odihneşte încă pe întrerupător, dar ochii l-au şi găsit.

E îmbrăcată toată în negru, ca atunci când a văzut-o pentru prima oară, lângă ghişeul „Cosmosului".

— Prinţesă!

Funiile cedează, corpul se destinde, bucuria animalică a muşchilor care se încordează şi cântă.

— Vino!

Îl ia de mână şi ies în vârful picioarelor.

Liftul central.

Coridoare întunecoase, scări moarte şi din nou săli şi alte săli...

Numai că în mâna prinţesei luminează o steluţă electrică, arătându-le, cu o singură rază, drumul.

— E noapte! şopteşte Brok.

— Da, e noapte! Dar Muller o poate transforma în orice clipă în zi! Toţi sorii adormiţi de deasupra capetelor noastre i-ar aprinde, dacă ar afla că am fugit. De aceea trebuie să ieşim cât mai repede din Mullerdom!

— Din Mullerdom! Ştii drumul? Ai putea să fugi de aici?

— Sigur că da, ciudatul, necunoscutul meu iubit! Eşti mulţumit de mine? În timp ce pe tine, sărmane zeu, te-au prins în cursă, eu am alergat, am căutat, am pregătit...

Brok dă din cap:

— E cu neputinţă să ieşi din Mullerdom! Şi dacă se poate, de ce n-ai fugit de mult înapoi, în regatul tău?

— Singură n-aş fi putut. Dar m-am gândit la o înşelătorie straşnică! Ştiu unde locuieşte lordul Humperlink, cel ce m-a răpit din cuibul meu natal... Te vei da drept Muller! Adică nu Muller, glasul lui! Îi vei porunci lui Humperlink să mă ducă înapoi de unde m-a luat... N-o să bănuiască nimic! Toate ordinele sunt transmise supuşilor de către glasul lui Muller! Nimeni nu i-a văzut încă chipul!

— Om vedea! Om vedea...

Şi prinţesa, furată de viziunea minunată, îi şopteşte mai departe:

— Acolo e un aeroport! O platformă atârnă în aer, ca o masă, sprijinită într-o parte de zidul Mullerdomului. Rândunelele de oţel se adună aici, atunci când aurul înfloreşte pentru Muller. Prin întunericul în care m-au adus, n-am văzut decât somnul mort, de oţel, al acestor corăbii înaripate. Printre ele am zărit o pasăre mică, albăstruie, cu două locuri! Tu şi eu... Vom zbura în regatul nostru...

Ultimele cuvinte poartă parcă şi ele aripi. Găseşti în ele depărtarea şi dulcele sfârşit al depărtării... Dar glasul de lângă ea răsună grav, de pe pământ:

— Nu pot! Nu am voie! Tu, prinţesă, du-te, eu – rămân, până când...

— Atunci rămân şi eu! strigă prinţesa.

— Şi cum te voi ascunde, cum te voi feri de răzbunarea lui? În ce mă priveşte, eu mă pot piti şi într-o rază de lumină. Sub privirea lui mă pot ascunde! Dar ce mă fac cu tine? Unde să ascund ochii tăi de ochii lui? Mâinile tale de ghearele lui?

— Ştiu eu mai bine ce mă ameninţă, iubitule. Am fugit de atâtea ori! Acum însă ştiu că fug pentru ultima dată. Intenţionat mă lăsa să evadez, ca să mă prindă din nou, când jocul începea să-l plictisească... Râdea apoi de mine, prin spionii şi agenţii lui, care se aflau la capătul tuturor drumurilor mele. Azi, alături de tine, nu mă mai tem de monştrii lui! Doar de sorii lui mă tem, căci ne pândesc în întuneric. Ştiu că azi e pentru ultima oară... Dar ce-ar însemna fuga fără tine? Colibriul albastru ne aşteaptă – vino, răpeşte-mă!

Tata, ultimul rege din seminţia bărbilor albe, plânge pe tronul său. N-are cui să-i lase moştenire regatul. Unica fiică i-a fost răpită de un vrăjitor, şi la poalele turnului a răsărit primul trandafir sălbatic...

Parcul din jurul cetăţii e năpădit de bălării.

Ramurile platanilor împung în ziduri şi fac să cadă tencuiala.

Zada a muşcat cu dinţii ei din metereze.

Pe ferestre a pătruns liliacul, iar iedera se caţără în susul scării principale; pe cornişe înfloresc iarba-neagră şi cimbrişorul.

Camera mea e năpădită de trandafiri sălbatici...

— Sărmana, trista mea Frumoasă din pădurea adormită! Greu îmi va fi să mă despart de tine. Nu pot pleca din Mullerdom... Iar tu, tu nu poţi rămâne. Zboară acasă! Stai puţin! Spune-i bărbii albe a tatălui tău ce logodnic ciudat ţi-ai găsit! Că va veni, într-o zi, să te ceară. Va fi o zi ca oricare alta. Nici tu n-ai să mă recunoşti, fiindcă ai să mă... vezi! Nu ştiu încă ce se va petrece cu mine după ce-l voi ucide pe Ohisver Muller! Ceva se va împlini, ceva va dispărea, o lumină cumplită se va stinge! Ceva se va prăbuşi... Acest colos absurd, imposibil, cu o mie de scorniri nebune care îmi apasă creierii! Se înalţă deasupra întregii lumi ca o născocire demenţială a unui diavol beat! Umbra-i neagră acoperă şi regatul tău natal, care cade în ruină undeva, la capătul pământului.

În lume nu vor fi fericire şi pace, atâta timp cât trăieşte Muller şi cât se înalţă Mullerdomul!

Dar se va prăbuşi!

Se va prăbuşi, de la sine, în clipa în care va muri El!

Atunci în creierul meu se va face lumină şi va răsări soarele.

Prinţesa ascultă, dar buzele ei tac, înghiţite de întuneric.

Toate camerele prin care trec seamănă între ele prin liniştea neagră ca de catifea. Multe lucruri ciudate se află aici, aşezate alandala pe dale, pe parchete şi pe covoare. Îşi pierd, în întuneric, numele şi glasul. Plutesc pe fundul camerelor negre, colţuroase, viclene. Apar brusc în vârful razei ca prinse într-o undiţă; o muche frântă, o formă descompusă, ceva amorf şi gelatinos se strâmbă grotesc.

Picioarele se împiedică, alunecă, se scufundă. Trosneşte ceva! Ceva plescăie! Ceva se lipeşte! Ceva trebuie ocolit, de departe...

— Ce lucruri oribile... şopteşte Brok.

— Nu sunt lucruri, e sfârşitul lucrurilor, ruina lor...

— A căror lucruri?

— Urme de orgii. Aşa arată „cerul" după plecarea locuitorilor lui. Să ne grăbim, să nu ne prindă armata de sclave care vine să cureţe aceste grajduri cereşti.

XXXVI.
Strada aeronauţilor.
Lordul Humperlink – pescăruşul.
Soarele deasupra Mullerdomului.
Brok îşi ia rămas bun de la prinţesă.
Scaunul de lângă ea a rămas gol...

Au rătăcit prin labirintul de străduţe înguste, al căror nume răsăreau din întuneric şi se prelungeau în lumina palidă a lămpii prinţesei. În cele din urmă, au ajuns într-un coridor cu inscripţia:

STRADA AERONAUŢILOR

O uşiţă de oţel, bătută cu ţinte, purta pe ea numele exotice ale piloţilor Mullerdomului:

ARON KORKORAN
Cârmaciul „Lebedei plângătoare”

ACHIL NOBILES
Căpitan pe „Tâlharul”

DOUGLAS GULIVER
Paraşutist

VĂNTUL NEGRU
Aeronautul Curţii „Crucea Sudului”

Contele LUCIEN D'EAU
Avion cu trapă

REMUS MAJORESKU
Acrobat pe „Albatros” – Mai iute ca sunetul!

LORDUL HUMPERLINK
Pescăruşul

— Am ajuns, şopti prinţesa şi-l opri pe Brok în faţa uşii.
Era încuiată. Cheia nu se găsea în broasca prin care se vedea întunericul.

Făcură iute un plan. Prinţesa merse în celălalt capăt al străzii şi stinse steluţa electrică. Brok îşi lipi buzele de gaura cheii şi strigă în întuneric:

— Lord Humperlink, Pescăruşule! Pune imediat şaua pe Colibriul Albastru şi pregăteşte-te de zbor!

După care întinse urechea să asculte:

Nimic.

Ochiul:

Întuneric.

Brok repetă ordinul cu glas mai ridicat. De data asta, de după uşă se auzi un foşnet, care – după o clipă – dispăru.

Atunci, Brok strigă pentru a treia oară.

Şi, ce să vezi! Foşnetul se transformă într-un lipăit de tălpi goale. Se aude o înjurătură în surdină.

Şi deodată gaura cheii se luminează. Un bărbat ciufulit şi în cămaşă de noapte priveşte nedumerit în jur. Se repede la uşă şi-o deschide iute. În mână are un revolver, iar în ochi suspiciune şi dorinţa arzătoare de a nimici gura care strigase prin gaura cheii.

Numai că în faţa uşii deschise se cască întunericul. Omul trece pragul şi priveşte bănuitor în stânga şi în dreapta. Brok profită de acest moment şi se strecoară în dormitor. Sare pe masă, chiar sub lentila convexă.

Iar când lordul Humperlink revine în cameră, Brok îl cheamă iar.

De data asta glasul pare să vină din tavan:

— Lord Humperlink, Pescăruşule! La capătul străzii Aeronauţilor te aşteaptă o doamnă în negru! E prinţesa Tamara, pe care la ordinul meu ai răpit-o din Imperiul Morav. Îţi ordon s-o duci imediat acolo de unde ai luat-o! Asta e voinţa mea!

Lordul Humperlink ascultă ordinul în poziţie de drepţi, cu o groază solemnă întipărită pe faţă, cu mâinile lipite de corp şi cu degetele răsfirate.

— Imediat, stăpâne! strigă supus şi începe iute să se îmbrace.

Îşi pune un combinezon de piele, iar pe cap îşi aşază o cască prevăzută cu nişte ochelari mari. Aprinde apoi o torţă şi iese din cameră.

La capătul străzii îl aşteaptă prinţesa. În lumina sângerie a torţei, silueta ei se desprinde din întuneric, neagră, tăcută, sprijinindu-se de zid.

— Urmaţi-mă! îi face lordul Humperlink semn cu torţa.

Brok se ia după ei, tiptil.

Ajung la o poartă de fier. Pescăruşul apropie torţa de inelul negru ce atârnă din nările leului de oţel care o străjuieşte. De îndată ce inelul se acoperă de funingine, cele două canaturi ale porţii se deschid larg, fără cel mai mic zgomot.

Lumina intensă a zilei năvăleşte triumfătoare în întuneric.

Globul uriaş al soarelui se scaldă în lacul albastru al cerului...

De necrezut!

În clipa aceea de orbire, Brok se teme că îşi va pierde vederea.

Soarele!

Real, viu, adevăratul soare!

Iar aici e noapte!

Se află pe un teren viran, înconjurat din trei părţi de hangare de sticlă. Lordul Humperlink dispare în unul dintre ele.

Brok se apropie iute de prinţesă.

— Adio, adio, adio!

Şi negăsind alte cuvinte, o acoperă de sărutări: pe frunte, pe ochi, pe păr. Buzele – întredeschise, aşteptându-l – le lasă pentru la urmă. Prinţesa vrea să spună ceva, dar gura ei umedă, fierbinte îi aprinde sângele şi n-o lasă să vorbească. O vede în faţa oglinzii, dezbrăcându-se ca în faţa apei unui bazin ce-i cuprinde încetul cu încetul goliciunea.

E din nou a lui pentru o clipă, frântă în îmbrăţişare, cu capul dat pe spate, chinuită de iubire şi zâmbind trist în acest moment solemn, sau globul arzător al soarelui.

— Vei veni? Sigur vei veni să mă iei?

— Voi veni! Sigur vin!

— Şi cum te voi recunoaşte? Spune-mi un cuvânt, un singur cuvânt pe care mi-l vei şopti când vei veni la noi... Repede, spune-mi-l repede! Ca să te recunosc...

În faţa hangarului, avionul începe să huruie. Prinţesa se înfioară în braţele lui.

— Spune, iubitule, ce-mi vei şopti, ce anume?

— Voi veni şi-ţi voi spune: *Petr Brok!*

Prinţesa se smulge din îmbrăţişare şi priveşte cu ochii uimiţi în gol.

— Petr Brok? Tu eşti Petr Brok?...

— Eu sunt! Mă cunoşti?

— Nu l-am văzut pe Petr Brok niciodată, dar am auzit...

— Ce-ai auzit? Grăbeşte-te! Pescăruşul se îndreaptă spre noi!

— Ştiu că Petr Brok s-a numit cândva cu totul altfel... Era unicul fiu al regelui Andaluziei; a fugit de la tatăl său şi s-a făcut tâlhar!

— Tâlhar?

— Da! Dar ce fel de tâlhar! Pătrundea în beciurile băncilor, fura comori păzite cu străşnicie şi aurul îl împărţea săracilor. Un tâlhar care fura numai de la tâlhari.

— Nu ştiu... Nu ştiu nimic. Nu-mi amintesc de nimic.

— Cinci ani a fost poliţia pe urmele lui şi tot nu l-a prins! Apoi, când s-a plictisit de jocul acesta, s-a predat singur şi a devenit detectiv. Detectiv şi prinţ! Da, acesta e Petr Brok!

Colibriul albastru de oţel se află deja în mijlocul terenului şi huruie nerăbdător. Lordul Humperlink s-a şi instalat în avion şi-i face semn cu mâna.

— Adio, prinţesă!

— Mai spune-mi o dată: tu eşti Petr Brok?

— Eu sunt!

O ultimă îmbrăţişare sub privirea uluită a lui Humperlink şi prinţesa se aşază în corpul albastru al colibriului.

Locul de lângă ea a rămas gol...

XXXVII.
Sirenele de alarmă.
Brok sub mandat de arest.
Reşedinţa lui Muller.
Brok se apropie de Muller.
Mai întâi trebuie să faci o baie

Când din avionul cu prinţesa nu se mai zări decât un punct negru pe orizontul albastru, Brok se întoarse în Mullerdom şi închise încet uşa în urma lui. Voia să şteargă toate urmele care i-ar fi putut conduce pe cei ce-l hăituiau spre acest aeroport suspendat. Se gândea ca apoi să se odihnească şi el un pic în dormitorul părăsit al lordului Humperlink, aşteptând ca în Mullerdom să se crape de ziuă.

Dar când cele două canaturi ale uşii se închiseră în urma lui, se trezi din nou într-un întuneric de nepătruns. Ce rău îi părea că uitase să-i ceară prinţesei palida lampă electrică ce-i luminase drumul din mâna ei. Bâjbâi în întuneric încolo şi încoace, şi îngheţă!

Deasupra capului lui se stârneşte deodată un şuierat strident, ca atunci când fluieri din două degete duse la gură. În acelaşi moment sirenele sună, de undeva, alarma. Coridorul răsare din întuneric sub un potop sălbatic de lumină.

De ambele părţi se deschid uşi şi ferestre şi în cadrul lor apar feţe adormite, cu ochii holbaţi.

— Ce s-a întâmplat?! Ce e?

Şi, ca răspuns, din tavan răsună un glas bubuitor:

— *Petr Brok a fugit!*

— *Prindeţi-l!*

Dintr-un coridor lateral, dă năvală un grup de indivizi pe jumătate dezbrăcaţi. Au pumnale, bâte, revolvere, plase, lassouri, măşti de gaze. Globurile lăptoase din plafon le luminează chipurile buimace, pe care groaza urmăriţilor se amestecă cu extazul urmăritorilor.

Din câteva salturi, Brok se alătură acestei mulţimi de mascaradă, de parcă ar vrea să participe la propria-i urmărire. Îl interesează în primul rând să afle ce ştiu despre dispariţia lui şi încotro se îndreaptă. Slavă domnului, despre fuga prinţesei nu bănuiesc nimic.

După o goană îndelungată pe străduţe întortocheate, nimeresc într-o piaţă circulară, acoperită de un clopot de sticlă. Aici se înalţă, în cerc, clădirile administrative ale acestui etaj, iar una dintre ele, un fel de primărie cu turlă, are zidurile tapisate cu tot felul de afişe şi decrete.

Găseşti acolo un vechi avertisment împotriva ciumei galbene, care bântuie la etajul 489 şi o ordonanţă de zidire a acestui etaj, până la moartea tuturor locuitorilor lui.

Alt decret anunţă mobilizarea împotriva răscoalei sclavilor în etajele proletariatului.

Societatea CREMATORIU declară că arde fără dureri locuitorii bătrâni şi bolnavi.

Cunoscutul COSMOS oferă aici avantaje deosebite şi reduceri de preţ pentru cei ce ar emigra de la acest etaj pe steaua L9.

FRĂŢIA ZEULUI MULLER anunţă un serviciu divin extraordinar, în memoria preafericitei baroane Hortensie Muller.

Dar toţi se îngrămădesc în faţa unui afiş negru, pe care e scris cu litere roşii ca sângele.

MANDAT DE ARESTARE
Către toţi locuitorii etajului 376!

Diavolul invizibil Petr Brok, care s-a ridicat împotriva Marelui nostru Stăpân, Ohisver Muller, şi care a fost capturat aseară în sfera oglinzilor verzi, a evadat.

Din Ordin suprem se lansează un mandat de arestare împotriva lui!

Întrucât se presupune că-şi va continua mişeliile, spre nemulţumirea populaţiei paşnice a Mullerdomului, toţi locuitorii etajului 376 sunt chemaţi să supravegheze cu grijă locuinţele şi străzile şi să declare imediat la primăria din departamentul 9 orice mişcare suspectă, care ar trăda prezenţa acestui provocator invizibil.

Oricine-l va captura pe acest diavol nevăzut, viu sau mort, drept recompensă va căpăta dreptul de şedere pe viaţă în Gedonia, 100.000 mulldori şi 999 stele noi.

Semnat,
doctor Van Grósss,
Guvernatorul etajului 376

Supoziţiile lungi şi nefondate care se făceau în faţa acestei declaraţii începură să-l plictisească pe Brok. Dintr-odată însă mulţimea amuţi şi toate privirile se îndreptară spre un bărbat care tocmai apăruse în poarta primăriei.

Brok îl recunoscu imediat. Era acel comandant în civil, cu ochi albaştri şi cruzi, care-l lovise cu piciorul, pe când zăcea înfăşurat în plasă.

Mulţimea se dădu la o parte. Comandantul coborî maiestuos scările, cu un dispreţ ascuns pe buzele-i subţiri.

Fără escortă, se îndreptă nu se ştie încotro. Brok se luă după el, cu gânduri de răzbunare.

Intrară în lift şi comandantul apăsă pe butonul cu numărul 100! Când, după o clipă, acul se opri pe această cifră, uşa se deschise şi Brok se trezi într-un parc minunat. Coroanele stufoase ale copacilor se întreţeseau, iar lampioanele groteşti agăţate în ele le luminau feeric formele fantastice, asemănătoare unor nori verzi. Brok îl urmă pe comandant de-a lungul unei alei maiestuoase, mărginite de palmieri şi de trandafiri, de statui de alabastru şi fântâni de opal. Trecură iute printr-o poartă formată din mii de arteziene colorate, ţâşnind din două şiruri de gargui aşezate faţă în faţă.

În zare, în mijlocul unui mic lac albastru, plutea o insulă încântătoare. Printre evantaiele palmierilor şi ale ferigilor uriaşe se înălţa un palat, construit parcă din raze de soare. Deasupra lacului se arcuia un curcubeu în nouă culori, de fapt o punte ce unea insula cu pământul. Când păşiră pe ea, arcul în culorile curcubeului emise un acord minor din nouă tonuri, ca un instrument muzical ciudat, cu nouă strune.

Intrară fără greutate în prima sală de aşteptare. Singura uşă existentă ducea într-un fel de terme romane, unde comandantul, vrând-nevrând, trebui să se îmbăieze. Brok fu silit să vadă cum, sub mâinile sclavelor, pielea comandantului se înroşeşte pe spate, pe şale şi pe pulpe. Uns cu balsamuri înmiresmate, pomădat şi înveşmântat într-o togă romană, ajunse – în sfârşit – în cea de-a doua sală de aşteptare.

Aici se aflau vreo cinci bărbaţi, toţi spălaţi, ferchezuiţi şi mirosind a uleiuri parfumate. Îşi aşteptau rândul, în togile lor albe şi bătând nervoşi cu sandalele în podea. Unii tremurau de încordare. Buzele lor şopteau într-una: Muller-Muller-Muller!

Printre ei, Brok îl zări pe bătrânul acela năpârlit, pe nume Schwarz, specialist în producerea gazului *Sio,* pe care-l întâlnise la hotelul *Eldorado,* dumnezeu ştie când...

Comandantul se duse drept la o uşă ascunsă după o draperie rubinie. Pe ea era scris cu litere negre:

AUDIENŢE

Se uită batjocoritor şi mai că le scoase limba celor cinci ce aşteptau ba pălind de invidie, ba înroşindu-se de furie. Când pătrunseră apoi în sala de audienţe, Brok se cutremură...

În sfârşit!

În sfârşit, dezlegarea cumplitei enigme e la doi paşi. Încă un pic şi voi vedea – ce voi vedea?

Un om?

Cum arată oare capul în care a fost zămislit monstruosul Mullerdom?

În fine, oricum ar arăta – am să-l privesc drept în ochi!

XXXVIII.
Zeul Muller în original.
Baricade la etajul 490
„...Mă mai retrag cu 60 de etaje...”
Vítek din Vítkovice trăieşte!
Bătrânul Schwarz şi gazul său.
Noaptea, după ce adoarme duşmanul...

O cameră regală. Pe un tron purpuriu proiectat pe fondul negru al draperiilor grele, stă un bărbat. Obezitatea lui înfiorătoare e înveşmântată, impecabil, în negru. Un adevărat gentleman. Burta umflată i se revarsă în poală. Faţa rotundă, netedă, exprimând o înţelepciune binevoitoare, se termină cu două şuviţe de barbă albă, marţială, tunsă după moda Patriarhului din Vechiul Testament. Ochii albaştri privesc, fără viaţă, drept înainte, de parcă n-ar avea pleoape.

E chiar originalul statuii turnate în aur, pe care Brok o văzuse pentru prima oară la Bursă. Şi efigia din sanctuarul lui Muller era pictată, fără doar şi poate, tot după acest model!

Deodată însă Brok îşi dă seama că nici chipul acesta nu e viu.

Nu-i decât o mască cu ochi de sticlă. Corpul e viu, se mişcă şi respiră, dar cum arată faţa de sub mască? De ce-şi ascunde Muller adevăratul chip? E oare atât de hidos, încât nimeni n-ar putea suporta să-l vadă? Brok arde de dorinţa de a-i smulge masca şi a-l privi drept în faţă, oricum ar arăta!

Dar atenţie! Gura de pe tron începe să vorbească. Buzele se mişcă uşor, murmură parcă, dar cuvintele răsună tăios şi autoritar.

— Mareşale Grant! Ce părere ai despre dispariţia lui Petr Brok?

Mareşalul se târăşte pe burtă, de la uşă spre tron. Abia când ajunge în faţa lui se ridică şi răspunde cu glas umil:

— O, stăpâne, paznicul Aokun a fost atacat la miezul nopţii...

— Ştiu! bubuie glasul, paznicul Aokun e mort! Dar cine a îndrăznit?...

— O, stăpâne! Cred că sunt mai mulţi diavoli invizibili, nu unul singur! Altfel cum am putea explica una ca asta?!

— Prin lenea paznicului! Şi bătălia de pe scara 555 ai pierdut-o în mod ruşinos, mareşale!

— O, stăpâne, geme Grant. Nu e vina mea! Tâlharii aceia au pătruns în taină cu zece etaje mai jos, şi ne-au atacat pe la spate!

— Un bun conducător de oşti îşi asigură şi spatele, măgarule! Care e, după tine, situaţia în momentul de faţă?

— Trei linii înaintate ale frontului au fost încercuite de ei. A trebuit să străpungem frontul. Pierderile noastre sunt, cu toate astea, minime, 8.000

morţi, 2.000 răniţi, 15.000 prizonieri. Ne-am retras cu 60 de etaje mai jos. În zona 490 înaintarea e oprită de baricade construite în mare grabă.

— V-am văzut fuga ruşinoasă, însoţită de tot felul de laşităţi. Ce pradă au luat?

— Neglijabilă, o, stăpâne! Depozitele anexă au fost evacuate la timp...

— Minţi! urlă vocea. Am văzut hambare gemând de cereale, am văzut munţi de conserve, am văzut frigorifere încărcate cu carne, am văzut beciuri pline ochi cu vin. Toate astea le-au căzut pradă lor! Îţi dai seama, imbecilule, că s-ar putea ca în zece zile să n-am ce mânca? Încă nu ştii ce gust are foamea? Ai să afli curând, în închisoare!

— O, stăpâne! strigă Grant şi i se aruncă la picioare. Mai dă-mi cinzeci de mii de bărbaţi şi jur să-i gonesc pe tâlharii aceia până la acoperiş! Am să capăt înapoi fiecare bob de secară, fiecare conservă! Am un plan straşnic! Ne mai retragem cu şaizeci de etaje, ca armata lor să se infiltreze în întregul West-Wester, pe care-l vom inunda cu vin şi cu rachiu. O sută de etaje în delir, gemând de cârciumi, baruri, prostituate şi hoţi, le vor paraliza entuziasmul şi le vor măcina disciplina. Beciurile pline vor face în rândurile lor o operă de distrugere totală, căci printre ei domneşte setea – începe să le lipsească apa... Prizonierii zic că au început să-şi bea propria urină şi sângele celor morţi!

— Mareşale, începi să ai idei bune, când faci pe tine de frică! Nu uita însă că Vítek din Vítkovice trăieşte încă. Niciunul din ticăloşii din West-Wester nu i-a venit până acum de hac. Tu vei face cunoştinţă cu foamea de îndată ce drumul spre închisoare va fi liber. Până atunci, ai grijă de burta ta, căptuşeşte-o cu slănină... ca să ai mai pe urmă ce rumega! Şi acum – afară!

Mareşalul, zdrobit, se retrage cu pasul generalilor înfrânţi. În locul lui apare bătrânul Schwarz. Cade cu faţa la pământ şi sărută cracul stâng al pantalonilor lui Muller.

— Care ţi-e dorinţa, o, stăpâne? începe el cu glas tremurat şi sâsâit.

— După cum ştiu, tovarăşii tăi de la *Eldorado* au dat greş. Hipnotizatorul Mac Doss nu s-a mai întors de la Vítek. Nici Čulkov cu *Kawai*-ul său n-a făcut mare brânză şi e bucuros c-a scăpat cu viaţă. Meşterul Perker a căzut prizonier şi, drept pedeapsă, a trebuit să bea din propria-i otravă. Mi-am amintit de tine, Schwarz, de fapt nu de tine, ci de gazul tău. Desigur, mai am în rezervă bacilii lui Orsag, dar acum am nevoie de domnul Orsag pentru alte chestii... Mai întâi să văd de ce eşti tu în stare! Poţi produce gazul în cantităţi mai mari?

— Eu umplu baloane mici, stăpâne, cât să ajungă ca să îmbătrânească un om. Nu-s decât un cârpaci, doamne, n-am mijloace... nimeni nu vrea de bunăvoie să îmbătrânească...

— Câţi oameni ai putea contamina deodată, dacă ai produce *SIO* pe scară largă?

— Peste noapte, o, stăpâne, aş transforma întreg Mullerdomul într-un azil de bătrâni! spuse Schwarz sâsâit.

— Vreau să lansezi gazul tău la etajul 490, asupra armatei de sclavi. E vorba de aproximativ 20.000 de sclavi tineri. De cât timp ai nevoie ca să produci cantitatea de gaz necesară?

— 20.000 de bărbaţi? 18.000 galoane, 86 mulldori. Problema timpului nu se pune...

— Mâine?

— Mâine!

— Îţi atrag atenţia că sclavii au măşti de gaze. Ne-au prădat depozitele şi utilizează tot echipamentul nostru. Toate atacurile noastre cu gaze au eşuat.

— Nimic mai simplu! Armata se face că se retrage cu un etaj şi lasă, în poziţiile abandonate, saci umpluţi cu gaz. Noaptea, după ce adoarme duşmanul...

— Destul, meştere Schwarz! Te numesc adjutant general al mareşalului Gabler! Poţi pleca!

Bătrânul mai sărută o dată piciorul stâng al lui Muller, după care se retrage cu spatele, ţopăind cu paşi mărunţi şi cu degetele răsfirate, în poziţie de drepţi, până se mistuie după draperie.

Vine rândul noului mareşal Gabler.

Are un craniu chel, trandafiriu, ca din sticlă. În primul moment, lui Brok i se pare că bila aceea trandafirie nu are chip, atât de perfect rotunjită e din toate părţile. Cele două urechiuşe mici sunt lipite direct pe piele. Abia din faţă se vede că suprafaţa perfectă a bilei e deformată într-un loc, are ca un fel de defect, pe o întindere cât palma, pe care se îngrămădesc ieşituri şi adâncituri cu o simetrie surprinzătoare şi grotescă. Acest defect de pe bila trandafirie este faţa noului mareşal Gabler.

— Mareşale! zice glasul. 80.000 de oameni îţi aşteaptă ordinele!

— O, stăpâne!

— Mâine dimineaţă va lua legătura cu tine adjutantul general Schwarz.

— O, stăpâne!

— Ia imediat liftul şi du-te la etajul 490. Armata a pornit pe scara imperială încă de cu noapte, în zori va fi la faţa locului! Restul ţi-l va spune Schwarz!

— O, stăpâne!

— Afară!

XXXIX.
Iarăşi Ačorgen.
Suflă un fulg alb de pe umărul lui Muller.
Orsag vine în ajutor.
Bătându-se, au căzut pe jos.
„Prindeţi-l...”

Cum dispăru mareşalul Gabler, pe fondul negru al draperiei apăru chipul prinţului Ačorgen.

Brok nu se mira prea tare.

Bănuia că Ačorgen a reuşit să se elibereze singur şi că s-a întors la stăpânul său. Dar asta înseamnă că Muller ştie despre dispariţia prinţesei! De aceea Brok e foarte curios să audă ce discuţie va urma între imobilul Muller şi vicleanul său secretar. Poate că Muller îşi va scoate chiar şi masca, să mai respire puţin – faţă de Ačorgen nu are, cu siguranţă, de ce să se ascundă. Dar ce să vezi?! Ačorgen înconjoară tronul în tăcere. Se urcă apoi cu dezinvoltură pe scară, spre Muller, ridică braţul căzut al zeului şi-l aşază pe rezemătoarea tronului, suflă un puf alb pe umărul lui şi-i netezeşte barba.

Brok e uluit. Cum adică, în sacul ăsta umflat nu se află nici osânză, nici sânge? Faţa, evident, e din ipsos, dar corpul întreg să nu fie decât o marionetă? Nici acesta să nu fie Muller? Atunci de ce i se închină toţi laşii ăştia?

Unde este adevăratul Muller?

Poate că nici nu există!

Dar glasul?

Unde e gura?

Sau te pomeneşti c-o fi chiar Muller, lovit de dambla? Poate că tot corpul îi e paralizat şi nu-i funcţionează decât plămânii şi inima?... Dar creierul? Dar gura?

Brok sare pe tron, ca să se convingă. Pune palma pe partea stângă a pieptului puternic bombat. Nici urmă de inimă. Îşi apropie urechea de zâmbetul acela larg. Nicio suflare!

Încă o încercare: cu un ac cu gămălie, îl înţeapă în burtă! Dacă-i viu, sare în sus!

Deodată – fâsss – mica rană de cauciuc scoate un fâsâit prelung.

Domnul Muller, pe tron, începe să slăbească văzând cu ochii. Burta i se încreţeşte, capul i se pleacă într-o parte, masca binevoitoare se lasă în jos, cu barbă cu tot, pe măsură ce corpul devine din ce în ce mai mic. În cele din urmă, manechinul se dezumflă de tot, transformându-se într-o biată grămăjoară neagră.

Prinţul Ačorgen priveşte cu un fel de mirare ironică dispariţia rapidă a falsului Muller. Dar deodată, ca trezit din vis, strigă speriat:

— E aici!

În clipa aceea, de sus, răsună un glas:

— Orsag!

Draperia din fundul camerei se dă la o parte şi dintre faldurile negre apare orbul Orsag, cu mâinile la tâmple. Lentilele sclipesc ca ochii unei fiare. Cu siguranţă că stă de mult acolo, gata să sară... E clar că Petr Brok era aşteptat! Să nu fi fost toate astea decât o momeală, ca să-l prindă în cursă?

Brok îşi ţine răsuflarea. Dar înainte de a putea sări, simte pe gât nişte gheare ascuţite, arzătoare.

— Ajutooor! urlă Orsag şi, drept răspuns, din tavan răsună un semnal strident.

Cineva strigă:

— Ačorgen!

Dar prinţul nici nu se mişcă. Ia parte numai cu ochii la încăierarea sălbatică, pe viaţă şi pe moarte. Ochi uimiţi, neîncrezători, schimbându-şi mereu culoarea în cercul de riduri pe care le desenează laşitatea.

Până atunci Brok şi Orsag se luptaseră în picioare, când deodată se prăbuşesc la pământ. Orsag şi duşmanul său invizibil se rostogolesc de mai multe ori pe covorul gros. Încordându-şi forţele, Brok reuşeşte să-şi elibereze gâtul din strânsoare, dar îşi pierde poziţia avantajoasă. Se trezeşte la podea, sub apăsarea lui Orsag. Atacând disperat, ca să-şi elibereze braţele, permite pentru a doua oară mâinilor turbate ale adversarului să-i cuprindă gâtul. Cu o ultimă încordare, îşi scoate braţele de sub genunchii duşmanului, şi, printr-un efort sălbatic, îi smulge acestuia lentilele de la tâmple. Se aude un trosnet. Strânsoarea din jurul gâtului lui Brok cedează pe loc. Trupul lui Orsag se prăvăleşte peste el, neînsufleţit.

Brok sare în sus. E şi timpul! Draperia se dă deoparte şi pe fondul de catifea neagră apar vreo cincizeci de capete cu căşti lucitoare.

Brok se năpusteşte ca fulgerul după o draperie rubinie, urmărit de un glas:

— Prindeţi-l!

Puntea din culorile curcubeului răsună din nou sub paşii lui într-un acord disperat. Căştile mai lucesc printre palmieri şi curcubeul lansează un strigăt de alarmă disonant.

Brok sare în lift şi apasă pe butonul cu numărul 490.

XL.
Petr Brok vrea să-i salveze pe muncitorii lui Vítek.
„Băutura victoriei”
Lupta de pe scară.
Bătrânul Schwarz pe spinarea monstrului.

Da! În primul rând trebuie să salveze 20.000 de tineri revoluţionari de fantoma înspăimântătoare a bătrâneţii! Şi Muller? Muller nu-mi mai scapă! Etajul 100! E destul să apăs pe butonul alb şi palatul curcubeului e aici, împreună cu glasul ce locuieşte în el.

Sus!

Numai că de data asta liftul e defect. Pereţii scârţâie neplăcut, acul, pe cadran, se agită nebuneşte, iar podeaua începe să se clatine. Lui Brok i se învârteşte capul.

Să fie oare din nou visul?

Într-o clipă neagră, ameţitoare, liftul se transformă într-o targă ciudată, pe care zace... Petr Brok! Doi bărbaţi îl duc undeva, au halate albe şi totul în jur e alb ca zăpada... Iar zăpada, încetul cu încetul, se topeşte, se înnegreşte; e întuneric. Un întuneric fără gânduri, fără inimă, fără creier.

N-a durat decât o clipă! O scuturătură puternică – şi Brok îşi revine în fire. Se deschide o uşă... Să fie deja etajul 490?

O mare întindere transformată în tabără militară. De ambele părţi, şiruri lungi de corturi. Răsună strigăte, râsete şi cântece. Pretutindeni mişună ostaşi cu căşti transparente, terminate printr-un vârf lung. Uniformele sunt negre, iar din centurile roşii ies pumnale, cuţite şi revolvere. Peste piept, cruciş, au curele de care grenadele atârnă ca nişte fructe negre de un ram.

Unii sforăie în faţa corturilor, alţii beau „băutura victoriei”, alţii joacă un joc ciudat, cu steluţe de aur pe care le aşază în constelaţii fatale. Cu glasuri răguşite cântă fabuloasele acte de vitejie şi victoriile fantastice ale comandantului Muller pe pământ, pe oceane şi în stele.

Brok traversează câteva galerii şi peste tot dă de aceeaşi imagine: corturi, cântece, şiraguri de grenade în jurul pieptului şi cupe, ce trebuie să aprindă eroismul mercenarilor în negru.

Şi deodată, de după un zid în ruină, apare scara principală. Arată altfel decât atunci când s-a trezit la un etaj oarecare, pe covorul roşu! Covorul a dispărut şi treptele albe sunt stropite cu sânge negru. În bălţile de sânge închegat se usucă tampoane de vată şi pansamente rupte. Pereţii sunt găuriţi şi scrijeliţi de gloanţe. O bucată din balustrada cu conuri de marmură a fost smulsă de explozia unei bombe. Globurile electrice de pe tavan sunt făcute zob. Câmpul de luptă e luminat de nişte reflectoare uriaşe.

În şuvoaiele largi de lumină, Brok vede o baricadă înaltă, ridicată de mântuială din saci, butoaie şi lăzi sparte.

Domneşte aici o mare agitaţie. În jurul unei maşini greoaie, burduhănoase, semănând cu o stropitoare antediluviană, se află o mulţime de mercenari. Unii trag din greu la pompe, alţii ţin nişte saci şi baloane la gura unei ţevi metalice. Pe spinarea monstrului e cocoţat bătrânul Schwarz, care le dă ordine cu glasu-i sâsâit. Baloanele umplute sunt îndesate în butoaie şi lăzi.

Brok înţelege pe dată. Schwarz produce aici, în mare, gazul său! Apoi îi va provoca pe sclavi să atace şi se va retrage cu un etaj. Sclavii vor cuceri această teribilă baricadă şi pe urmă...

Da, de aceea am venit!

Să-l avertizez pe Vítek din Vítkovice!

Să-l opresc cât nu e prea târziu!

Petr Brok escaladează baricade şi urcă mai sus cu un etaj, unde se ridică – neagră – fortăreaţa sclavilor. E înălţată din traverse de fier, din plăci de oţel, din bucăţi de granit, din roţi grele şi din postamentele cine ştie căror maşini. Blocurile de fier şi de piatră sunt legate printr-o zgură ruginită. Roţile pe jumătate topite şi găurile din traverse demonstrează că baricada a şi fost victima unor atacuri cu foc lichid şi cu substanţe corozive.

Cum să treci prin acest superb conglomerat? Focul nu l-a putut pătrunde şi eu – cu mâinile goale?... Unde mai pui că se înalţă până la tavan!

Ia te uită! După un stâlp de fier, despicat în două de foc, e ascunsă o portiţă. Se deschide... Dă într-un coridor ce trece pe sub platoşa de oţel.

Şi aşa se făcu că Brok ajunse, nevătămat, în tabăra sclavilor.

O întindere întunecată, luminată doar de lumina sângerie şi pâlpâitoare a torţelor. N-au reflectoare – constată Brok cu regret – n-au nici măcar o lampă cât de mică... Dar pe scară se pregăteşte ceva. Torţele descriu cercuri mari, în jos şi în sus, iar în lumina lor se zăresc petele purpurii ale feţelor oamenilor. Trupurile, învеşmântate în zdrenţe, dispar, înghiţite de întuneric.

Brok pătrunde cu greu prin haosul roirii torţelor. Vrea să vorbească cu Vítek din Vítkovice, dar unde să-l găsească?...

Scările se termină, etajul se întinde în depărtare, sub dărâmăturile zidurilor. Ochii i se obişnuiesc încet cu pâlpâirea sângerie a torţelor din care pică smoală şi care lasă în urmă rotocoale de fum.

XLI.
Prorocul numărul 794.
„...Apoi îl voi ucide pe Molochul însuşi!”
Cartierul general.
Brok i se prezintă lui Vítek din Vítkovice.
„Amână atacul pe mâine...”

În spaţiul pustiu de după zidul surpat, pe un morman de ruine, stă un bătrân, luminat din toate părţile de limbi de foc. Deasupra capului său, în tavan, se cască o gaură, de parcă diavolul tocmai şi-ar fi luat pe acolo zborul. Bătrânul e orb şi se ridică ameninţător deasupra mulţimii de sclavi.

Brok tresare uimit. Este chiar veteranul orb cu numărul 794, cel la care ajunsese după goana zadarnică pe scară. În coroana sângerie a torţelor, pare ultimul apostol, care şi-a adunat turma mânioasă în fundul unei catacombe.

— Zece ani am tot aşteptat, spune emoţionat, cu cuvinte înflăcărate, până când într-o zi... se deschide uşa... Un om n-ar fi putut veni pe acolo!

Era chiar El, Eliberatorul mult aşteptat, Purtătorul luminii!

A venit să ne scoată din acest iad cu o mie de etaje!

Vai ţie, Muller – de o mie de ori, vai ţie!

Ora răzbunării a sosit!

Ridicaţi-vă împotrivă-i şi aruncaţi jugul sclaviei!

Căci El a spus: Vă voi reda soarele, şi dragostea, şi dorinţele, şi visele!

Vă voi elibera din captivitatea Mullerdomului şi vă voi trimite la casele voastre!

Şi a mai spus: Acum mă duc jos! Voi lupta pentru voi acolo, ca voi, aici, să puteţi lupta pentru mine!

Din mulţime se aude un glas:

— Dacă zeul ăsta al tău e chiar atât de puternic, de ce nu-l distruge el pe Muller, ca să putem intra în Gedonia fără vărsare de sânge?

Bătrânul strigă:

— Laşule! Nu a spus El oare: «— Scările vor fi luminate de torţe şi tavanele etajelor vor plesni ca pereţii tobelor străpunse de pumnal?»

Va urma atunci o vărsare de sânge cum n-a mai fost în stele!

Sângele duşmanului se va învolbura şi va trece mugind peste zăgazurile baricadelor, se va rostogoli pe scări în cascade rubinii...

Dar iată că se aude un alt glas:

— Muller ne promite, după moarte, viaţa în stele. Ce ne promite noul tău zeu pentru lumea cealaltă?

Bătrânul ridică un deget spre tavanul prin a cărui gaură largă pătrunde întunericul.

— El a spus: «— Ce oare ar putea să vi se întâmple, mai rău sau mai bun, decât moartea? O moarte blândă, liniştită, fără vise, aidoma somnului unui copil orb!»

Cineva din mulţime protestează:

— De ce să ne gândim la moarte, când o s-o ducem foarte bine în Gedonia? Pe locuitorii îmbuibaţi ai cerurilor îi vom lua sclavi în locul nostru. Iar noi vom benchetui, bucurându-ne de acest rai pe pământ!

— Vai vouă! strigă prorocul, dacă vreţi să faceţi din burţile voastre zei!

Căci El a zis: «Pătrundeţi în templele, în dormitoarele şi în reflectoarele lor, izgoniţi-i pe falşii proroci, pe negustori, pe sibariţi, şi mâinile voastre vor rămâne nepătate!»

Doborâţi idolii Molochului, iar eu, pe urmă, îl voi distruge pe Molochul însuşi!

Mulţi plecară bombănind de lângă proroc şi se alăturară altei mulţimi, căreia i se adresa un alt orb, vestind desfătările fără seamăn ce-i aşteaptă pe meleagurile de paradis ale Gedoniei.

Brok, împreună cu câţiva fideli, rămase lângă bătrânul lui, ascultându-i cu mare interes profeţiile. Era uimit de câte născocise acest orb inteligent, de cum crease, din întâlnirea întâmplătoare cu el, o nouă religie, în sprijinul lui Vítek din Vítkovice! La un moment dat vru să-şi facă simţită prezenţa, pentru ca prorocul orb să fie crezut. Renunţă însă imediat la această idee.

Avea o presimţire că şi-ar rata misiunea, că e momentul să se întoarcă la etajul 100 şi să-şi termine opera.

Câteva tăbliţe indicatoare cu săgeţi îi arătară drumul spre şef. Căţărându-se pe scăriţe urcă etajele, strecurându-se prin găurile din tavan. În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi ce purta inscripţia:

CARTIERUL GENERAL

Se strecură înăuntru odată cu un sol istovit, care tocmai sosise.

Vítek din Vítkovice şedea, împreună cu statul său major, la o masă de stejar, pe care era întinsă harta câmpului de luptă din Mullerdom.

Era un tânăr costeliv, cu părul negru ca smoala, ciufulit. Avea ochii cenuşii, buzele palide, strânse puternic, nasul mare şi trufaş şi bărbia energică. Fuma ţigară de la ţigară şi vârfurile degetelor îi erau galbene de nicotină.

— Vítek! spuse, gâfâind, solul – breşa n-a reuşit!

Vítek nici nu clipi. Se aplecă peste harta care reprezenta planul etajului 490. Înfipse un steguleţ negru într-unul din pătrăţele. Mai erau înfipte trei...

Solul povestea cu sufletul la gură:

— Pe locul pe care l-ai însemnat, detaşamentul de genişti a dat de nisip! Tot spaţiul de sub podeaua acelei săli era plin de nisip şi în el fuseseră îngropate mine. Una dintre ele, lovită cu târnăcopul, a explodat. Doi fraţi morţi, cinci răniţi.

Chipurile plecate deasupra hărţii se întunecară.

— Blestemat etaj!

— E pentru a patra oară că se întâmplă.

— Pretutindeni nisip şi iar nisip!

— Să fi reuşit tâlharii ăia să îngroape în nisip tot etajul, de la podea la plafon?

— Se pare, zise Vítek, că i-am învăţat să fie şmecheri! Au pus străji în toate camerele şi, de îndată ce aud lovituri în tavan, dau imediat alarma şi umplu camera cu nisip, mai înainte ca noi să ajungem în ea.

Sosi, în goană, un alt sol. Chipul lui Vítek se subţie de încordare.

— Ei bine?

— Nisip! rosti, gâfâind, solul.

Vítek îşi muşcă buzele, până-i dădu sângele. Şi pe hartă apăru un nou steguleţ.

— Nu ne rămâne, spuse posomorât, decât să atacăm baricadele frontal! Chiar azi!

Arătă cu degetul o a doua hartă. Era o zonă lungă, reprezentând o secţiune verticală prin Mullerdom, de la temelii până la acoperiş. Breşele în plafon şi liniile principale de pe scări erau marcate cu steguleţe negre.

Limbile generalilor, aplecaţi peste hărţi, se dezlegară:

— O să fie tare greu!

— Şi până la „Cosmos" mai sunt 98 de etaje!

— Nu avem apă de băut decât pentru 144 de ore!

— Şi vin pentru 60 de ore!

— Apoi urmează rachiurile din West-Wester!...

— Prafuri pentru vise, pilule paradiziace şi cocaină!

— Vai nouă!

— Numai aeronavele Cosmosului ne mai pot salva!

— Dar până la ele mai avem, frate, 98 de etaje!

— Brutus! se adresă Vítek unuia dintre generali, încă în noaptea asta vei da atacul împotriva baricadei numărul 9. Nici a doua fortăreaţă nu va fi mai solidă, căci *negrii* se pregătesc de ofensivă. Cinci mii de oameni să fie gata la un semnal al meu!

În clipa aceea însă vorbi Petr Brok.

— *Vítek din Vítkovice!*

Săriră cu toţii în sus şi se uitară, miraţi, unul la celălalt.

Brok continuă:

— Amână-ţi atacul pe mâine! Dacă ataci în noaptea asta, îţi distrugi armata!

Vítek îşi reveni primul. Strigă:

— Al cui e glasul ăsta?

Şi glasul se recomandă:

— Sunt Petr Brok!

— Nu cumva tu eşti zeul pe care îl anunţă prorocul numărul 794?

— Nu sunt zeu! Am venit numai să te previn, să nu ataci în noaptea asta!

— De ce?

— Nu întreba! Ascultă-mă şi, mâine, vei vedea!

— Te cred şi te voi asculta! Amân atacul...

Brok dispăru, lăsând în urma lui uimire şi bucurie.

XLII.
Sacii se vor ridica.
Triunghiul purpuriu.
Plictiseala bătrânului Schwarz.
Înainte de a îmbătrâni...
Butonul 100

Pretutindeni pe unde trece, sclavii răsculaţi se pregătesc de culcare. Scara principală e luminată de o singură torţă. Brok se strecoară iute prin portiţa din baricada de fier. Din câteva sărituri e în faţa frontului inamic. Îl traversează fără zgomot.

Doi oameni stau pe nişte lăzi în strălucirea de aur a reflectoarelor. Unul dintre ei, un tinerel, priveşte dincolo de baricadă. Celălalt, cu faţa plină de riduri, zâmbeşte sigur de el.

Este bătrânul Schwarz.

— Azi pot să doarmă liniştiţi! spune sâsâit, dând din capul lui smochinit. Dacă întreprind ceva, răspundem în glumă, cu câteva salve. Ne facem că ne apărăm cu disperare, de parcă ne-am lăsa aici copiii. Vom fi, evident, „puşi pe fugă” şi ne vom ascunde cu un etaj mai jos. Între timp, ei vor mişuna pe aici ca păduchii.

— Dar dacă descoperă butoiaşele cu gazul tău?... Ce ne facem atunci?

— Nu le descoperă ei, băieţaş, nu le descoperă... Butoiaşele sunt umplute cu vin şi sacii care plutesc în ele se ridică încet de jos în sus... Printre ele am amestecat şi butoiaşe normale, inofensive ca un prunc în scutece. Cele cu gaz sunt însemnate cu un triunghi roşu şi se află, câte unul, în fiecare colţ al sălii. La un semnal...

— Bine le-ai mai ticluit, unchiule! Dar dacă sclavii se culcă în altă parte, unde nu-s butoiaşe de-ale tale...

— Nu se culcă, puiule, m-am gândit eu la toate... încă înainte ca tu să te fi născut. Se vor instala, ca şi noi, în jurul scării! Vítek îi va ţine în frâu, ca să nu chefuiască prin cârciumi şi prin baruri... înţelegi, copil nevinovat ce eşti?

— Şi dacă se iau după noi cu liftul?

— Nu mai plânge, puştiulică – te dor cumva dinţişorii?... De mult s-ar fi dus ei în Gedonia, să se recreeze, dacă mecanismul liftului ar fi în mâinile lui Vítek! Plictisitor mai eşti, copilaşule... a-a-a-a...

Deschise gura ştirbă, într-un căscat lung şi larg.

Exact de momentul acesta profită Brok. Apucă iute un tampon de vată şi îl vârî în gura neagră.

Se ocupă apoi de „copilaşul” cel curios. Până să-şi revină din surpriză, se şi trezi cu un pumn în tâmplă. Cu gura căscată, îşi pierdu cunoştinţa.

Între timp însă bătrânelul ramolit se pregătea, spre mirarea lui Brok, s-o şteargă. Îl apucă deci de un picior şi îl trase înapoi. După care îl legă bine cu o frânghie lungă.

— Nu te teme, moşulică, şopti el în faţa ochilor holbaţi ai lui Schwarz. Ţie *Sio* nu-ţi mai poate face niciun rău... Sau ţi-e teamă că mai îmbătrâneşti cu o sută de ani?

Îl imobiliză apoi şi pe tânăr cu o funie şi un căluş. După ce isprăvi cu amândoi, se strecură tiptil spre corturi.

Tabăra dormea.

Pe cele câteva sentinele care mureau de plictiseală, Brok le reduse la tăcere iute şi cu curaj. Recunoscu imediat butoaiele însemnate cu triunghiul roşu. În fundul lor se vedeau capetele unor tuburi de cauciuc, strâns legate cu sfoară. Brok le dezlegă repede.

Când dezumflă şi ultima băşică de la ultimul butoi, i se făcu deodată negru în faţa ochilor. În creier i se reflecta, insuportabil de dureros, un triunghi roşu. Simţi cum leşină. Îşi reveni cu mare greutate.

Afară! Să ies de aici înainte de a îmbătrâni!

Porni clătinându-se.

Încă trei paşi... şi liftul!

Încă un pas – şi cad! Sări în lift în ultima clipă, cu triunghiul obtuz, dureros înfipt în creier.

Butonul numărul 100! 100! 100!

Brok se prăbuşi...

XLIII.
Etajul 100.
„Te-ai lăsat dus de nas, pescăruşule!”
Mai întâi să-l găsesc pe Muller.
Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller.
Biblioteca lui

I se părea că zace pe un pat rece şi că priveşte în tavan. E alb ca laptele, doar la mijloc se conturează un triunghi roşu. E un triunghi obtuz, insuportabil de roşu şi-i apasă creierii cu o durere cumplită. De parcă triunghiul ar fi gol şi cineva s-ar strădui să-i îndese în el craniul rotund. Oh, de n-ar fi triunghiul!... Ce frumos ar fi aici! Tavanul e alb ca zahărul, parcă-i şi simţi dulceaţa pe limbă şi de el atârnă un bec alb, ca un boboc de nufăr adormit.

Dintr-odată – un şoc puternic!

Ce s-a întâmplat?

Aha! Etajul 100!

Uşa liftului se deschide şi Brok vede buchetul de palmieri şi puntea sonoră, în culorile curcubeului.

E gata să păşească pe ea, dar se opreşte la timp.

Nu se poate!

Puntea l-ar da de gol.

Muller şi-ar da imediat seama că un nepoftit a pătruns în reşedinţa lui. Doar nu-i un simplu pod, e o harfă la care trebuie să cânte fiecare musafir, cu paşii lui, sub ferestrele palatului lui Muller!...

Nu-i rămâne decât să aştepte până când va putea să-şi unească paşii cu ai unui alt vizitator.

Nu are mult de aşteptat. Poteca scrâşneşte brusc sub nişte paşi şi printre palmieri apare lordul Humperlink. Da, chiar el, Pescăruşul! La asta se aştepta Brok cel mai puţin. Ce caută aici? Amintirea arzătoare a prinţesei îi traversează creierul. Ce o fi cu ea?

Lordul Humperlink păşeşte cu hotărâre pe pod. La un pas în urma lui, în acelaşi ritm, merge Brok. Puntea vibrează trist şi ultimele acorduri se sting încet, în momentul în care ajung în faţa porţii palatului.

Pescăruşul se supune grăbit şi cu desfătare ritualului premergător audienţei. În cele din urmă, iată-l în faţa tronului, în veşmântul alb al patricienilor romani.

Ohisver Muller, umflat la loc, zace din nou pe scaunul său, cu burta revărsată în poală şi cu barba-i impunătoare, despicată sub zâmbetul blajin.

— O, stăpâne! strigă Humperlink, atingând covorul cu fruntea. Ordinul tău a fost executat!

— Ce ordin? răsună parcă din măruntaiele manechinului.

— Am dus-o pe prinţesa Tamara înapoi, în ţara Moraviei!

Brok răsuflă uşurat.

— Eu ţi-am ordonat una ca asta? tună glasul.

— Am ascultat vocea ta, o stăpâne!

Pescăruşul povesteşte pe scurt cum fusese chemat, cum – la început – nu crezuse nici el, cum ţâşnise din cameră cu revolverul în mână şi cum, apoi, se executase, când se convinsese că GLASUL vine din tavan.

— Te-ai lăsat dus de nas! urlă furios. Te-ai lăsat dus de nas într-un mod ruşinos, Pescăruş cu urechi de măgar ce eşti! Nu glasul meu, glasul diavolului l-ai ascultat! Du-te imediat înapoi! Pune întreaga flotă în stare de alarmă! Va fi la ordinele tale! Dar fără prinţesă să nu te întorci. Şterge-o!

Lordul Humperlink dispare. În sală nu mai rămâne decât Brok. Înţelege că trebuie să acţioneze repede, căci prinţesa lui e în primejdie...

Să-şi termine, să-şi termine treaba!...

Mai întâi să-l găsească pe Muller!

Să scotocească palatul!

Să pătrundă în toate camerele, în toate firidele, să ciocănească toţi pereţii, podelele, tavanele...

Cu paşi de pisică, se furişează spre draperia neagră care formează fundalul tronului. Când o dă la o parte, se loveşte de un perete de sticlă, care împarte sala regală în două. Se strecoară printr-o uşă batantă în cea de-a doua jumătate a sălii. Ce mult se deosebeşte de jumătatea cealaltă, de ordinea ce domnea în jurul tronului.

Într-o dezordine sălbatică, indescriptibilă, în mijlocul lucrurilor aruncate care încotro, zăreşte trupurile a vreo douăzeci de mercenari solizi, pe jumătate goi, cu feţe musculoase, rase, de legionari romani. Coifurile transparente, rezistente şi armurile zac pe jos, printre saltelele de păr de cal pe care sforăie stăpânii lor.

Aceasta este garda personală a lui Ohisver Muller!

Petr Brok traversează încăperea în vârful picioarelor. Un coridor lung, îngust, scări în spirală şi iar o uşă!

BIBLIOTECA

Patru pereţi tapisaţi de la podea şi până la tavan cu cotoare subţiri sau groase de cărţi. Unele au grosimea trunchiurilor unor stejari seculari, astfel încât nici nu mai par a fi cărţi.

Ia te uită – biblioteca lui Muller!

Asta înseamnă că Muller e pe undeva prin apropiere! Brok descifrează titlurile câtorva cărţi care zac pe masă.

Imnuri şi ode de slavă pentru nemuritorul Muller

Rugăciuni
către zeul suprem Muller

Cum a cucerit Ohisver Muller lumea
Istorie monumentală

Cuceririle lui Ohisver Muller în stele
ISTORIA COSMOSULUI

Cerul şi iadul lui Ohisver Muller

CELE O MIE DE FEŢE ALE LUI
OHISVER MULLER

CUM A CONSTRUIT MULLERDOMUL

GEDONIA ŞI DESFĂTĂRILE EI

Despre iubirile lumeşti ale lui Ohisver Muller
Cum a iubit El lumea

OHISVER MULLER, ZEUL ŞI OMUL
FILOZOFIE

Brok înţelege că toată colecţia uriaşă de cărţi de pe rafturi tratează numai despre această fiinţă de nepătruns. Cu cât se apropie mai mult de ea, cu atât îi creşte curiozitatea. Cum arată oare? Cine este El?...

XLIV.
Despre tortura florilor.
Ohisver Muller se joacă într-o cameră de copil.
Trezoreria.
Măşti din piele de om.
Şi un urangutan!

Altă încăpere:

Vitrine de sticlă, iar în ele modele în argint de maşini şi instrumente ciudate, a căror utilitate e greu de înţeles pentru Brok. Să fie instrumente de tortură, inventate şi construite cu rafinament de maestru pentru chinuri inimaginabile? I se pare că formele unora dintre aceste mecanisme se potrivesc mai degrabă torturării animalelor, păsărilor şi insectelor, decât oamenilor.

Pe masă, un buchet de liliac înnegrit, într-un vas cu un lichid galben, urât mirositor. Alături se află o carte în pergament:

DESPRE TORTURA FLORILOR
Autor: Ohisver Muller

Brok o deschide la întâmplare:

Cum se torturează un trandafir

Citeşte:

„Se ia un trandafir înflorit, din specia cu o sută de petale şi se detaşează de tulpină cu ajutorul focului. Flacăra se ţine lângă tijă până când floarea cade singură. Tulpina se răzuie cu un ciob de sticlă până la periant, după care se pune într-un vas cu apă în clocot. Printr-un tub de sticlă se picură în vas o soluţie puternică de acid sulfuric. Pe aromametrul conectat la floare puteţi urmări căderea vertiginoasă a curbei parfumului. Dacă folosiţi un aromafon, veţi auzi gemetele slabe ale reginei torturate. Culoarea îi va păli, apoi se va înălbăstri şi trandafirul îşi va pierde petalele. Pistilul se taie…”

Aşa arată deci sufletul lui Ohisver Muller? Nebunie sau perversiune? Ia te uită, în vasul acela se află un crin alb, contaminat cu o boală care l-a acoperit de pete negre. O crizantemă se sufocă sub un clopot de sticlă, în aburi deşi de nicotină! Un bujor sângeriu, cu pistilul străpuns de un ac otrăvit, este îmbibat cu alcool!

Sigur că tortura florilor nu-i decât un joc inofensiv, demonstrând mai degrabă infantilismul unui cretin pervers! Dar instrumentele acestea

filigranate, care lasă să se bănuiască scopul lor cumplit, nu sunt cumva modele pentru torturarea unor fiinţe vii?

Ieşind în goană din acea încăpere înfiorătoare, Brok înlemneşte în pragul... unei camere de copil!

Ce contrast de necrezut! Atmosfera fermecătoare şi intimă a viselor copilăriei! Un pat cu plasă... Pe un covor vesel colorat, circuitul mare al unor şine, iar pe ele, un tren lung tocmai a oprit la o gară de tinichea. Uite un tunel, un pod, uite macazurile. Ceva mai încolo, nişte cuburi, din care cineva a început să ridice o biserică; va fi gata până seara... Iată şi o lanternă magică roşie, cu o colecţie de imagini pe sticlă. O tipografie-jucărie şi, pe o bucată de hârtie, e tipărit, cu litere din ce în ce mai slabe: Ohisver Muller... Ohisver Muller... Ohisver Muller...

E oare cu putinţă ca acest tiran, acest inchizitor blestemat să aibă un fiu, pe care să-l cheme tot Ohisver? Sau să-şi fi reconstruit aici, dintr-un sentimentalism imposibil de conceput în cazul lui, un sanctuar al copilăriei pierdute? El să fie cel care dă drumul trenului pe covor şi care proiectează imaginile luminoase pe perete?

Atunci s-ar putea ca lângă camera de copil să fie o încăpere de zi, cu maşină de cusut şi fotografii pe pereţi, sau un dormitor, sau o bucătărie cu plită şi cu un raft plin de vase albe.

Încăperea alăturată este însă roşie şi complet goală. Doar în mijlocul ei, pe o masă rotundă, se află un vas de cristal umplut cu un lichid limpede în care pluteşte o inimă de om...

Camera următoare e albastră. Şi iar un vas plin, în care sunt scufundaţi doi ochi albaştri ca bolta cerului.

Brok nu se mai miră de nimic.

Parcurge în goană cameră după cameră, până nimereşte într-o încăpere urât mirositoare, în care aleargă, torc şi miorlăie cam o sută de pisici negre. Din acest cuib de pisici trece într-o sală minunată, plină de comori fără seamăn.

Covoare de împăraţi şi regi, cumpărate, furate şi vândute pe ascuns, sceptre de aur, globuri imperiale, chivoţi din catedrale, odăjdii de la Vatican, din sanctuarele budiste şi din mănăstirea de pe vârf de stâncă a lui Dalai Lama.

Diamante cât oul de gâscă, montate în aur, servesc drept rame unor pânze dintre cele mai preţioase ale vechilor maeştri, aduse aici din galeriile celebre ale Europei ruinate.

Lingouri de platină, aur, soliu şi radiu.

Grămezi de inele, grămezi de lanţuri, grămezi de coliere se înalţă unele lângă altele.

Un butoi plin de ceasuri de aur.

O ladă cu cercei.

Un şir de sipete cu ducaţi din toate imperiile lumii.

În mijlocul sălii se cască un puţ rotund, negru, împrejmuit de un grilaj. Ca să vadă cât e de adânc, Brok ia un lingou de aur şi-i dă drumul în tenebre. După care începe să numere şi ascultă: Nimic!

Observă atunci un întrerupător electric pe marginea prăpastiei. Îl întoarce şi prăpastia se luminează până la fund. Înţelege: ce vede el e intrarea în uriaşul puţ de o sută de etaje, care formează baza Mullerdomului. Iar tot acest spaţiu zidit nu e decât o imensă trezorerie, în care Muller îşi îngrămădeşte prada adunată din toate colţurile lumii.

Din trezorerie, Brok trece în garderobă.

Un eşafodaj de cuiere, pe mai multe etaje, pline de boarfe de tot felul. Uniforme superbe de generali, costume impecabile de agenţi de bursă, rase de călugări şi sutane de episcopi, tricouri vărgate de marinari, pălării largi de cowboy, jobene, şepci de apaşi, zdrenţe peticite de cerşetori şi linţolii albe de strigoi. Dar, ciudat lucru, toate sunt croite pe măsura unui om mărunt, pirpiriu, cu umeri înguşti şi picioare scurte. Umerii unora dintre haine sunt umflaţi, altele sunt prevăzute cu burţi de vată. Ba găseşti chiar şi o haină cu cocoaşă artificială.

În colţ se înalţă un desiş de bastoane, obişnuite sau ferecate în argint, bice, gârbaciuri, bastoane cu pumnale secrete, toiege de episcopi şi cârje pentru infirmi. În dulapuri vezi lulele, ochelari, dinţi falşi, urechi şi nasuri false, peruci. Membre de cauciuc, cu arc.

Dar cel mai cumplit e un şir de suporturi cu capete împăiate, acoperite cu măşti omeneşti!

Sunt de fapt feţe adevărate, desprinse de pe craniu, cu barbă şi cu sprâncene cu tot, şi naturalizate. Măşti elastice, ca de cauciuc, dar dacă le fixezi pe faţă, te fac să pari cu totul alt om.

O varietate infinită de deghizări perfecte! În felul acesta, îţi poţi pune un chip mort de mult, aşa cum îţi pui pălăria. E clar că aşa nici dracul nu te mai cunoaşte, domnule Muller! Colinzi etajele sub înfăţişarea unui general, a unui schilod, a unui jucător de bursă burduhănos, cu un lanţ de aur încins peste burtă, sau sub chipul unui bufon cocoşat – dar tu, tu însuţi cine eşti de fapt?

Brok se opreşte în pragul unei alte încăperi.

Într-o cuşcă ruginită, deschisă, se ridică un trunchi de copac, care mai are doar câteva ramuri golaşe, ca un schelet în descompunere. Şi pe una dintre ele se balansează o maimuţă hidoasă – un urangutan.

În primul moment, Brok se trage înapoi, crezând că maimuţa l-a văzut.

Dar când apare în uşă, maimuţa îi arată, într-un zâmbet larg, dantura ei puternică, ca porţelanul. După ce ezită un timp, Brok îşi recapătă curajul şi se strecoară în vârful picioarelor pe sub dinţii albi ce rânjesc la el.

În sfârşit, pune mâna pe mânerul uşii din celălalt capăt al camerei. O deschide încet, fără să facă cel mai mic zgomot. Durează nespus de mult până trece prin ea şi o închide în urma lui la fel de încet.

XLV.
Maşina atotştiutoare.
Acesta este el!
Craniul pe care-l poţi atinge cu mâna.
Glasurile bursei

Priveşte apoi în jur.

Un aparat uriaş, monstruos de complicat, se ridică în semicerc, acoperind în întregime peretele opus al camerei. Petr Brok se cutremură! La prima vedere, această îngrămădire grotescă de spirale tremurătoare, de clopote, butoane, tuburi şi cadrane fosforescente formează un ansamblu care te surprinde dureros, semănând mai curând cu un organism viu, cu măruntaiele unui robot universal, decât cu o maşină moartă...

Un şir nesfârşit de clape, asemănătoare claviaturii unui pian uriaş. Clapele sunt rotunde, de lungimi inegale şi, datorită fragilităţii lor palide, te fac să te gândeşti la degetele cu unghii îngrijite ale unei tinere moarte.

Brok crede că se află în faţa unei orgi gigantice, datorită infinităţii de tuburi care merg crescând în lungime şi grosime. Un întreg şir de forme ciudate, care se repetă de o mie de ori, cu o regularitate înnebunitoare. O mie de clape, o mie de clopoţei, o mie de becuri, o mie de ochi holbaţi, care – din când în când – lansează un fel de flăcări sticloase, ca nişte semnale tainice emise de ochii de pisică.

În mijlocul acestui organism monstruos, semănând – prin simetria lui – cu altarul unui zeu cumplit, străluceşte un disc alb, asemenea unei anafure uriaşe sub vârful unei bizare cruci cu raze. Sub disc se află un megafon asemănător unui caliciu, şlefuit dintr-o materie preţioasă.

În faţa acestui altar monstruos, cu spatele la Brok, se află cineva, aşezat într-un fotoliu adânc. Brok nu vede decât un moţ roşcovan, pâlpâind deasupra rezemătorii ca o flacără.

Îşi ţine respiraţia.

Să fie Muller?

În fotoliu stă un individ pirpiriu, semănând cu o fetiţă cu păr roşu. Nici capul nu i se zăreşte...

În vârful picioarelor, Brok face înconjurul fotoliului şi vede un omuleţ mărunt şi uscăţiv, cu un chip hidos, îmbrăcat într-un halat de casă, de culoarea brotăcelului. Obrajii căzuţi formează de-o parte şi de alta a gurii două cute respingătoare. Buza de jos, răsfrântă, e neagră şi uscată până la gingii. Un şuvoi de peri roşcaţi porneşte de la bărbie şi se despică în două meşe ce-i ajung până la genunchi.

Cât despre nas, se curbează ca ciocul de vultur, ca linia centripetă a cochiliei de melc. Are forţa şi tenacitatea unui arc. Arcul batjocurii, arcul urii, arcul răzbunării şi al victoriei asupra lumii!

Ohisver Muller!

Iată-l!

Aschimodia asta uscată şi gălbejită, îngropată de vie în fotoliu ca într-un sicriu deschis!

Urechi păroase, cu lobul înnegrit. Astea să fie urechile în faţa cărora tremură şi amuţesc toate gurile din Mullerdom?

Şi aceste două puncte verzi, mucilaginoase şi mişcătoare, deasupra cărora se închid cercurile concentrice ale zbârciturilor, să fie oare acei ochi atotvăzători, care privesc simultan totul în cele o mie de etaje şi în sutele de mii de încăperi?

Acesta e deci craniul în care s-a zămislit visul monstruos al raiului şi iadului pe pământ?... Se află aici, în faţa mea, pot să-l ating cu mâna şi l-aş putea nimici pe loc, călcând în picioare şi visul, spărgând în mii de fărâme această uriaşă absurditate.

Dar iată că lui Ohisver Muller îi vine să strănute. Îşi duce mâna la nas şi-l acoperă cu palma. Brok îl urmăreşte curios şi vede cu uimire că nasul, acel nas magnific, îi rămâne în mână. În locul lui apare un năsuc fără rădăcină, nimic altceva decât două găuri într-o bilă minusculă, turtită în mijlocul feţei. Şi în clipa aceea îl recunoaşte: e chipul care apăruse în ferestruica deschisă deasupra lui, atunci când leşinase în sala oglinzilor concave.

Nasul triumfal reapare la locul lui.

Dar ochii aceia verzi şi vâscoşi, care se ţin parcă de riduri ca să nu se înece, de ce oare se uită fix la discul strălucitor?

Ce-o fi?

O oglindă?

Da, dar o oglindă ciudată! Are obişnuita profunzime de argint transparent, dar nu reflectă nimic din lucrurile prezente în cameră.

Oglinda e *goală!*

Un luciu argintiu şi nimic mai mult...

Dintr-odată însă acest luciu argintiu, de nepătruns, se apropie, se întunecă şi Brok vede o foială înceţoşată, ca atunci când priveşti un furnicar printr-o lupă prea groasă. Apoi, ca şi cum lupa s-ar apropia, foiala devine neagră, capătă formă şi contur.

Brok aproape că scoate un strigăt:

Bursa!

E, într-adevăr, bursa, văzută de sus.

Brok îşi aminteşte de ochiul de sticlă din tavan...

Vede Bursa, cu povara purtată de Atlasul transparent în mijloc, şi cu furnicarul de jobene negre.

Iată că acum omuleţul din fotoliu meştereşte ceva la maşină cu degetele lui uscate.

Se aude un miorlăit jalnic, ca un strigăt de pisică în mijlocul unei înăbuşitoare nopţi de dragoste. Amuţeşte apoi şi imediat potirul aflat în mijlocul altarului începe să vorbească.

Petr Brok îşi dă pe loc seama că ceea ce aude e vocea Bursei.

Nenumăratele şoapte misterioase, paşii mărunţi şi exclamaţiile se contopesc într-un singur bulgăre în fierbere, deasupra căruia plutesc fracurile, chipurile şi jobenele.

Mâna lui Muller atinge iar clapele. Bulgărul sonor se fărâmiţează şi din cacofonia de sunete se desprind două voci clare, colorate:

— A cumpărat?

— A pierdut!

— Vremuri grele!

— Mulldorul e în scădere.

— Cât?

— 25!

— Oh!

— Pssst!

Şi alte două voci:

— Şi-acum?

— 99!

— Şi mâine?

— Ka-wai...

— Afurisit glas!

— A fugit!

— L-a ucis pe Orsag!

— I-a scos ochii!

— Cine?

— Glasul!

— Şi Marele Muller?

— Psst!

Şi iar prima pereche de glasuri:

— Albele scad...

— Prinţesa a fugit!

— El a răpit-o...

— Care el?

— Glasul!

— Şi stăpânul şi binefăcătorul nostru?
— Mai termină cu linguşelile astea!
— Sfârşitul se apropie!
— Psst!
— De cine ţi-e frică? Soseşte cineva mai mare decât însuşi Muller!
— COSMOS-ul e demascat!
— Zeul e demascat!
— La bursă, crahul...
— Atunci cine câştigă?
— Psst!
— Termină cu sâsâitul ăsta!
— Muller va cădea!
— Va cădea!
— Şi cine va învinge?
— El!
— Glasul!

XLVI.
„Herr Erlebach!”
Cocoşatul are cuvântul.
„...Din cămilă, voi redeveni om!...”
„Arestaţi-l pe cocoşatul Čulkov!”
De parcă năpârlise o haită de câini.
„Moarte paraziţilor!”

Chiar în clipa aceea, Ohisver Muller se ridică leneş din fotoliu şi atinge nepăsător claviatura, vrând să obţină un acord atât de cunoscut, încât s-a plictisit de mult de el. După care, cu un calm glacial, ordonă în caliciul de cristal:

— *Herr Erlebach!*

Discul argintiu îi arată lui Petr Brok un chip palid ce se detaşează pe fondul mozaicului alb-negru de fracuri şi plastroane. Un chip descompus de o groază cumplită.

— *Herr Erlebach!*

Chipul se prosternează, braţele se ridică spre tavan.

— Iertare! Iertare! geme caliciul.

Dar Ohisver Muller spune cu un calm olimpian:

— Herr Erlebach! 95! 64! Oglinda roşie, uşa 7!

Discul se acoperă apoi de un fel de brumă alburie, după care totul redevine clar. Depărtarea argintie se apropie cu viteza fulgerului şi iată-ne din nou în hotelul-cârciumă ELDORADO!

Sub lampioanele lăptoase din cranii antediluviene, la masa de stejar, stă societatea aleasă a aventurierilor. Brok citise firmele pe care erau înscrise meseriile lor când colindase pe străduţele West-Westerului. Oare când fusese asta? Atâta timp să se fi scurs de atunci?

Dintre chipurile cunoscute îi vede pe cocoşatul Čulkov şi pe Garpona, asasinul fără mâini. Dar iată-l şi pe uriaşul care-l prinsese pe Brok în plasă, şi pe învinsul şi umilitul general Grant, care pare că s-a adaptat de minune la noul mediu, prin haine, vorbă şi purtare.

Cocoşatul are cuvântul:

— Ei bine, care dintre voi îl prinde? Tu, Garpona, eşti în stare să-l ucizi cu picioarele goale? Sau tu, Secretare, îi dai să miroasă trandafirul lui Schwarz, îmbibat cu bătrâneţe? Dar tu, Murnoha, ce eşti capabil să-i faci cu tinctura ta sexuală? Ştii câţi ani are? Vrei să moară de dragoste pentru prinţesa Tamara? Toţi aţi dat-o în bară cu gazele, prafurile şi pilulele voastre! Care dintre voi îl prinde?

— Ăsta nu-i om!

— E un zeu!

— Poţi prinde un zeu în plasă!

— Nu există decât un singur zeu şi acesta e Muller!

— Atunci diavolul e mai puternic!

— Mai puternic decât Muller?

— Psst!

Ca la comandă, toţi cei din jurul mesei îşi duc un deget la buze. Dar cocoşatul tună şi fulgeră în continuare:

— Laşilor! Încă n-aţi priceput care-i situaţia? Orice-ar fi, zeu, om, sau nimic, e mai mare şi mai puternic decât Muller al nostru! Şi tocmai de-aia trebuie să dăm cărţile pe faţă, cât mai e timp! Să trecem de partea celui mai tare! Jos Muller!

Ohisver Muller se ridică iar din fotoliu. Cântă câteva acorduri triste la claviatura lungă şi-şi apropie gura de caliciul de cristal:

— *Čulkov!*

Cei cinci oameni sar în sus, scaunele şi paharele se răstoarnă. Părul li se ridică măciucă, chipurile li se schimonosesc de groază.

Numai Čulkov nu se scoală. Îşi trage doar puţin scaunul de lângă masă, cu zgomot. Apucă apoi paharul şi îl aruncă în tavan. Chipurile încordate ale celor din jur îi urmăresc fiecare mişcare, cu o uimire pe jumătate tâmpă, pe jumătate batjocoritoare.

Petr Brok se aşteaptă ca Muller să sară furios din fotoliu, fotoliul însuşi să explodeze şi glasul să-i şuiere ca un glonte aducător de moarte.

Dar nu se petrece nimic. Ca şi cum omul din fotoliu n-are nici nervi, nici sânge în vene. Cu o voce monotonă, inumană, adormită parcă, mormăie în microfon:

— Čulkov! 95! 64! Oglinda roşie, uşa 7!

Brok urmăreşte cu aviditate, în discul miraculos, tremurul nesupus al chipului cocoşatului. Vede cum acesta loveşte cu pumnul în masă şi strigă cu îndărătnicie, spre tavan:

— Nu şi nu, nu mă duc! Am făcut şi-aşa prea mult pentru tine, binefăcătorule! Pe mine să nu mai contezi! Te-am scăpat de bătrânul Galio şi tu, părintele nostru, cum m-ai răsplătit? Cincizeci de mii de stele, sigur, un dar regesc, în fiecare seară mă uit la ele şi rag de furie! Nici măcar în Gedonia nu mi-ai dat voie să mă duc, părinte ceresc. Mi-ai promis şi nu te-ai ţinut de cuvânt! Dar ajung eu acolo, ajung eu acolo fără ajutorul tău, ploşniţă puturoasă ce eşti, iar cele 50.000 de stele poţi să ţi le bagi sub saltea, oricum mă pot uita la ele când am chef! Dă-le drept plată altor boi, diavol roşcovan ce eşti, eu – de azi – voi redeveni din cămilă om!

Ura cocoşatului, brusc eliberată, continua probabil să se reverse spre tavan, dar Muller, cu o atingere, îi pune capăt, acoperind imaginea cocoşatului insolent cu o ceaţă tulbure.

Pe disc apare acum uniforma unui modest inspector de poliţie. Muller dictează:

— Etajul 411, West-Wester, hotel Eldorado. Arestaţi-l pe Čulkov! Întemniţaţi-l în oglinzile roşii, 95, 64, 7!

Şi uniforma de poliţie se şi mistuie în ceaţă. Ohisver Muller atinge din nou claviatura. Din orga de sticlă răsună strigăte prelungi, ca de copil; scâncete şi guiţături, de parcă cineva ar strânge de gât un sugar. Aşa miorlăiau pisicile negre în sala aceea cu atmosferă irespirabilă, prin care Brok tocmai trecuse. Să fie vreo legătură între pisicile lascive şi acest altar diavolesc?

Ia te uită!

Un şir de ochişori verzi, holbaţi aruncă sclipiri fosforescente din maşină, ca şi cum o mie de pisici te-ar privi din întuneric...

Concertul pisicilor amuţeşte însă brusc şi discul începe să se lumineze. Petr Brok vede o tabără. Pe suprafaţa discului, filmul se deplasează încet, arătând un câmp de bătaie văzut de sus. Iată baricada revoluţionarilor, iată „ţara nimănui" dintre liniile inamice; şi acum iată fortăreaţa mercenarilor şi tabăra adormită.

Chipul lui Muller devine brusc neliniştit. Căci gâtlejul de cristal vorbeşte acum într-o altă limbă, limbă în care explodează grenade, se înalţă jeturi de smoală, în care pucioasa şi bombele cad cu nemiluita. Pupila uriaşă oglindeşte acum, până în cel mai mic amănunt, atacul disperat al sclavilor împotriva perfidei baricade. Zidul de lemn, ridicat din lăzi şi butoaie, se acoperă cu florile albastre ale pucioasei. Smoala se agaţă de el cu gheare de foc. Flăcările şuierătoare evaporă apa în clocot, aruncată de furtunuri.

Dar, lucru ciudat, baricada pare moartă! Nimeni nu apare deasupra ei, printre flăcări, cu drapelul morţii în mână! E ridicol cu cât elan nebunesc a fost cucerită această baricadă fără un singur apărător. Sclavii năvălesc înainte, orbiţi de propria lor turbare. În focul şi exploziile bombelor stă o fantomă neagră, încinsă cu un brâu roşu şi cu o mie de capete care, de fapt... nu există!

Petr Brok urmăreşte, la fel de încordat ca şi Muller, asaltul victorios asupra baricadei abandonate.

Ce surpriză!

O mulţime de bătrânei ramoliţi stau chirciţi prin colţuri, cu mâinile ridicate în sus. Iar tabăra cucerită prezintă tabloul lamentabil al energiei stinse, al gurilor supte, al bărbiilor proeminente şi al spinărilor încovoiate.

O armată de capete chele, de guri ştirbe, caraghios acoperite de zbârcituri, se târăşte în genunchi în faţa învingătorilor uluiţi. Sub picioarele lor vezi şuviţe de păr – părul şi bărbile căzute – de parcă o haită de câini ar fi năpârlit în acel loc. Ba chiar dinţi de om, galbeni şi înnegriţi, acoperă ici-colo podeaua, ca nişte seminţe de balaur.

Iar din megafon răsună urale de bucurie şi vaiete şi strigăte, care pot fi captate şi selectate prin acordarea unei spirale:

— El e! El e!

— Petr Brok!

— Detectivul!

— Zeul!

— Cel pe care ni-l vestea Prorocul!

— Noul nostru dumnezeu!

— A înfăptuit o minune!

— E cu noi!

— El!

— Zeu şi detectiv!

— Linişte! Linişte!

Deasupra strigătelor care se sting se înalţă un glas înaripat:

— Urmaţi-mă!

— Scara e liberă!

Şi iar strigăte:

— Victorie!

— Înainte!

— Moarte paraziţilor!

XLVII.
Generalul Ox.
„...Capcană pentru capcană!”
Muller îi propune lui Petr Brok să fie zeu.
„Ăsta e răspunsul meu!”
Brok sub claviatură

Abia atunci sare Ohisver Muller din fotoliu. Loveşte cu toate degetele în clape, undeva, chiar la marginea claviaturii.

Pupilele verzi sclipesc de câteva ori şi simfonia sălbatică a pisicilor străpunge urechile lui Brok. În clipa aceea, pe disc apare o altă tabără, cu o oaste tânără şi veselă.

Brok înţelege.

Ohisver Muller vrea să cheme armata de rezervă. Vrea să astupe breşa şi să stăvilească înaintarea victorioasă a sclavilor!

A venit deci momentul ca Brok să zădărnicească planul lui Muller. Acum a văzut şi a auzit tot ce era nevoie. A descoperit secretul omniscienţei lui Muller şi nu-i mai rămâne decât...

Ohisver Muller îşi lipeşte buzele de caliciu, gata să dea ordine armatei care aşteaptă. În clipa aceea însă Petr Brok îl înhaţă de barbă şi-l trage înapoi.

Aschimodia încearcă să-i prindă mâna şi scoate un strigăt atât de sălbatic, încât Brok – speriat – îi dă drumul. Piticul roşcovan începe să ţopăie nebuneşte prin cameră şi e în această ţopăială spasmodică ceva atât de înspăimântător, de inuman şi de monstruos, încât Brok se cutremură de o groază necunoscută încă. Îi urmăreşte cu încordare salturile şi, când Muller se apropie de maşină, Brok îşi scoate pumnalul.

— Înapoi! strigă el. Nu te apropia de maşină sau eşti mort!

— Mort! hohoteşte Muller, dacă mă atingi, pieri odată cu mine! Întregul Mullerdom se va prăbuşi!

Se repede cu amândouă mâinile pe clape, de parcă ar vrea să cheme tot iadul în ajutor!

Petr Brok lasă să-i cadă pumnalul, fascinat de noua imagine care apăruse pe disc. E armata sclavilor, coborând în mare goană scara. Peste feţele frenetice, îmbătate de victoria neaşteptat de uşoară, fâlfâie un drapel stropit cu sânge, ca un trup omenesc ciuruit de mii de gloanţe.

Din etaj în etaj, această avalanşă pestriţă de sclavi în zdrenţe peticite se revarsă fără oprire, fără să întâlnească vreun obstacol în cale. Şi toată această revărsare nestăvilită se petrece, pe ecran, într-o linişte de moarte, căci megafonul tace.

Muller priveşte câteva clipe discul, cu ochii holbaţi, după care, înjurând ca un diavol, întrerupe filmul. Şi pe ecran se aude iar zăngănitul vesel, fără griji al taberei aflate la adăpost.

Degetele lui Muller se reped febril spre clape. Strigă:

— *Generale Ox!*

Dar Brok intervine la timp şi, cu un gest nemilos, aproape smulgându-i barba, îl îndepărtează de microfon. Îl apucă iute ca fulgerul de-un capăt al bărbii, pe care îl trece pe după rezemătoarea pentru braţ a fotoliului şi îl leagă cu celălalt capăt într-un nod zdravăn, marinăresc.

Ohisver Muller se zbate turbat, dar în zadar. E ca o lăcustă hidoasă, căreia i-ai prins antenele. Încercările lui de a se elibera din această capcană umilitoare seamănă cu ale unui nebun furios, lucru care îl înspăimântă pe Brok. Se uită la omuleţul acela, cum încearcă să desfacă nodul cu dinţii, cum trage de şuviţele roşcovane şi cum, în cele din urmă, ar vrea să-şi smulgă barba, cu piele cu tot.

Reuşeşte într-un târziu să rupă o şuviţă chiar lângă nod.

Se îndreaptă din şale şi, spre mirarea lui Brok, acum e calm şi ascultător, ca un copil după ce a mâncat bătaie.

Între timp Brok s-a aşezat confortabil în fotoliul lui Muller, picior peste picior, şi, privindu-l cu coada ochiului, îi spune:

— Ei bine, domnule Muller, ochi pentru ochi, capcană pentru capcană! N-ai venit la întâlnirea de la No. 99, aşa că a trebuit să vin eu la tine, ca să putem, în fine, sta de vorbă.

E greu de ghicit ce exprimă în momentul acela chipul lui Ohisver Muller, în afara urâţeniei de pigmeu. Dar degetele sale, ieşind din mâneca largă ca nişte stamine uscate dintr-un clopot de floare ofilit, îi fac semn lui Brok.

— Aşază-te, Petr Brok!

— M-am aşezat de mult! zâmbeşte Brok. Ai ceva să-mi spui?

— Petr Brok! Îţi recunosc şi forţa şi puterea pe care ţi le dau faptul că eşti invizibil. Fie că eşti om sau orice altceva, eşti de neînvins, la fel ca şi mine. Ei bine, Petr Brok, Ohisver Muller îţi întinde mâna. Să facem pace! Îţi ofer prietenia mea. Evident, în anumite condiţii, pe care le vom întări amândoi prin jurământ. Tu ai secretul tău, cum îl am şi eu pe al meu. Taina mea e Mullerdomul. Ştiu cum ai rătăcit prin el! Ţi-am urmărit fiecare pas, pe toate coridoarele şi etajele imperiului meu. Sunt sigur că nu eşti zeu. Te-am prins în plasa uriaşului Mastič. Nu aşa se comportă zeii, zeii nu fug, zeii nu se ascund... Deci nu eşti zeu, dar eu te pot face!

Petr Brok, ascultă-mă! Îţi ofer zeificarea în Mullerdom! Voi face din tine dumnezeul lumii mele! Eu voi fi stăpânul, iar tu dumnezeul! Împart cu tine tot ce am. Îţi dau jumătate din comorile mele! Şi dacă-mi vei fi zeu

credincios, voi realiza şi mai mult. Mână în mână, vom continua construcţia Mullerdomului, mereu mai sus... la infinit, îl vom ridica până în ceruri, în pofida tuturor!

Muller întinde mâna spre fotoliu.

— Vrei?

Brok îi scuipă în palmă:

— Iată răspunsul meu!

Ohisver Muller îşi şterge palma de halatul verde şi zice, cu un calm prevestitor de rele:

— Fii atent, Petr Brok! Ştiu cum te-ai trezit pe scară. Am ascultat discuţia ta cu numărul 794! Ştiu mai multe decât ţi-am spus! Dacă tu cunoşti taina COSMOS-ului, eu cunosc taina viselor tale! Nu eşti zeu, eşti un coşmar oribil, scârbos, pe care tu însuţi îl socoţi realitate! Ei, Petr Brok, mai ai curajul să-l înfrunţi pe Ohisver Muller? Dacă taci, voi tăcea şi eu... Uite!

Ohisver Muller îi arată palma mâinii stângi.

Lui Brok, de groază, i se face negru în faţa ochilor.

Vede triunghiul roşu...

Închide iute ochii, dar e prea târziu... Triunghiul îi pătrunde în creier şi colţurile lui ascuţite îi străpung ţeasta şi tâmplele.

Îşi mai revine pentru câteva clipe. Îl vede pe Muller, aşezat din nou în fotoliu, cum strigă cu o voce însetată de răzbunare în microfonul de cristal: „Generale Ox! Generale Ox!"

Brok strânge pumnul şi simte mânerul fierbinte al pumnalului. Mai simte că mâna lui mai are un rest de energie, care nu va ţine însă decât o secundă!

Face o mişcare scurtă, în sus şi în jos. Oţelul străpunge spatele lui Muller şi se opreşte drept în inimă.

Undeva, departe, la o adâncime imensă parcă, se aude un zgomot teribil, asurzitor, ca şi cum Luna, ieşind de pe orbită, s-ar fi ciocnit cu Pământul. Pereţii, podeaua şi tavanul încep să se surpe într-o parte, cu un trosnet infernal. Obiectele alunecă de pe podea pe perete. Altarul se prăvăleşte peste Brok. Claviatura de fier îi zdrobeşte ţeasta.

O durere scurtă care dispare imediat, transformându-se în nimic. Un nimic fără culoare, fără formă, fără spirit...

XLVIII.
Triunghiul roşu a rămas pe tavan.
„Să fii sănătos!”
Visul cu o mie de etaje

Nimeni nu ştie cât a durat moartea lui Petr Brok, sub clapele de oţel ale orgii răsturnate a lui Ohisver Muller. Dar omul fără nume care se trezise pe scară, la începutul acestei povestiri, deschide deodată ochii şi vede un tavan minunat, alb ca aripile îngerilor, atât de alb, încât străluceşte parcă.

Şi în mijlocul acestui tavan miraculos de alb – un triunghi roşu! Omul se sperie şi închide iute pleoapele. Dar, spre mirarea lui, triunghiul rămâne pe tavan şi nu-i provoacă nicio durere, nu-l înţeapă, nu-l apasă. Încet, timid, omul îl priveşte din nou printre gene. Triunghiul e într-adevăr pictat pe tavan şi nu-i poate face niciun rău. Dimpotrivă. E aşa de bine să-l cuprinzi cu ochii şi să visezi la simplitatea lui severă şi perfectă.

Aude apoi un glas.

— Uitaţi-vă! Se trezeşte!

Se întoarce surprins.

Încremeneşte.

Vede chipuri omeneşti, chipuri adevărate, vii, din carne şi sânge, cu buze mobile, cu pleoape care se zbat şi cu zâmbete frăţeşti.

Lentilele astea de pe nas, barba asta căruntă, de o mie de ori mângâiată, sunt probabil ale unui medic, dar mai sunt aici şi zâmbete tinere, curate şi netede, încadrate de capeline albe.

Sunt surori de caritate, căci au câte o cruce roşie pe piept. Nenumărate, nenumărate chipuri fermecătoare înconjoară patul bolnavului.

Omul în alb cu bărbuţă cenuşie se apleacă peste pat şi îi ia pulsul.

— S-a făcut bine! spune. Orice-am zice, vrem nu vrem, credem sau nu, s-a însănătoşit! Nu cred în minuni, dar chestia asta nu pot s-o înţeleg...

— Unde mă aflu? murmură cu teamă omul, amintindu-şi de visul său cu o mie de etaje.

Doctorul se strâmbă:

— Pe lume!... De fapt ar trebui să zaci sub var, în groapa bolnavilor de tifos a taberei militare Tockoje.

Îl apucă de ureche şi-l zgâlţâie.

— Să fii sănătos! Azi o să beau în cinstea ta un pahar în plus şi pe urmă o să mă culc liniştit... Ştii, drace, că de trei zile delirezi? Te-au adus aici din baraca morţii. Bâiguiai tot felul de absurdităţi, te certai, săreai din pat; a trebuit să te legăm cu o curea... În tot timpul ăsta ne-a fost imposibil să te

trezim. Un fel de tifos letargic, naiba ştie... Spune-mi, băiete, ce visai? Cine era Ohisver Muller ăla, care te chinuia într-aşa un hal?

Bolnavul, emoţionat peste măsură, nici nu asculta ce-i spune barba aceea vorbăreaţă a doctorului cărunt. Într-o străfulgerare îşi aminti cine e, îşi aminti trecutul său, numele, locul lui în lume, pe care-l va ocupa din nou atunci când se va întoarce acasă, din captivitate. Totul îi apăru dintr-odată atât de clar şi de apropiat, ca lumina zilei.

Abia numele lui Ohisver Muller îi aminti de coşmarul monstruos.

Pe jumătate mirat, pe jumătate surâzând, răspunse:

— Am visat că rătăcesc printr-o casă cu o mie de etaje. Iar Ohisver Muller... era stăpânul ei.